

1 Tesaloniceni - comentarii E. A. Bremicker

Introducere - 1 Tesaloniceni

Prima epistolă a lui Pavel către tesaloniceni se preocupă în mod deosebit ca nicio altă epistolă a Noului Testament cu revenirea Domnului Isus. Ea se adresează unei mărturii locale, care era încă foarte tânără în credință, dar care trăia într-o conștientă așteptare a Domnului. Toată epistola emană acest aer proaspăt al vieții creștine a acestei adunări. Desigur, mai aveau lipsuri în cunoaștere, dar în schimb dovedeau în viața lor ceea ce Domnul Isus mai târziu nu găsisese la credincioșii din Efes. Efesenii cunoșteau cele mai înalte adevăruri creștine, dar ei își părăsiseră dragostea dintâi. La tesaloniceni situația era cu totul alta. Deși Pavel a fost numai trei săptămâni la ei (Fapte 17.2), ei nu doar au primit Cuvântul cu bucurie, ci l-au și transpus zi de zi în practica vieții lor. Pavel le dă mărturia aceasta că s-au întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujească Dumnezeului viu și adevărat și să aștepte din ceruri pe Fiul Său (1 Tesaloniceni 1.9, 10).

Orașul Tesalonic

Tesalonic (astăzi Salonic [Thessaloniki]) este așezat în nordul Greciei de azi, cu port la marea Egee. Atunci, acest teritoriu se împărțea în două: partea de nord se numea Macedonia cu cetățile Filipi, Tesalonic, Bereea, iar partea de sud se numea Ahaia cu cetățile Atena și Corint.

Pe timpul apostolului Pavel, Tesalonic era unul dintre cele mai importante orașe ale Macedoniei. Se presupune că avea aproximativ 200.000 de locuitori. Cetatea se afla pe traseul strategic Via Egnatia care lega Roma de Orient. Din această cauză, Tesalonic era un mare oraș comercial, în care s-au așezat mulți evrei. Ca port, avea și o faimă pentru imoralitate și desfrâu. Cetatea a fost fondată în anul 315 înainte de Hristos de un general grec al lui Alexandru cel Mare, cu numele Casandru (Kassandros). Sub ocupația romanilor, care au cucerit orașul în anul 168 înainte de Hristos, cetatea a devenit capitala unei provincii care se putea gospodări singură și poseda autonomie în toate problemele interne.

Pavel în Tesalonic

Multe expresii din epistolă le vom putea înțelege și ordona corect, dacă vom avea în fața noastră fundalul istoric, care stă la baza acestei epistole. În Fapte 17.1-9, Luca ne relatează amănunțit despre venirea lui Pavel și a lui Sila (Silvan) la Tesalonic. Apostolul era în a doua sa călătorie misionară, care l-a dus pentru prima dată în Europa (Fapte 16.6-12). Din Troa (ținutul nord-vestic al Asiei Mici), cei doi au venit în Macedonia. Primul loc pe care l-au vizitat a fost Filipi, unde s-a ridicat prima adunare din Europa (Fapte 16.13-40). De acolo, călătoria lor s-a îndreptat spre sud-vest, ajungând la Tesalonic, care se afla la o depărtare de aproximativ 150 km. Se pare că aici locuiau câțiva evrei, pentru că era o „sinagogă a iudeilor” (Fapte 17.11). Din relatarea inspirată a lui Luca, putem deduce că aici Pavel s-a întâlnit în sinagogă în trei zile de sabat cu tesalonicenii și că un mare număr de oameni au venit la credință prin predica lui Pavel.

Dar unii evrei s-au umplut de invidie și au căutat să împiedice această lucrare a Domnului. Acea înscenare a revoltei din oraș a făcut ca tot orașul să se agite, iar Pavel a trebuit să părăsească noaptea orașul. În epistola sa, Pavel scrie că el și Sila au fost „alungați prin persecuție”. Următorul oraș pe care l-au vizitat a fost Bereea; de acolo, Pavel a plecat la Atena, iar Sila și Timotei au rămas în Bereea. Mai târziu au plecat și ei după Pavel. Deoarece nu găsea nicio posibilitate să se întoarcă la Tesalonic (2.18), dar fiind în același timp îngrijorat de soarta fraților săi iubiți, Pavel l-a trimis pe Timotei înapoi la Tesalonic. „De aceea, nemămurându-l, am gândit că ar fi bine să fim lăsați singuri în Atena și am trimis pe Timotei, fratele nostru și slujitor al lui Dumnezeu în Evanghelia lui Hristos, ca să vă întărească și să vă încurajeze în ceea ce privește credința voastră” (3.1, 2). În Corint, cei trei s-au întâlnit din nou (Fapte 18.5). De acolo a scris cele două epistole către tesaloniceni.

Despre o altă vizită a lui Pavel în Tesalonic, Noul Testament nu relatează nimic exact. În Fapte 19.21-22 vedem că Pavel dorește din nou să vină în Macedonia și îi trimite mai întâi pe Timotei și pe Erast acolo. Conform textului din Fapte 20.1 se pare că el însuși a fost în Macedonia. El i-a îmbărbătat pe credincioșii de acolo cu multe cuvinte. Dacă și cât timp a poposit în Tesalonic la a treia călătorie misionară și ce a întâmpinat acolo, nu se poate spune cu precizie.

Adunarea din Tesalonic

Să privim acum la credincioșii din acest mare oraș comercial și port, pe care Pavel îi numește „adunarea tesalonicenilor care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos” (1.1). Pentru înțelegerea unei epistole este bine mai întâi să vedem cine sunt destinatarii și în ce împrejurări se găseau ei.

În Fapte 17.4, Luca numește trei grupe de oameni care au primit Cuvântul Evangheliei și astfel au venit la credință: 1. unii iudei, 2. o mare mulțime dintre grecii închinători (aceștia fuseseră odinioară păgâni, care au renunțat la închinarea la idoli și au devenit prozeliti), 3. nu puține femei de seamă (probabil de origine greacă).

Citind epistola observăm că un număr mare de păgâni au venit la credință, pentru că numai despre aceștia se putea spune că s-au întors de la idoli la Dumnezeul cel viu (1.9). Și pericolele despre care avertizează Pavel în capitolul 4.1-8, erau o problemă deosebită pentru foștii păgâni (și mai puțin pentru iudei).

Acolo era deci o adunare în care se găseau atât foști evrei, cât și foști păgâni, deși se pare că cea mai mare parte o reprezentau păgânii. Se pare însă că în această adunare nu erau probleme de comunicare între cele două grupuri de oameni așa cum erau de pildă în Roma.

Predica lui Pavel în Tesalonic

Conținutul mesajului vestit de Pavel tesalonicenilor este de o importanță deosebită pentru a înțelege cele două epistole adresate acestor credincioși. Numai având în vedere ceea ce a predicat apostolul în timpul vizitei sale în acest oraș, putem înțelege corect cele două epistole.

Dacă citim Fapte 17.1-9, remarcăm că predica sa avea două teme centrale:

Prima tematică o avem descrisă în versetele 2 și 3. Acolo citim că a mers în sinagoga iudeilor și le-a arătat din Scripturi că Hristos tre-buia să sufere și să învieze din morți și că „Acesta este Hristosul, Isus pe care vi-L vestesc eu”. Pavel dovedea astfel pe baza scrierilor Ve-chiului Testament (deoarece iudeii aveau atunci numai aceste scrieri la dispoziție) că acest Isus, pe care evreii L-au răstignit pe cruce, era Mesia promis de Dumnezeu, care a suferit și a înviat. Pentru un evreu era greu să accepte această veste, dar el trebuia să o primească pentru a fi mântuit. Dacă citim cu atenție, observăm că accentul nu era pus pe faptul că Hristos a murit (deși acesta este un adevăr fundamental), ci că El a suferit. Aceasta includea lepădarea Sa de că-tre poporul Său, dar și de către națiuni. Cu alte cuvinte, Pavel dorea să le spună: acest Isus, pe care voi L-ați lepădat și L-ați răstignit, este Hristosul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu a primit lucrarea Sa. Suferința Lui s-a sfârșit, El a înviat. Credincioșii din Tesalonic erau deci în legă-tură cu un Hristos înviat, dar lepădat. Ca urmare, în călcarea lor pe ur-mele lui Hristos vor trece și ei prin suferințe. În aceste suferințe, Pavel le era un exemplu grăitor (3.4); și ei au aflat foarte curând ce înseam-nă a-L urma pe Domnul și a suferi pentru El.

A doua mare tematică a predicii sale o găsim în versetele 6 și 7. Acolo, dușmanii lui au dat mărturie despre ceea ce el vestea și fără să-și dea seama au rezumat învățătura sa. Ei au zis: „Aceștia lu-crează împotriva decretelor Cezarului, spunând că este un alt împă-rat: Isus.” Pavel nu a predicat pe Domnul Isus numai ca Mântuitor, ci și ca Împărat (al Împărăției Sale). Acel Om lepădat de oameni, Isus din Nazaret, nu este altul decât Acela pe care Dumnezeu L-a făcut Domn și Hristos. Chiar dacă în postura de Împărat este văzut mai mult în legătură cu poporul Său Israel, totuși Îl cunoaștem deja astăzi ca Domnul Împărăției Sale, căruia noi Îi slujim.

Predica despre această Împărăție ocupă un loc însemnat în învă-țăturile apostolului Pavel din Faptele Apostolilor. Pavel a spus mereu că Isus este și Domn. De fapt, Isus nu și-a ocupat oficial această poziție în putere și slavă, dar în inimile credincioșilor El este Cel a căruia autoritate și drepturi dorim să le recunoaștem. Dar va veni timpul când El Își va ridica această Împărăție în mod vizibil pe pământ. Atunci va veni ca Împărat pe acest pământ și Își va lua în stăpânire conducerea care Îi aparține numai Lui. Și despre aceste adevăruri le-a vorbit Pavel tesalonicenilor, pentru că ei știau că Isus va veni pentru a prelua conducerea. În acest sens mărturisesc ambele epistole.

Ambele tematici sunt foarte strâns unite între ele și conțin învăță-turi importante și pentru noi. Acest Isus lepădat odinioară de evrei, este și astăzi lepădat în această lume. El a suferit, și noi de aseme-nea suferim când Îl urmăm. Noi suntem robi în Împărăția Sa, care pentru lume nu este vizibilă. Dumnezeu L-a făcut Domn și Hristos, și astfel va reveni să-și instaleze Împărăția Sa în putere și în glorie. De această revenire noi ne bucurăm. Dar până atunci Îl recunoaștem ca Domn al vieții noastre.

Aceste gânduri apar în ambele epistole. Tesalonicenii au primit Cuvântul în mult necaz, dar cu bucuria Duhului Sfânt (1.6). Necazurile sunt caracteristici exterioare ale Împărăției lui Dumnezeu în forma sa actuală, iar bucuria în Duhul Sfânt este o caracteristică interioară a acestei Împărății (Fapte 14.22; Romani 14.17). De aceea Pavel i-a în-demnat să umble într-un chip vrednic de Dumnezeu, care i-a chemat la Împărăția și gloria Sa (2.12). De fapt, și în a doua epistolă este reluat acest gând, când apostolul spune că ei au fost socotiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu, pentru care și sufereau (2 Tesaloniceni 1.5). Acum suferim cu Domnul, chiar dacă într-o măsură infimă, dar va veni ziua în care El va fi glorificat: „va veni ca să fie glorificat în sfinții Săi și să fie privit cu uimire” (2 Tesaloniceni 1.10).

Scriitorul și apariția epistolei

Prima epistolă către tesaloniceni este una dintre primele epistole scrise de apostolul Pavel. Unii admit că este chiar prima scriere a lui Pavel (pe când alții spun că epistola către galateni este prima scriere). Epistola către tesaloniceni a început deja foarte de timpuriu să circule printre credincioșii acelor zile. Unii bătrâni ai bisericii din secolul al II-lea amintesc această epistolă în scrierile lor (de exemplu Irineus, Clement din Alexandria și Tertullian).

Cu privire la faptul că Pavel este autorul scrierii sunt foarte puține semne de întrebare. Din păcate, unii teologi care critică Biblia pun sub semnul întrebării faptul că Pavel ar fi autorul. Dar pentru noi nu este nicio îndoială, că nimeni altul decât Pavel este autorul inspirat de Duhul Sfânt al acestei epistole.

Ce l-a determinat, ca atât de curând după prima sa vizită în Tesa-lonic să ia penița pentru prima dată și, inspirat de Duhul Sfânt, să scrie unei adunări o epistolă? Din Fapte 18.5 în legătură cu 1 Tesalo-niceni 3.6 observăm că Pavel a primit vești despre tesaloniceni în timp ce era în Corint. Dacă citim numai 1 Tesaloniceni 3, am putea spune că Pavel a scris din Atena. Unele ediții ale Bibliei chiar indică orașul Atena ca locul de scriere al epistolei. Dar în legătură cu Fapte 18 putem deduce clar că Pavel a scris epistola din Corint. Acesta era capitala provinciei Ahaia (Fapte 18.12), iar această provincie este amintită de două ori în capitolul 1. În general, se presupune că aceas-tă epistolă a fost scrisă în jurul anului 51 după Hristos.

Motivul pentru a le scrie tesalonicenilor o scrisoare a fost vestea primită despre ei. În principiu, aceste informații aveau menirea să bu-cure inima apostolului. El scrie: „Mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți... aducându-ne aminte neîncetat de lucrarea credinței voastre și de osteneala dragostei și de răbdarea speranței..., încât ați devenit modele tuturor credincioșilor din Macedonia și din Ahaia” (1.2-7). Credința lor în Dumnezeu a fost cunoscută în toate împrejurimile. Aceasta a fost o mărturie vie a unei adunări tinere, de la care putem învăța multe lucruri.

Dar totuși, tesalonicenii aveau unele lacune în cunoștință (ei erau foarte tineri în credință), pe care Pavel dorea să le umple. Ne amintim că a vorbit despre venirea Domnului și astfel s-au născut întrebări care au primit răspunsuri amănunțite în ambele epistole.

Motivul și tematica principală a epistolei

Tesalonicenii trăiau într-o continuă așteptare a venirii Domnului Isus (1.10). Ei știau că El, Cel lepădat, va reveni să-și instaleze pe pământ Împărăția Sa în putere și glorie. Acestă clipă a preluării puterii stătea așa de vie în fața ochilor tesalonicenilor, încât ei așteptau zilnic sosirea ei. Probabil că la vizita sa, Pavel nu a explicat în amănunt că înainte de momentul instaurării Împărăției, credincioșii vor fi răpiți și că apoi se vor arăta împreună cu Domnul. În acest punct, tesalonicenii erau în neclaritate. În momentul în care unii credincioși dintre ei au murit, cei rămași au fost neliniștiți, gândind că cei adormiți nu vor avea parte de ridicarea Împărăției.

Pavel lămurește această problemă scriindu-le. Tratarea acestei întrebări a fost de fapt motivul principal pentru scrierea epistolei. În capitolul 4.13 citim: „Dar nu dorim, fraților, să fiți în necunoștință de-spre cei care au adormit, ca să nu vă întristați ca și ceilalți care nu au speranță.” Apostolul explică apoi amănunțit că Domnul Isus va veni, și mai întâi vor învia cei morți în Hristos, apoi cei vii, care vor fi rămași vor fi răpiți totuși împreună cu ei. Astfel, nu există nicio dezavantajare a celor adormiți deja în Domnul. În capitolul 5.10 revine încă o dată la acest subiect și spune: „fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El”. Cercetând această epistolă vom vedea că aici este vorba atât despre credincioși care trăiesc, cât și despre cei care au plecat acasă.

Învățăturile despre venirea Domnului, care fără îndoială sunt tema principală a acestei epistole, doresc să ne încurajeze și să ne zidească (5.11). Venirea Domnului este amintită în fiecare capitol, și de fiecare dată apostolul leagă un gând deosebit de ea:

Capitolul 1.9-10: aici, venirea Domnului este prezentată ca și atitudine a vieții noastre. Această speranță, așteptarea Fiului lui Dumnezeu din cer, este o caracteristică importantă a vieții creștine. Să trăim cu această nădejde. Revenirea Domnului nu este o cunoștință teoretică, ci ea influențează umblarea, acțiunea și gândirea noastră.

Capitolul 2.19-20: Pavel vorbește despre venirea Domnului și în context amintește de răsplata (cununa) pentru slujitor. La arătarea Sa se va descoperi ce a făcut fiecare pentru El aici pe pământ.

Capitolul 3.12-13: Umblarea credincioșilor trebuie să fie caracterizată pe de o parte de dragoste, iar pe de altă parte de sfințenie. Dacă ne gândim la arătarea Domnului cu noi, atunci sfințirea practică, adică dedicarea totală pentru Domnul Isus prin abaterea de la orice rău, va fi pentru noi ca de la sine înțeles.

Capitolul 4.13-18: Aceste versete nu conțin numai o învățătură importantă, ci sunt și o mângâiere și încurajare pentru cei care au pierdut pe unul dintre cei dragi. Vom fi pentru totdeauna la Domnul care ne-a iubit atât de mult. Pavel sfârșește cu acest îndemn: „Încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte.”

Capitolul 5.1-11: Aici se continuă gândul din capitolul 4.13-14. Pentru credincios, venirea Domnului este mângâiere și îmbărbătare; pentru cei ce nu cred, înseamnă judecata groaznică, inevitabilă și veșnică. Sunt cuvinte grave când Pavel scrie „...nicidecum nu vor scăpa.”

Chiar dacă învățătura despre venirea Domnului este în prim-plan în această epistolă, totuși epistola nu este una de învățătură așa cum sunt epistolele către romani, coloseni sau efeseni. În epistola către tesalonicieni, în prim-plan este practica vieții de creștin, deoarece ea este o urmare directă a nădejdii noastre că Domnul va veni curând. De aceea, această epistolă este o îmbărbătare și vrea să ne încurajeze să slujim cu mai multă dăruire Dumnezeului nostru și în același timp să-L așteptăm pe Domnul nostru Isus din cer.

Împărțirea epistolei

Există diferite posibilități de a împărți această epistolă. Această împărțire în șapte părți sperăm să ne ajute la o mai ușoară înțelegere a epistolei:

- 1) Starea practică a tesalonicienilor (capitolul 1);
- 2) Slujba apostolului Pavel (capitolul 2);
- 3) Trimiterea lui Timotei și relatarea sa (capitolul 3);
- 4) Umblarea sfântă a credincioșilor (capitolul 4.1-12);
- 5) Venirea Domnului (capitolul 4.13-18);
- 6) Ziua Domnului (capitolul 5.1-11);
- 7) Îndemnuri practice pentru credincioși (capitolul 5.12-28).

Versetul 1: „Pavel și Silvan și Timotei, către adunarea tesalonicienilor care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos: Har vouă și pace.”

Pavel, marele apostol al națiunilor, nu se prezintă în această epistolă ca apostol, ci se numește foarte simplu împreună cu colaboratorii săi, care l-au însoțit în a doua sa călătorie misionară. În alte epistole a fost necesar să sublinieze faptul că el era chemat de Dumnezeu să fie apostol. Sunt nouă epistole în care Pavel se prezintă ca apostol. În mod deosebit în Epistola către Galateni trebuia să menționeze în mod clar că era un apostol și ca atare putea să vorbească cu autoritate apostolică. Întotdeauna când credincioșii trebuiau să fie mustrați sau când era vorba despre descoperiri fundamentale ale învățăturii Noului Testament, găsim acest indiciu cu privire la apostolia lui Pavel.

Dar aici este cu totul altfel. În Tesalonic nu trebuia să corecteze, ci putea să laude ceea ce lucrase Duhul Sfânt în destinatarii scrisorii sale. Comportamentul său față de cei din Tesalonic este caracterizat prin apreciere, dragoste și atașament reciproc. Sila și Timotei l-au însoțit pe apostol în prima sa călătorie misionară în Europa și au fost cu el în Tesalonic. Sila era ca și Pavel un evreu, dar avea și cetățenie romană (a se vedea Fapte 16.37). Din mărturia dată despre el în Faptele Apostolilor deducem că era un bun însoțitor de drum. Mai târziu a fost și colaborator al lui Petru, care l-a numit „fratele credincios” (1 Petru 5.12).

Timotei ne este bine cunoscut ca și colaborator al lui Pavel. El este numit de Pavel „copilul meu preaiubit”, de care a fost strâns legat până la sfârșitul vieții. Și în alte epistole, Timotei este amintit de către Pavel în cuvântul de salut (2 Corinteni, Filipeni, Coloseni).

Pavel îi numește pe destinatarii epistolei „adunarea tesalonicienilor care este în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos”. O astfel de adresare există într-o formă asemănătoare numai în a doua Epistolă către Tesalonicieni. Aici nu avem în primul rând gândul referitor la un

singur Trup, cum este prezentat în Epistola către Efeseni. Acest ade-văr se pare că era foarte puțin sau chiar deloc cunoscut de către tesa-lonicieni. Accentul este pus aici pe relația nouă în care au fost aduși. Ei erau acum în legătură cu Dumnezeu Tatăl și cu Domnul Isus Hristos. Această relație este o relație personală, dar poate fi savurată și în comun. Adunarea este văzută aici ca familia lui Dumnezeu. Noi suntem copii ai lui Dumnezeu, și aceasta înseamnă că îl cunoaștem ca Tată prin Domnul Isus Hristos.

Relația cu Dumnezeu Tatăl pe de o parte și Domnul Isus Hristos pe de altă parte ne amintește de slujba lui Ioan și a lui Petru. Credincioșii sunt în „Dumnezeu Tatăl”. Adevărul acesta este amintit de Ioan: „V-am scris, copilașilor, pentru că L-ați cunoscut pe Tatăl” (1 Ioan 2.13b). Acesta este un adevăr care se atribuie fiecărui credincios, chiar dacă a venit abia acum la credință. Noi suntem copii ai lui Dumnezeu, fiindcă am fost născuți din Dumnezeu. Noi îl cunoaștem ca pe un Tată care ne iubește și Se îngrijește de noi. Noi putem să avem părtășie cu El. Tesalonicenii se găseau în împrejurări dificile. Ei au fost prizoniți și strămtorați. Ce încurajare într-o astfel de situație, când se amintește că deasupra lor stă un Dumnezeu Atotputernic care a devenit Tatăl lor!

Creștinul nu este unit numai cu Dumnezeu Tatăl, ci și cu Domnul Isus Hristos. Aici este amintit titlul complet, amănunt care nu este fără importanță. El este „Isus Hristos” care odinioară a fost înjosit, dar acum a fost uns și a fost așezat de Dumnezeu peste toate lucrurile ca Fiu al Omului. El este și Domnul. Ca Om glorificat poartă acest titlu. Dumnezeu L-a făcut Domn (Fapte 2.36). Ne găsim ca și tesalonicenii în Împărăția lui Dumnezeu și avem părtășie cu El ca Domnul nostru. În această epistolă, El este numit de aproximativ 25 de ori astfel. El este Mântuitorul nostru – ce har mare! –, dar El este și Domnul nostru. El este Acela căruia noi îi recunoaștem toate drepturile într-o lume care astăzi încă îl leapădă. Lumea de azi, ca și cea de atunci nu vrea să-L recunoască. Privilegiul nostru este să împărțim cu El aceas-tă lepădare și să îi recunoaștem drepturile Sale ca Domn. Dacă fa-cem acest lucru acum, odată vom împărți împreună cu El. Apostolul prezintă amănunțit lucrul acesta în cele două epistole.

Amintirea acestei legături strânse cu Dumnezeu Tatăl și cu Dom-nul Isus Hristos a îmbărbătat mult pe tesaloniceni. Unii dintre ei au fost păgâni înainte de întoarcerea lor la Dumnezeu. Atunci, au slujit idolilor străini. Acum, îl cunoșteau pe Dumnezeul adevărat și erau în legătură cu El și cu Fiul Său. Ce schimbare radicală!

Urarea este scurtă, dar bogată în conținut: „Har vouă și pace”. „Har” (charis) era salutul folosit între păgâni. „Pace” (shalom) era salu-tul folosit între iudei. Pavel leagă aceste două saluturi în unul singur, așa încât putem vorbi despre un „salut creștin”.

Harul aduce mântuire oamenilor (Tit 2.11); el ne dă tot ce avem nevoie pe calea noastră (2 Corinteni 12.9). Harul este cel ce ne va fi adus la descoperirea Domnului Isus (1 Petru 1.13). Întreaga viață creș-tină este umplută de har. În contextul nostru nu este vorba despre harul mântuitor, ci despre harul care ne poartă zilnic. De aceea, Pavel le urează tesalonicenilor, ca și nouă, să avem înmulțită această conștien-ță a favorii nemeritate a lui Dumnezeu, cu care privește la copiii Săi.

La fel stau lucrurile și cu pacea. Aici nu este vorba despre pacea cu Dumnezeu, pe care o posedă fiecare copil al lui Dumnezeu, ci este vorba despre pacea lui Dumnezeu, care este partea tuturor celor care se încred în Tatăl ceresc și merg pe cale în ascultare de Domnul și Mântuitorul lor. Savurarea practică a acestei păci ne este urată și nouă. Poziția noastră este „în Dumnezeu Tatăl și în Domnul Isus Hristos”. Binecuvântarea noastră zilnică este savurarea harului și a păcii pe calea noastră.

Versetul 2: „Mulțumim întotdeauna lui Dumnezeu pentru voi toți, amintind de voi în rugăciunile noastre.”

Apostolul era un om foarte ocupat. Dacă citim Faptele Apostolilor și epistolele, remarcăm cât de mult a făcut acest bărbat. A călătorit, a pre-dicat, a muncit, a făcut vizite, a scris. Totuși, era un om care avea tot-deauna timp să se roage. Rugăciunea avea în viața lui o mare valoare. El știa cât de importantă este rugăciunea și de aceea stăruia în ea.

Fără îndoială, Pavel s-a rugat și pentru nevoile sale personale. Dar în prim-plan stătea rugăciunea pentru alții. El îi purta pe toți frații pe brațele rugăciunii. El s-a rugat pentru cei pe care îi cunoștea personal (de ex. tesalonicenii), dar s-a rugat și pentru cei pe care nu-i cunoștea personal (de ex. colosenii). Tematicile rugăciunii lui Pavel erau dife-rite, după cum vedem din epistolele sale. În fiecare caz, rugăciunile erau adecvate nevoilor acelor frați. Aici, Pavel are un motiv de mulțu-mire și mulțumește. El putea să-i mulțumească întotdeauna lui Dum-nezeu pentru ei.

Oare putem învăța și noi ceva de aici? Cât de ușor suntem tentați să vedem partea negativă la frații noștri, ceea ce nu ne place și pro-babil ne cauzează probleme! Criticăm cu ușurință, dar uităm foarte re-pede ce a făcut Dumnezeu în fratele sau sora noastră. Haideți să în-cepem să-i mulțumim lui Dumnezeu pentru frații noștri și curând îi vom vedea într-o nouă lumină!

Pavel mulțumea pentru toți. Nu a exclus și nu a uitat pe niciunul. La fel era și la filipeni. Pavel s-a putut ruga pentru ei cu bucurie (Fili-peni 1.4). El nu se ruga din când în când, ci „întotdeauna”. Aceasta înseamnă o lucrare continuă. Să ne obișnuim și noi să ne rugăm pentru alții!

În sfârșit, Pavel nu se ruga singur, ci Sila și Timotei se rugau îm-preună cu el. Ei cunoșteau părtășia rugăciunii între frați. Și aceasta este o parte binecuvântată.

Versetul 3: „Aducându-ne aminte neîncetat de lucrarea credinței voastre și de osteneala dragostei și de răbdarea speranței în Domnul nostru Isus Hristos, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru.”

În acest verset, Pavel vorbește despre caracteristicile interioare care existau la tesaloniceni, și anume: credința, dragostea și nădej-dea. Din contextul epistolei știm că la tesaloniceni erau multe lipsuri în ce privește învățătura, dar că starea lor practică era totuși foarte bu-nă. Cineva a spus: „Credința, dragostea și nădejdea sunt principiile care formează caracterul nostru ca și creștini.” Aceste principii se gă-sesc aici. Inimile tesalonicenilor erau îndreptate în simplitate spre Dumnezeu și spre Domnul Isus, iar acest fapt era decisiv. O mare cunoaștere a Cuvântului lui Dumnezeu nu este o garanție că aceste semne caracteristice ale vieții creștine pot fi arătate.

Credința, dragostea și speranța sunt amintite de multe ori împre-ună în Noul Testament (1 Corinteni 13). Și în 1 Tesaloniceni 5.8, Pavel revine asupra acestui subiect. Aici, nu sunt numai amintite, ci ni se prezintă cum se manifestau ele în viața celor din Tesalonic. Pavel nu vorbește

numai despre credința lor, ci și despre lucrarea credinței; el amintește nu numai dragostea lor, ci și osteneala dragostei; el nu amintește numai speranța lor, ci și răbdarea speranței. Aceste caractere corespundeau pe deplin și ca urmare au fost găsite și roadele adecvate.

Conform Bibliei, credința este siguranța celor sperate, o convingere fermă cu privire la lucrurile care nu se văd. Credința stă în contra-dicție cu ceea ce se vede (Evrei 11.1). Credința ne pune în legătură cu lumea care nu se vede încă. Credința se orientează după Dumnezeu. Ea se arată prin încredere și ascultare. Ochii inimii noastre sunt deschiși ca să privim într-o lume invizibilă. Credința face ca această lume invizibilă să ne aparțină deja acum. Va veni ziua când această lume o vom vedea cu ochii noștri. Acum însă trăim prin credință. Tesalonicenilor li se amintește că după această lume invizibilă va urma lumea vizibilă în Împărăția de o mie de ani. Cândva, această împărăție va fi vizibilă pentru toți, dar acum este văzută numai prin credință.

O credință fără fapte este moartă (Iacov 2.26). Credința se mani-festă prin activitate. Activitatea nu trebuie să fie firească, ci ea trebuie să izvorască din îndemnul lui Dumnezeu. Lucrările creștinești nu se fac ca să primim credința, ci ele sunt un rezultat al credinței. Acțiunile creștine sunt urmarea normală a unei credințe date de Dumnezeu. Așa era la tesaloniceni, așa să fie și la noi.

Dragostea este direcționată mai întâi către Dumnezeu, apoi și către aproapele. Aici este amintită dragostea divină. Ca oameni în fire nu puteam face altceva decât să urâm: „Pentru că noi eram altă dată... vrednici de a fi urâți și urându-ne unii pe alții” (Tit 3.3). Acum însă lucrurile stau altfel. Acum putem să iubim, deoarece am fost născuți din Dumnezeu și în inima noastră a fost turnată dragostea divină. A-ceastă natură nouă, divină nu poate face altceva, decât să iubească. Dragostea acționează în interior, dar se arată și în afară. Ea devine vizibilă și activă în dragostea practică față de frați. Aceasta este osteneala dragostei, despre care vorbește Pavel. Cuvântul folosit în acest context se referă la o osteneală „intensivă, cu toată străduința, care merge până la marginea epuizării”. Cunoaștem această osteneală care este activată de dragostea divină?

A treia caracteristică este speranța. Pavel le-a relatat tesalonicenilor că Domnul Isus va reveni ca să-Și ridice Împărăția aici pe pământ. Această speranță era vie în ei și ea lucra răbdare. Nădejdea noastră nu se bazează pe un viitor mai bun, ci pe o Persoană, care este Domnul Isus. El este nădejdea noastră. Noi dorim ca ceea ce în prezent este un obiect al credinței să devină realitate. Domnul Isus va intra în drepturile Sale aici, în această lume, unde a fost lepădat și răstignit. Această clipă o așteaptă El Însuși, și o așteptăm și noi cu nădejde și răbdare.

În 2 Tesaloniceni 3.5, Pavel vorbește despre „răbdarea lui Hristos” și își exprimă dorința ca și inimile noastre să fie îndreptate spre această răbdare. Răbdarea înseamnă aici a rămâne tare și în încercări și suferințe. De o astfel de răbdare au avut nevoie tesalonicenii, ca să treacă peste toate încercările și greutățile. Pentru aceasta, ochii lor erau îndreptați spre Cel care va reveni. Ei îl așteptau pe Fiul din cer, și aceasta le dădea putere și curaj. Nouă ne merge astăzi destul de bine. Să fie acesta motivul pentru care răbdarea nădejzii este la noi într-o măsură atât de mică?

Credința, dragostea și speranța trebuie să fie motivația oricărei activități creștine. Gândurile noastre să fie impregnate de aceste caractere. Când apostolul Ioan scria la sfârșitul primului secol acea scri-soare către adunarea din Efes, el putea observa că acolo erau lucrări, dar și osteneală și răbdare. În exterior totul părea bine. Dar unde erau credința, dragostea și nădejdea? Ce fel de gândire aveau aceștia? Domnul Isus a trebuit să-i mustră: „Dar am împotriva ta că ți-ai părăsit dragostea dintâi” (Apocalipsa 2.4). Aceste cuvinte au fost adresate unei adunări, căreia Pavel i-a scris câteva decenii mai devreme o epistolă, în care a vorbit despre cele mai înalte binecuvântări creștine. „Lucra-rea, osteneala și răbdarea au continuat în Efes, dar ele au încetat să mai fie caracterizate de aceste principii mari și puternice. Obişnuința a rămas, dar a lipsit părtaşia.” În Tesalonic era altfel. Deși au avut o cunoștință mică, lucrările lor erau rezultatul credinței, ostenelele lor au rezultat din dragoste și răbdarea a fost alimentată de speranță. Cum este cu noi? Dumnezeu vede activitatea noastră, dar vede și inima și motivația ei. El întreabă ce gând ne inspiră în activitate. Este cumva obișnuința sau este relația noastră intimă cu El? Acolo unde este numai o obișnuință, lipsește dragostea dintâi. Dragostea dintâi este cea mai bună dragoste, adică este o dragoste îndreptată numai spre Dumnezeu. El dorește ca noi să-i aparținem cu toată inima. Cunoștința multă nu este un mijloc de apărare. Ceea ce ne trebuie este o dedicare totală. Acest adevăr putem să-l învățăm de la tesaloniceni.

Versetul 4: „Știind, frați preaiubiți de Dumnezeu, alegerea voastră.”

Să observăm cu câtă simpatie li se adresează apostolul! Îi nu-meste „frați preaiubiți de Dumnezeu”. În această expresie sunt cu-prinse bineînțeleș și surorile. Pavel știa că tesalonicenii sunt iubiți de Dumnezeu, iar acesta era un motiv suficient ca și el să-i iubească.

Apostolul amintește cu mare siguranță alegerea lor. În acest con-text, subiectul nu este adevărul alegerii în sine. Alegerea ne este explicată în alte locuri, ca de exemplu în Efeseni 1.4. În acest text se spune foarte clar că el „știa” că ei sunt aleși. Cum putea apostolul Pavel să știe acest lucru? Când a venit cu Sila și Timotei la Tesalonic, Pavel nu știa pe cine alesese Dumnezeu din acel oraș. Pavel nu pu-tea să vadă în cartea vieții și nici nu citim despre o descoperire din partea lui Dumnezeu în acest sens. Dar Pavel a văzut viața tesalonicenilor și roadele vieții noi, a văzut modul de exteriorizare al credinței, al dragostei și al nădejzii. Acest fapt era suficient pentru ca să fie sigur că acești creștini erau aleși de Dumnezeu.

Cuvântul folosit pentru „a ști” arată că această știință nu este obținută prin descoperire, ci prin observație. Pavel a putut să vadă din comportamentul lor că erau aleși. Ei puneau în practică ceea ce au învățat. De ce se ridică astăzi multe întrebări, dacă unul sau altul este sau nu om întors la Dumnezeu? Nu tocmai din cauză că nu arătăm suficient de clar de care parte ne aflăm? Dumnezeu dorește ca să se vadă cu claritate în viața noastră că suntem copii ai Săi, că ne-a ales. Acest lucru se poate arăta și astăzi ca și atunci.

Versetul 5: „Pentru că Evanghelia noastră nu a fost la voi numai în cuvânt, ci și în putere și în Duh Sfânt și în siguranță deplină, după cum știți ce fel de oameni am fost între voi, pentru voi.”

Acest verset ne arată mijlocul, prin care a fost posibilă această stare bună la tesaloniceni. Mijlocul era Evanghelia. Pavel o numește aici „Evanghelia noastră”, deoarece el a predicat-o în Tesalonic împreună cu colaboratorii săi. Predicarea Evangheliei este punctul de plecare. Ea era unul din stâlpii slujbei lui Pavel. El a vorbit despre acest adevăr bătrânilor din Efes în discursul său de rămas bun în Fapte 20. Această vestire a pocăinței și a Evangheliei, predica despre Împărăția lui Dumnezeu și descoperirea întregului plan al lui Dumnezeu erau lucrarea lui.

Pavel vestea o Evanghelie completă. Conform textului din 1 Corinteni 15.1-4, această predică avea trei puncte importante, și anume: Hristos a murit, a fost îngropat și a înviat. Credința în aceste adevăruri mântuiește. Evanghelia este „mărturia completă a ceea ce cel pierdut găsește în Hristos”.

Cum a venit Evanghelia la tesaloniceni? Pavel amintește patru puncte care arată ordinea divină. Mai întâi în Cuvânt, în al doilea rând în putere, în al treilea rând în Duh Sfânt și în al patrulea rând în siguranță deplină. La fel este și astăzi, dacă se vestește într-un mod corect. La început, în prim-plan stă „predicarea”. Cuvântul trebuie vestit și ascultat (sau citit), ca să fie primit. Așa a fost și la corinteni. Pavel le scrie: „Și vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care v-am vestit-o, pe care ați și primit-o” (1 Corinteni 15.1). Dar nu se rămâne numai la cuvinte. Această solie lucrează ceva, dacă este primită. Ea se dovedește în putere. Nu se spune că este puterea Duhului (pentru că Duhul este amintit separat), dar este foarte clar că nu este o putere omenească; este puterea lui Dumnezeu. Pavel le scrie romanilor: „Pentru că mie nu-mi este rușine de Evanghelie; pentru că ea este puterea lui Dumnezeu spre mântuire, pentru oricine crede” (Romani 1.16). Puterea lui Dumnezeu face activ cuvântul în cel ce crede și astfel produce o mare schimbare. Noi suntem luați din domeniul morții și transferați în domeniul vieții. Cine primește această Evanghelie deplină, primește Duhul Sfânt. El ne face cunoscut siguranța mântuirii. În contextul epistolei este denumită „siguranță deplină”. Desigur, este un lucru mare să știm că suntem primiți de Dumnezeu. El nu vrea să ne lase în neștiință, ci ne dă o temelie sigură. Nimeni să nu se îndoiască, dacă a crezut Evanghelia. Noi ne bazuim pe ceea ce a spus Dumnezeu, și lucrul acesta ne este de ajuns.

Dar după aceea vine și exemplul grăitor al slujitorilor în fața ochilor noștri. Am văzut că la Tesalonic, Pavel împreună cu slujitorii săi au vestit Cuvântul. Dar numai predica nu este suficientă. Pavel adaugă: „după cum știți ce fel de oameni am fost între voi, pentru voi”. Este un lucru să spui ceva, și cu totul alt lucru să fii ceva. Un predicator sau mărturisitor al Evangheliei trebuie să fie întotdeauna un exemplu viu și clar al lucrurilor pe care le vestește. Cuvântul și comportarea trebuie să coincidă, dacă vrem ca mărturia noastră să aducă roade. În capitolul 2 acest gând este preluat și adâncit și mai mult (versetele 1-12).

De ce există așa de puțin rod la noi? Nu cumva din cauză că vorbim mult și nu suntem ceea ce vorbim? Poate avem cunoștință multă și vorbim frumos, dar nu punem în practică ceea ce am primit. Ce minunat este faptul că Îl avem pe Domnul nostru ca Model desăvârșit! La El erau întotdeauna în concordanță perfectă lucrările Sale cu vorbirea Sa. El putea să spună că este ceea ce vorbește. Faptele Apostolilor încep cu amintirea „despre toate câte a început Isus să facă și să învețe” (1.1). În primul rând fapta, apoi învățătura; așa era la Domnul. Pavel L-a urmat îndeaproape pe Domnul. Dar și noi putem face acest lucru.

Versetul 6: „Și voi v-ați făcut imitatori ai noștri și ai Domnului, primind Cuvântul în mult necaz, cu bucuria Duhului Sfânt.”

După ce în versetul 3 au fost descrise semnele caracteristice interioare ale vieții noi de credință la tesaloniceni (credința, dragostea și nădejdea), acum în versetele 6-8 găsim semnele caracteristice exterioare. Ceea ce s-a petrecut în interior se vede și în exterior.

Înainte de a privi mai îndeaproape aceste caracteristici exterioare, să aruncăm o privire la împrejurările în care se aflau destinatarii acestei epistole, pentru că primiseră Cuvântul. În capitolul 2.13 citim că ei au primit Cuvântul în inima lor „așa cum este, în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu”. Aici este vorba mai mult despre situația exterioară ca urmare a îndreptării lor spre creștinism. Situația lor era marcată prin „mult necaz” pe de o parte, iar pe de altă parte de „bucuria Duhului Sfânt”. Necaz și bucurie – oare pot fi puse amândouă laolaltă? Da, fiindcă sunt semne caracteristice ale Împărăției lui Dumnezeu în faza ei actuală, tocmai așa cum a propovăduit-o Pavel tesalonicenilor.

Și pentru noi, Împărăția lui Dumnezeu, așa cum se prezintă astăzi, este marcată pe de o parte de necazuri, iar pe de altă parte de bucurie. Încă nu a venit timpul să domnim împreună cu Domnul. El este încă Cel lepădat, iar noi împărțim această lepădare cu Domnul. El a suferit, și noi suferim împreună cu El. În Fapte 14.22 citim „că prin multe necazuri trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu”. În contextul nostru avem Împărăția în faza ei viitoare, când vom domni cu El. Calea într-acolo este marcată de necazuri. Desigur, astăzi simțim puțin din aceste necazuri. Dar cel care stă alipit cu toată inima de Domnul nostru care a fost lepădat, va avea, cu siguranță, și astăzi necazuri. Principiul lui Dumnezeu este valabil pentru toate timpurile: „Toți care doresc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați” (2 Timotei 3.12).

Chiar dacă astăzi avem parte de suferință în Împărăția lui Dumnezeu, pe de altă parte putem savura bucuria Duhului Sfânt. Bucuria este un semn marcant în Împărăția lui Dumnezeu în putere și glorie, așa cum o găsim în multe citate ale Vechiului Testament. Creștinul nu trebuie să aștepte până când Împărăția va fi instaurată în mod vizibil. El poate chiar acum să savureze această bucurie mare, în ciuda tuturor vicisitudinilor. Cu siguranță, tesalonicenii au făcut acest lucru, iar noi putem învăța de la ei.

La fel era și la Pavel. El a trecut prin necazuri mari. El a suferit o prigoană aprigă, dar totuși avea o bucurie adâncă în inima sa, o bucurie lucrată de Duhul Sfânt.

Să revenim la semnele caracteristice exterioare! Mai întâi găsim că tesalonicenii erau imitatori. „Și voi v-ați făcut imitatori ai noștri și ai Domnului.” Ei au devenit nu numai credincioși, ci la ei se vedea acest lucru și în practica vieții lor. Ei au devenit imitatori sau urmași. Dar de ce amintește Pavel prima dată pe el și colaboratorii săi și apoi pe Domnul? Tesalonicenii nu L-au văzut niciodată pe Domnul. Ceea ce cunoșteau ei despre Domnul au aflat de la Pavel. Ei au auzit și au văzut la Pavel aceste adevăruri. El se asemena atât de mult cu Domnul său, încât tesalonicenii îl urmau pe Domnul, când îl imitau pe Pavel.

Apostolul vorbește în multe texte din epistolele sale despre acest adevăr, că este un imitator al Domnului Isus, și ne îndeamnă să facem același lucru. Condiția pentru imitare este urmarea. Numai dacă mergem pe urmele Domnului Isus, putem învăța de la El și să devenim asemenea Lui. În Filipeni 2.5 este vorba despre gândirea noastră, deci despre modul în care gândim. „Pentru ca acest gând să fie în voi, care era în Hristos Isus.” Petru vorbește de umblarea noastră și ne îndeamnă să călcăm pe urmele Domnului Isus (1 Petru 2.21). Ambele sunt importante, și lumea gândurilor, și comportamentul nostru, iar în ambele trebuie să Se vadă Isus. Lucrarea Duhului Sfânt este ca să ne formeze asemenea chipului Domnului nostru. De aceea este necesar să ne preocupăm intensiv cu Domnul. Numai dacă Domnul stă zi de zi înaintea privirii noastre și îl privim în toate amănunțele vieții Sale pe acest pământ, putem deveni imitatori ai Săi.

Versetul 7: „...încât voi ați devenit modele tuturor credincioșilor din Macedonia și din Ahaia.”

Acesta este al doilea semn caracteristic. Din imitatori au devenit modele. Tesalonic se afla în provincia Macedonia. Ahaia era o provincie la sud de Macedonia. Acolo era Corintul în care se găsea Pavel când a scris această epistolă. Pavel i-a prezentat pe tesaloniceni ca modele. Cât de puternică trebuie să fi fost mărturia lor! Și pentru noi este acest cuvânt! Dumnezeu dorește să ținem sus stindardul, El dorește ca noi, fiind imitatori ai lui Hristos, să fim modele pentru frații noștri. Ceilalți trebuie să vadă pe cine urmărim. Dacă suntem modele, arătăm în umblarea noastră că îl urmărim pe Domnul Isus și că El acționează în noi. Frații noștri și oamenii din jurul nostru ne observă cu atenție. Ce văd ei la noi? Arătăm noi acele caractere ale Domnului sau văd în noi caracterele omului vechi?

Aici nu este vorba despre o teorie seacă, ci este tocmai practica creștină. În prim-plan nu dăm învățătură semenilor noștri, ci trăim învățătura, hrănindu-ne zilnic din Cuvântul Său și venind la El în rugăciune în orice ocazie. Pentru aceasta nu avem nevoie de multă cunoștință, ci de o dedicare profundă față de Domnul Isus. Adesea, modele pentru alții nu sunt credincioșii cu cunoștință vastă, ci cei care în liniște arată ce înseamnă Hristos pentru ei.

Observăm o mare diferență când îi comparăm pe tesaloniceni cu corinteni. Pavel putea să le scrie corintenilor: „...ați fost îmbogățiți în El” și „astfel nu vă lipsește niciun dar al harului” (1 Corinteni 1.5-7). Dar unde citim că erau niște modele pentru alții? Nicăieri! Comportamentul corintenilor era mai degrabă unul care necesita avertizări și îndemnuri. Tesalonicenii știau puțin în comparație cu corintenii. Dar tesalonicenii trăiau acel mod de viață care l-au învățat și de aceea au devenit modele pentru alții.

Versetul 8: „Pentru că, de la voi, Cuvântul Domnului a răsunat nu numai în Macedonia și Ahaia, ci credința voastră față de Dumnezeu s-a răspândit în orice loc, încât nu avem nevoie să vorbim ceva.”

În acest verset avem al treilea semn caracteristic. Mai întâi tesalonicenii au fost imitatori, apoi modele și mai târziu au devenit mărturie. Această mărturie nu era numai în Macedonia și în Ahaia, ci trecea dincolo de granițele acelor ținuturi. Comportamentul lor a ajutat mult la răspândirea Evangheliei, care o făcea Pavel și colaboratorii săi. Cuvântul Domnului a răsunat de la ei și credința lor a devenit vizibilă. Mărturia lor consta atât în cuvânt, cât și în fapte. Ei s-au comportat așa cum au văzut la Pavel, cuvintele și compartamentul fiind în concordanță deplină.

Afirmația acestui verset este și mai remarcabilă, dacă ne gândim la mijloacele de comunicare care erau în vremea aceea. Telecomunicații ca în vremea noastră nu existau atunci. La fel nu erau nici tipărituri. Singura posibilitate de comunicare a noutăților era prin viu grai și într-o mică măsură prin scrieri de mână.

Astăzi nu ne putem închipui o astfel de mărturie vie. Dar s-a schimbat cumva solia? S-a schimbat Duhul Sfânt? S-a schimbat Domnul? Nu! Desigur, împrejurările s-au schimbat, dar mai întâi de toate ne-am schimbat noi. Totuși, Domnul poate să acționeze și în noi, ca să devenim mărturie vii. Numai dacă îl urmărim pe Domnul și El este văzut în noi, putem deveni niște modele pentru alții, și numai atunci poate să devină mărturia noastră vie și credibilă. O mărturie, care nu izvorăște din părăsirea cu Domnul și nu coincide cu umblarea noastră, nu este primită. Să ne gândim la Lot! Amestecul cu lumea a făcut imposibilă mărturia sa, astfel încât a fost luat în răs când a vorbit despre nenorocirea care amenința acel ținut (Geneza 19.14).

Versetul 9: „Pentru că ei înșiși istorisesc despre noi ce intrare am avut la voi și cum v-ați întors de la idoli la Dumnezeu, ca să slujiți unui Dumnezeu viu și adevărat.”

Ultimele două versete ale capitolului 1 se încheie cu scopul pe care l-a urmărit Dumnezeu prin salvarea tesalonicenilor. Ei s-au întors de la idoli la Dumnezeu. Această pocăință nu era scopul absolut. Ei s-au pocăit ca: 1) să slujească lui Dumnezeu; 2) să aștepte din ceruri pe Fiul Său.

Acest comportament al tesalonicenilor a avut un rezultat așa de frumos, încât și lumea a dat o mărturie despre puterea Evangheliei. Oamenii au văzut ce s-a întâmplat cu ei și vorbeau despre schimbarea lor. Faptul că ei s-au despărțit de idoli și slujeau lui Dumnezeu nu putea rămâne ascuns.

Acest verset ne arată cu claritate ce se înțelege în Noul Testament prin cuvântul „întoarcere la Dumnezeu”. Noi ne-am obișnuit cu astfel de expresii, încât nu le mai știm adevărata însemnătate. „Întoarcerea la Dumnezeu” și „pocăința” sunt două cuvinte strâns legate între ele și numai luate împreună putem să înțelegem sensul lor. Cunoscuta pildă din Luca 15 despre fiul risipitor este o bună ilustrație. Când fiul risipitor păștea porcii și și-a amintit de casa părintească, s-a căit, jelind starea în care se găsea. El a recunoscut că a lucrat greșit. Pocăința este o schimbare a gândurilor. Ea stă totdeauna în strânsă legătură cu o întristare a sufletului pentru starea dezastruoasă în care se găsește și pentru căile sale rele (a se vedea 2 Corinteni 7.10). Dar lucrul acesta nu era totul la fiul risipitor. Când și-a schimbat poziția lăuntrică (când s-a căit), atunci acest fapt a avut urmări. El s-a ridicat să meargă la tatăl său. Dacă ar fi rămas la porci, nu s-ar fi schimbat nimic pentru el. Dar atunci s-a ridicat și a pornit spre tatăl său. Tocmai aceasta este întoarcerea la Dumnezeu: este ridicarea din starea în care ne găsim și îndreptarea spre Dumnezeu.

Pocăința și întoarcerea merg împreună. Petru s-a exprimat astfel: „Pocăiți-vă și întorceți-vă, ca să vi se șteargă păcatele” (Fapte 3.19). Și la Pavel găsim această strânsă legătură. El le spunea oamenilor: „...să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu făcând lucrări vrednice de pocăință” (Fapte 26.20). Pocăința se petrece înlăuntrul nostru, iar întoarcerea la Dumnezeu se vede în afară.

Întoarcerea la Dumnezeu are două laturi. Pe de o parte, omul se întoarce de la ceva, iar, pe de altă parte, se întoarce spre altceva. Acest lucru îl găsim în Fapte 26.18: „ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de sub puterea lui satan la Dumnezeu”. Întoarcerea este și o schimbare a poziției. Noi am ieșit din întuneric și de sub puterea lui satan și am intrat în lumină și la Dumnezeu. Această schimbare o găsim și în versetele de care ne ocupăm: „...cum v-ați întors de la idoli la Dumnezeu”. Mulți dintre tesaloniceni fuseseră înainte păgâni și ca atare slujeau idolilor lor. Când Pavel a venit la Atena, „i se întărâta duhul în el, văzând cetatea plină de idoli” (Fapte 17.16). Același lucru ne gândim că a fost și la Tesalonic.

Dar cum s-a produs schimbarea? Odinioară slujeau idolilor, dar acum slujeau lui Dumnezeu. Idolii erau morți, ei nu puteau să vadă și nici să audă. La fel ca toate lucrurile din lume, și idolii stăteau sub judecata morții. Dar acum, tesalonicenii erau în legătură cu un Dumnezeu viu. Idolii nu erau altceva decât o minciună, iar acum destinatarii epistolei erau în legătură cu un Dumnezeu adevărat. Ce schimbare imensă!

Și astăzi este așa. Dacă un om se întoarce la Dumnezeu, totul se schimbă. Întoarcerea este un pas radical, o stânga-mprejur radicală. Prin întoarcerea la Dumnezeu, tot stilul de viață se schimbă. Un om întors la Dumnezeu pășește din întuneric la lumină, din domeniul lui satan în împărăția Fiului dragostei Tatălui. Ne-am putea închipui contraste mai mari?

De acest verset se leagă și o consecință practică, o întrebare care vrem să ne-o punem: Ne-am despărțit în mod radical de tot ce era vechi? Și în viața unui copil al lui Dumnezeu pot să existe idoli, la care nu vrea să renunțe. Ne-am întors la Dumnezeu, dar poate nu am renunțat la tot. Mai există domenii ale vieții noastre, în care Domnului nu i se permite să stăpânească. Idolii în viața unui creștin sunt acele lucruri care se pun între creștin și Domnul. Dacă acceptăm asemenea lucruri în viața noastră, ele ne fură puterea.

Adevărata întoarcere creștină nu este direcționarea vieții spre un anumit lucru, ci direcționarea vieții spre o Persoană, și anume spre Dumnezeu. În creștinism nu avem de-a face cu o lucrare sau cu o învățătură, ci cu o Persoană divină. Acest lucru să nu-l uităm niciodată. Învățătura creștină este măreață, dar ne ajută numai atunci când o folosim în relațiile cu Dumnezeu și cu Domnul Isus.

Tesalonicenii s-au întors ca să-i slujească lui Dumnezeu. Și noi avem aceeași slujbă de îndeplinit în această lume. Cuvântul folosit în textul nostru pentru „a sluji” înseamnă că îi slujim lui Dumnezeu ca robi, deci îi punem la dispoziție întreaga noastră viață. Și în 2 Petru 2.19 este folosit acest cuvânt: „...pentru că oricine îi este rob aceluia de care este învins.” În Filipeni 2 citim că Domnul Isus a luat chip de rob. În Romani 1, Pavel se prezintă ca rob al lui Isus Hristos. În ultimele texte biblice, cuvântul „rob” face parte din aceeași familie de cuvinte ca în cazul cuvântului „a sluji”. Deci nu este numai vorba despre întoarcerea noastră, pentru a face din când în când o faptă bună pentru Dumnezeu, pentru a-i face din când în când o slujbă, ci noi stăm cu totul la dispoziția Sa, îi slujim ca robi. Dumnezeu dorește ca întreaga noastră viață să-i fie dedicată Lui. Slujba duhovnicească în acest sens al cuvântului este activitatea noastră continuă, care se va încheia abia atunci când va veni Domnul pentru ai Săi.

Modelul nostru desăvârșit este Domnul Isus. Cine a fost un slujitor ca El? O evanghelie întreagă – Marcu – ni-l arată pe Domnul ca adevăratul Rob al lui Dumnezeu, care a venit să împlinească voia lui Dumnezeu. De la El putem învăța ce înseamnă slujba duhovnicească, adevărata dedicare și dăruire pentru Dumnezeu. În Exod 21.1-6 citim despre legea robului evreu. În acel exemplu îl recunoaștem pe Domnul Isus în dedicarea Sa deplină față de Dumnezeu. El nu a dorit să iasă liber, ci a dorit să fie rob pe vecie. La fel să fie și în cazul nostru!

Sper că toți cei care citesc aceste rânduri îl cunosc pe Domnul Isus ca Mântuitorul lor personal. Dar întrebarea care se pune acum este: Suntem mulțumiți numai cu a ști că păcatele ne sunt iertate și că nu ne va ajunge nicio judecată? Sau suntem într-adevăr pregătiți ca să-i dedicăm toată viața? Desigur, Dumnezeu nu are nevoie de slujirea noastră, dar așteaptă să o facem de bunăvoie. El așteaptă slujba ta și a mea. Nu este o obligație, ci o mare favoare să-i slujim prin viața noastră lui Dumnezeu. Acest lucru este posibil și în zilele noastre.

Versetul 10: „...și să așteptați din ceruri pe Fiul Său, pe care L-a înviat dintre cei morți, pe Isus, care ne scapă de mânia care vine.”

După ce apostolul a vorbit despre slujba duhovnicească pentru Dumnezeu, ne este prezentat al doilea scop al întoarcerii la Dumnezeu: Îl așteptăm pe Fiul lui Dumnezeu din ceruri. Tesalonicenii erau într-o continuă așteptare a Domnului Isus. Această speranță era așa de vie, încât s-au neliștit, pentru că unii dintre ei adormiseră înainte de venirea Domnului, pentru a-și institui Împărăția Sa.

Revenirea Domnului Isus este și speranța noastră. În Tit 2.13, Pavel spune: „așteptând fericita speranță și arătarea gloriei marelui nostru Dumnezeu și Mântuitor, Isus Hristos, care S-a dat pe Sine Însuși pentru noi.” Nu este o simplă speranță, ci este o fericită speranță. Din Tit 2 putem deduce că putem aștepta nu numai venirea Domnului pentru noi, ci și venirea Sa cu ai Săi, când va veni pe pământ. În continuare ne vom ocupa cu această deosebire dintre venirea pentru ai Săi și venirea cu ai Săi. Este vorba despre o venire, care are loc în două faze. Noi îl așteptăm pe Acela care va veni să-și ducă Mireasa acasă, dar ne bucurăm cu El când i se va da toată cinstea pe pământ.

Adevărul despre revenirea Domnului Isus a fost unul dintre primele adevăruri pe care vrăjmașul a dorit să le umbrească. Când citim istoria Bisericii, constatăm foarte repede acest adevăr. Urmarea a fost că creștinii s-au simțit „ca acasă” pe pământ, uitând caracterul lor ceresc. Dar prin harul lui Dumnezeu, astăzi avem din nou lumină cu privire la acest adevăr. Știm cu precizie că Domnul Isus va reveni. Dar suntem pătrunși de acest adevăr? Este doar o cunoaștere pur teoretică sau pune acest lucru o amprentă pe viața și gândirea noastră? Îl așteptăm într-adevăr zilnic, așa cum făceau tesalonicenii? Domnul a spus: „Eu vin curând!” Aceste cuvinte au fost întotdeauna adevărate. Dar dacă au existat vreodată credincioși care puteau să-L aștepte zilnic pe Domnul, atunci noi suntem aceia.

Aici vedem ce înseamnă o viață creștină cu o țință. Pe de o parte constă din slujba duhovnicească pentru Dumnezeu, iar pe de altă parte din așteptarea Domnului Isus. Slujire și așteptare – acestea sunt cele două puncte cardinale între care se scurge viața noastră. Aceste două activități trebuie să fie totdeauna într-un continuu echilibru. Dacă acționăm unilateral, adică dacă ne ocupăm numai de slujire și uităm venirea Sa, atunci slujirea va fi punctul nostru central și nu Domnul. Astfel, dintr-o slujire bună la început poate să devină o slujire rea până la urmă. Trăind numai în așteptarea Domnului și uitând de slujba încredințată, aceasta acționează paralizant asupra vieții noastre. Încă nu s-a încheiat timpul slujirii. Gândul la venirea Domnului să nu ne amorțească, ci să ne mărească elanul. Când El va veni, orice slujire va înceta.

Pe cine așteptăm să vină din cer? Apostolul nu spune simplu că îl așteptăm pe Domnul Isus, cu toate că aceasta este foarte adevărat. Noi îl găsim aici pe Domnul într-un triplu caracter. În primul rând El este Fiul, în al doilea rând Cel înviat din morți și în al treilea rând este vorba de Isus. La fel ca și în alte texte din Biblie, tot așa și aici aceste nume și titluri nu sunt folosite la voia întâmplării, ci au o însemnătate.

Dacă aici stă în fața noastră ca „Fiu”, atunci ne gândim la El ca Fiul lui Dumnezeu, ca acel Fiu al dragostei Tatălui. Ca Fiu, El este obiectul bucuriei și al plăcerii Tatălui. El trebuie să fie și obiectul așteptării noastre. Noi îl iubim pe preaiubitul Fiu al Tatălui și îl așteptăm.

Dar El este și Acela pe care Dumnezeu L-a înviat din morți. El a fost și va rămâne Om adevărat, iar ca Om a mers la moarte. Apoi, ca Om a fost înviat de Dumnezeu și glorificat. Și în această postură îl putem aștepta. Când va veni, va veni ca Fiul Omului așezat pe cel mai înalt loc dăruit de Dumnezeu.

El este și „Isus”, ceea ce înseamnă Cel ce ne scapă (izbăvește). Pentru noi va veni ca Cel care a murit pe crucea de la Golgota când a fost Mijlocitorul nostru între Dumnezeu și om. Pavel mai adaugă: „...care ne scapă de mânia care vine.” Cuvântul „mănie” se poate referi în

general la mânia lui Dumnezeu. Despre acest adevăr citim în Ioan 3.36: „Cine crede în Fiul are viață eternă; și cine nu se supune Fiului nu va vedea viața, ci mânia lui Dumnezeu rămâne peste el.” Numai prin lucrarea Domnului Isus, un om poate să scape de mânia dreaptă a lui Dumnezeu. Dar „mânia” poate să însemne – și acesta este gândul dominant în contextul nostru – și acele judecăți, care se vor dezlănțui peste pământ când credincioșii vor fi răpiți. În acest sens citim în capitolul 5.9 al acestei epistole: „Dumnezeu nu ne-a rânduit spre mânie, ci spre dobândirea mântuirii.” Și în Apocalipsa, în capitolele 6-19, se folosește acest cuvânt de cinci ori, ca să descrie judecata lui Dumnezeu în timpul marelui necaz (Apocalipsa 6.16, 17; 11.18; 16.19; 19.15).

Ca credincioși ai epocii harului nu trebuie să ne temem de acele judecăți descrise în Apocalipsa, care se vor abate peste pământ. Adevărul acesta îl clarifică pe deplin Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul Isus ne va feri de aceste judecăți. Acest lucru rezultă foarte clar din Apocalipsa 3.10, unde Domnul ca Judecător spune: „Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ.” Ca și oameni credincioși suntem ocrotiți de orice judecată a lui Dumnezeu, deoarece Altul a suportat această mânie pentru noi. Acest adevăr este o mare mângâiere pentru noi.

Pe de o parte îl așteptăm ca Fiu al dragostei Tatălui, pe care îl iubim și noi, iar pe de altă parte avem acest prilej să-L așteptăm, pentru că ne scăpa de judecățile viitoare, care se vor abate peste toți locuitorii pământului.

Versetul 1: „Pentru că voi înșivă știți, fraților, că venirea noastră la voi nu a fost zadarnică.”

Apostolul vorbește de opt ori în această epistolă despre tesalonicenii că știau ceva. El nu prezintă oarecare afirmații, ci se poate baza pe faptul că ei puteau confirma afirmațiile sale. Ei știau cum venise el la ei, pentru că ei înșiși au fost martori ai acelor lucruri.

Această „venire” la ei nu a fost zadarnică. Dumnezeu a binecuvântat slujba și osteneala apostolului. „Zadarnic” înseamnă „fără rost” sau „fără rod”. La tesaloniceni nu a fost așa. Predicarea Evangheliei nu a rămas fără urmă. Deja în capitolul 1.9, Pavel a vorbit despre „intrarea” sa. Acolo stau în prim-plan rezultatele acestei intrări. Ei sau întors spre un Dumnezeu viu, ca să-i slujească și să aștepte pe Fiul Său din ceruri. În capitolul 2 stă în prim-plan mai mult caracterul intrării sale.

Este o mare îmbărbătare în gândul acesta, că pentru Dumnezeu nu este nicio muncă zadarnică. În 1 Corinteni 3.6 ne este arătat că sarcina noastră este de a planta și a uda. Dumnezeu dăruiește creșterea și roadele. Dacă El ne lasă să vedem roadele, atunci nu o face ca să ne mândrim, ci ca să ne antreneze tot mai mult în lucrarea Sa.

Versetul 2: „...ci, după ce am și suferit mai înainte și am fost insultați în Filipi, după cum știți, am îndrăznit în Dumnezeul nostru să vă vestim Evanghelia lui Dumnezeu, cu multă luptă.”

Pavel le amintește tesalonicenilor ceea ce a întâmpinat în Filipi. Această cetate a fost prima pe care a vizitat-o în Europa. În Fapte 16 citim relatarea exactă. Vântul prigoanei le-a fost acolo împotrivă și partea lor au fost multe suferințe și insulte. Cu siguranță, Pavel și Sila au simțit mult timp urmările maltățării lor în închisoarea din Filipi. Totuși ei nu s-au lăsat opriți, ca să nu predice mai departe Evanghelia cu mare râvnă. Din contră, au vestit Evanghelia cu „multă îndrăzneală”.

Îndrăzneală înseamnă „fără teamă” și „fără rețineră”. Așa era în cazul lui Pavel. El știa ce mesaj i-a fost încredințat și nimic nu-i putea sta împotrivă, ca să răspândească vestea bună. În cazul lui, această îndrăzneală nu era o însuflețire carnală sau chiar fanatism, ci îndrăzneala lui era în Dumnezeu. Adevărata îndrăzneală este întotdeauna în Dumnezeu. Dacă dăm frâu liber firii și ne căutăm pe noi înșine în slujbă, primejdia este foarte mare ca noi să pășim pe căile proprii, chiar dacă suntem în lucrarea Domnului. Pavel știa că această îndrăzneală nu era un lucru de la sine înțeles. De aceea i-a îndemnat pe efeseni să se roage pentru el: „ca să-mi fie dat cuvânt la deschiderea gurii mele, ca să fac cunoscut cu îndrăzneală taina Evangheliei” (Efeseni 6.19)!

Oare nu avem nevoie și noi să ne rugăm, ca să avem îndrăzneală în Dumnezeul nostru? Este relativ simplu să vorbești cu îndrăzneală dacă situațiile sunt prielnice. Dar cum stau lucrurile când sunt greutăți și trebuie să suportăm chiar batjocură și împotrivire? Pavel nu s-a lăsat intimidat din cauza suferințelor, ca să nu slujească Dumnezeului său.

În Noul Testament se vorbește mult despre îndrăzneală. Întotdeauna îndrăzneala este văzută ca un lucru pozitiv, și niciodată ca ceva negativ. În zilele noastre se spune mereu că „nu avem îndrăzneală” să facem un lucru. În Biblie nu vom găsi o astfel de expresie. Noi suntem îndemnați să vestim Evanghelia „cu îndrăzneală în Dumnezeul nostru”.

Pavel era îndrăzneț „să vestească Evanghelia lui Dumnezeu”. El nu vestea o veste omenească, ci Evanghelia lui Dumnezeu. Cuvântul „Evanghelie” îl găsim de șase ori în prima epistolă către tesaloniceni. De trei ori sub denumirea „Evanghelia lui Dumnezeu” (capitolul 2.2, 8-9), o dată citim despre: „Evanghelia noastră” (1.5), despre „Evanghelia lui Hristos” (3.2) și despre „Evanghelia” (2.4) fără vreo mențiune. Evanghelia este vestea lui Dumnezeu către oameni, iar punctul ei central este Domnul Isus.

Această Evanghelie a fost încredințată apostolului Pavel și colaboratorilor săi, și de aceea el o numește „Evanghelia noastră”. Aceasta nu era o aroganță, ci arată identificare deplină a lui Pavel cu Învățătorul său și cu ceea ce predica. El s-a făcut una cu vestea pe care o propovăduia. La fel trebuie să fie și cu noi astăzi. Vestea pe care o avem de spus oamenilor nu este o veste oarecare, ci este „Evanghelia lui Dumnezeu”. Acest gând ne dă pe o parte îndrăzneală, iar pe altă parte ne arată responsabilitatea noastră.

Deși Pavel avea îndrăzneală, nu era simplu să vestească Evanghelia. El a făcut-o cu „multă luptă”. Nu era vorba despre o luptă cu arme omenești, ci o luptă împotriva împotrivirii duhovnicești a dușmanilor Domnului. Acolo unde Domnul deschide o ușă a Evangheliei, satan pornește ca să distrugă lucrarea. Așa a fost atunci, așa este și astăzi. Fiecare slujitor al Domnului trebuie să știe că satan vrea să împiedice și să facă fără efect această lucrare. Astfel începe o luptă spirituală, căreia noi ne putem împotrivi în puterea tăriei Domnului. Noi luptăm pentru Domnul nostru și de aceea putem să ne încredem în El, că ne va ajuta.

Versetul 3: „Pentru că îndemnul nostru nu era din rătăcire, nici din necurăție, nici în înșelăciune.”

După cuvintele introductive din versetele 1 și 2, Pavel începe să descrie detaliat modul său de lucru. În versetele 3 până la 6 observăm mai întâi latura negativă, adică ni se spune ceea ce nu au fost Pavel și colaboratorii săi, respectiv ceea ce nu au făcut. De la versetul 7 avem latura pozitivă a lucrurilor, în care ne sunt prezentați vestitorii Evangheliei și lucrarea lor. Pavel enumeră șapte motive prin care nu era caracterizată lucrarea sa, și anume:- nu era din rătăcire;- nu era nici din necurăție;- nu era nici în înșelăciune;- nu ca să placă oamenilor;- niciodată cu vorbire lingușitoare;- nici cu lăcomie ascunsă;- nu a căutat glorie de la oameni.

Pavel nu a fost prigonit numai în exterior, ci se pare că au fost unii, care l-au discreditat și între credincioși, care i-au adus învinuiri pe nedrept. Acest lucru îl deducem din contextul acestui capitol. El avea de luptat pe diferite fronturi. Dar el nu avea nimic să-și reproșeze. Motivele sale erau curate și motivele sale erau sincere.

Și astăzi, slujitorii Domnului se confruntă atât cu atacuri exterioare, cât și cu atacuri din partea celor care caută motive false. Cât de important este să ne cercetăm continuu motivele, pentru ca nimeni să nu ne poată reproșa ceva pe drept.

În primul rând Pavel spune că îndemnul lor nu a fost din rătăcire. Rătăcire înseamnă aici a conduce conștient de cineva în eroare. Aceasta nu este modul de lucru al unui slujitor al lui Dumnezeu, ci acțiunea unui învățător fals. Iuda vorbește despre astfel de oameni și numește ca un semn caracteristic al lor faptul că s-au „dedat rătăcirii lui Balaam” (Iuda 11). Și apostolul Ioan vorbește despre astfel de oameni și ne spune că au un „duh de rătăcire” care este contrar duhului adevărului (1 Ioan 4.6). Sursa predicilor lui Pavel era Cuvântul lui Dumnezeu care nu este falsificat, care nu este o învățătură rătăcitoare.

În al doilea rând, Pavel amintește necurăția. El nu predica din necurăție, ci trăia în sfințenie și curăție personală. Rătăcirea și necurăția merg mână în mână, la fel ca învățăturile false și destrăbălările (a se compara cu Iuda 4 și 2 Petru 2.18). Pavel învăța adevărul lui Dumnezeu, iar necurăția nu este niciodată în legătură cu acesta. Cuvântul lui Dumnezeu ne călăuzește întotdeauna la adevărată sfințire și niciodată spre contrariul adevărului. Multe religii păgâne leagă acea slujire a zeităților cu imoralitatea și necurăția. Dar și la sectele moderne, care inundă țările europene „creștine”, găsim adesea astfel de lucruri. O învățătură care propagă imoralitatea nu poate să vină de la Dumnezeu.

În al treilea rând se vorbește despre înșelătorie. Cuvântul folosit în limba greacă pentru înșelătorie apare și în 2 Corinteni 4.2, unde este tradus cu „falsificator” sau „înșelător”. Pavel nu folosea Evanghelia ca o „momeală”, ca să-i înșele pe tesaloniceni, ci o predica ca să găsească în ea mântuire și viață veșnică.

Versetul 4: „...ci, după cum am fost aprobați de Dumnezeu ca să ni se încredințeze Evanghelia, așa vorbim, nu ca să plăcem oamenilor, ci lui Dumnezeu, care încearcă inimile noastre.”

Pavel a fost chemat de Însuși Dumnezeu să vestească Evanghelia. Domnul i-a spus lui Anania imediat după întoarcerea lui Pavel: „Acesta Îmi este un vas ales, ca să poarte Numele Meu înaintea națiunilor și a împăraților și a fiilor lui Israel” (Fapte 9.15). Chiar și Pavel amintește de mai multe ori că a fost chemat de Dumnezeu. Foarte clar afirmă acest adevăr în Galateni 1.15: „Dar, când Dumnezeu, care m-a pus deoparte din pântecul mamei mele și m-a chemat prin harul Său, a binevoit...” . Deci, de la nașterea sa, Pavel a fost pus deoparte și chemat prin har. Totuși, acest slujitor al lui Dumnezeu, deși era pus deoparte și chemat, trebuia fie încercat și aprobat în lucrarea sa. El a trecut prin diferite încercări din partea lui Dumnezeu și s-a dovedit demn de lucrare. El a fost aprobat nu de oameni, ci de Dumnezeu.

Pavel avea un simțământ adânc despre faptul că Dumnezeu i-a încredințat Evanghelia. De aceea nici nu era răspunzător pentru ceea ce spunea înaintea oamenilor, ci înaintea lui Dumnezeu. El nu dorea să placă oamenilor, ci lui Dumnezeu. Aici avem deci al patrulea motiv, care nu trebuie să se găsească la un slujitor al lui Dumnezeu. Să nu încercăm să plăcem oamenilor, ci să plăcem lui Dumnezeu.

Pericolul este întotdeauna mare de a ne ghida vorbirea după cei care ne ascultă. În 1 Petru 4.11 suntem îndemnați să rostim „cuvintele lui Dumnezeu”. Vestea încredințată este măreață, serioasă și importantă. De aceea, prin cuvintele noastre să nu impresionăm pe oameni, ci să căutăm să placem lui Dumnezeu. Acest lucru este valabil atât în slujba pentru necredincioși, cât și pentru slujba pentru credincioși. Să spunem ce vrea Dumnezeu să spunem și să nu ne gândim dacă nu ar fi mai bine să spunem cutare lucru sau să trecem sub tăcere celălalt lucru, pentru că astfel ne-am putea crea un dezavantaj la ascultători. Decisiv pentru slujba noastră este aprobarea lui Dumnezeu și nu a oamenilor.

Dumnezeu este Cel care cercetează inimile noastre. El vede sursa ascunsă a oricărui gând, fapte sau acțiuni. Pe oameni putem să-i ducem în eroare, dar pe Dumnezeu nu putem. În profeți, Dumnezeu a spus: „Eu, Domnul, cercetez inima, Eu încerc rărunchii” (Ieremia 17.10). Inima vorbește atât despre motivele noastre, cât și despre intențiile noastre. Dumnezeu cercetează totul, nimic nu este ascuns față de El.

Versetul 5: „Pentru că nu am fost niciodată cu vorbire lingușitoare, după cum știți, nici cu lăcomie ascunsă, Dumnezeu este martor.”

În acest verset avem alte două motive negative pe care le putem observa des: vorbire lingușitoare și lăcomie. Pavel putea să cheme pe tesaloniceni și pe Dumnezeu ca martori că aceste două carcatere negative nu se găseau la el.

O vorbire lingușitoare este o vorbire care sună plăcut în urechile ascultătorilor. Pavel a scris lui Timotei: „Pentru că va fi un timp când nu vor suporta învățătura sănătoasă, ci, dorind să-și desfăteze urechile, își vor strânge o mulțime de învățători după poftele lor” (2 Timotei 4.3). Noi trăim ultimele zile ale mântuirii creștine. Se dorește să se asculte vorbe plăcute, vorbe care nu irită, ci care leagă pe oameni într-o așa zisă „siguranță”. Sunt îndrăgite predicile frumoase, care ating simțurile, și nu cugetul. Dar Cuvântul lui Dumnezeu este altfel. Vestea lui Dumnezeu pătrunde până în inimă. Ea cutremură cugetul și-l trezește. Această lucrare nu este întotdeauna plăcută și îndrăgită. Chiar și ca oameni credincioși avem nevoie mereu de acel ascuțit al Cuvântului lui Dumnezeu, ca să acționeze asupra inimii și cugetului nostru. Pentru orice slujire în fața ascultătorilor este important să vorbim nu urechilor, ci să vorbim Cuvântul așa cum dorește Dumnezeu.

„...nici cu lăcomie ascunsă”. Dacă facem lucrarea Domnului pentru a avea un câștig, atunci o folosim ca mijloc pentru lăcomie. Pavel nu putea fi învinovățit nici de acest reproș. El a lucrat cu mâinile sale (capitolul 2.9) ca să nu fie o sarcină pentru alții și să fie învinovățit. Lăcomia este un lucru foarte urât în fața lui Dumnezeu. Chiar și Domnul Isus ne avertizează în această direcție: „Luați seama și păziți-vă de orice lăcomie” (Luca 12.15). Lăcomia este idolatrie (Coloseni 3.5) și de aceea trebuie să ne ferim ca să nu o aducem în legătură cu slujba

Domnului. În 1 Timotei 6.5 este vorba despre astfel de oameni care socotesc evlavia o sursă de câștig. Să ne ferim ca să folosim lucrarea Domnului ca un pretext pentru lucruri rele. Noi putem să-i înșelăm pe oameni, dar pe Dumnezeu nu putem niciodată.

Versetul 6: „ ...nici n-am căutat glorie de la oameni, nici de la voi, nici de la alții, deși am fi putut să fim cu greutate, ca apostoli ai lui Hristos.”

Al șaptelea motiv negativ care nu trebuie să fie găsit la un slujitor al lui Dumnezeu este autoînălțarea slujitorului. A fi mai mult decât alții, a căuta onoarea la oameni, este un pericol pentru noi toți. Chiar și în slujirea Domnului suntem în pericol să alunecăm pe această pantă. De aceea avem nevoie să fim păziți de astfel de influențe negative. Înălțarea personală o găsim la Diotref. Apostolul Ioan scrie către prietenul său Gaiu: „Diotref, căruia îi place să aibă întâietatea între ei, nu ne primește” (3 Ioan 9). Domnul Isus ne avertizează în acest caz: „Pentru că oricine se înalță se sine va fi smerit și cine se smerește va fi înălțat” (Luca 14.11). Oare nu vrem să învățăm de la Domnul, care deși deținea cel mai înalt loc, S-a smerit și a luat un chip de rob?

Inimile noastre sunt cunoscute mai bine de satan decât le cunoaștem noi înșine. El știe cât de ușor căutăm onoarea pentru noi. De aceea el va căuta mereu să ne facă să cădem. Câți au căzut deja în lațul autoînălțării și au provocat daune mari în lucrarea Domnului.

Pavel nu a dorit să fie o povară pentru cineva. El era un apostol al Domnului și ca urmarea ar fi putut să aștepte și să primească ceva de la frați. Dar nu a făcut-o, pentru a nu fi o greutate pentru nimeni. Un exemplu îl avem în persoana lui Neemia care putea spune: „Dar guvernatorii dinainte, care au fost înaintea mea, împovărau poporul și lua de la ei pâine și vin... Dar eu n-am făcut așa, pentru că mă temeam de Dumnezeu. Și m-am ținut de lucrarea zidului acestuia” (Neemia 5.15-16).

Cine vrea să slujească Domnului trebuie să se conformeze. Acest lucru pot să-l confirme cel mai bine frații și surorile care lucrează în misiuni din țări cu alte culturi. Ei trebuie să se supună în primul rând la diferite obiceiuri naționale și nu se pot aștepta la un tratament special. Dar dacă nu se supun pot deveni o greutate pentru băștinași.

Versetul 7: „ ...ci am fos blânzi în mijlocul vostru, așa cum o doică își îngrijește cu drag copiii.”

În versetele 7 până la 12 ne sunt arătate acele caracteristici pozitive ale slujbei lui Pavel și a colaboratorilor săi în Tesalonic. Acum nu mai vorbește despre ceea ce nu erau, ci despre ceea ce erau în mijlocul lor. El folosește pilda unei doici (mame, versetul 7) și a unui tată (versetul 11). Cei doi părinți sunt interesați pentru buna creștere a copiilor. Poate ne surprinde faptul că Pavel se aseamănă aici cu o mamă care alăptează (hrănește) copilul ei. Dar să nu uităm că este vorba de o comparație. Prin această comparație se dorește să ni se arate clar cu ce blândețe și dragoste era preocupat Pavel de îngrijirea tesalonicenilor. Dumnezeu Însuși folosește ilustrația unei mame ca să ne demonstreze dragostea Sa față de noi. În Isaia 66.13, Dumnezeu spune: „Cum mângâie pe cineva mama sa, așa vă voi mângâia Eu”. Și Domnul Isus folosește această comparație, când a suspinat pentru Ierusalim și a rostit cuvintele: „ ...de câte ori am vrut să-i adun pe copiii tăi cum își adună o găină puii sub aripile sale, și n-ai vrut” (Luca 13.34). Cloșca este mama puilor, iar Domnul Isus folosește această imagine din lumea animalelor ca să-și arate atașamentul față de poporul Său pământesc. Desigur, în niciun text nu citim că Dumnezeu este o mamă. Noi îl cunoaștem pe Dumnezeu ca Tatăl nostru. Dar în nici un caz nu avem voie să facem o comparație cu un tată omenesc. Un tată omenesc nu cunoaște niciodată acele sentimente gingașe ale unei mame, pentru că este un bărbat. La Dumnezeu totul este altfel. Dumnezeu cunoaște dragostea paternă, dar cunoaște și dragostea maternă. La El totul este desăvârșit.

Pavel demonstrează încă o dată că este un imitator al lui Dumnezeu printre frați. Dragostea paternă îndeamnă și învață. Dragostea de doică (mamă) îngrijește și crește. Când copiii sunt în necaz și au nevoie de mângâiere, merg de obicei la mamă. Dacă doresc să știe ceva și au nevoie de sfaturi, merg la tata. Și noi astăzi în adunări avem nevoie de dragostea de tată și de mamă.

Sunt aici trei semnalmente care stau în strânsă legătură cu dragostea de mamă. Mama este în primul rând blândă, apoi ea hrănește și îngrijește. Cuvântul folosit aici pentru „blând” apare și în 2 Timotei 2.24, unde citim că un rob al Domnului trebuie să fie blând. Pavel a trăit exemplar aceasta. Acei apostoli falși care s-au strecurat în adunarea din Corint făceau tocmai contrariul. Corinteni n-au fost tratați de aceștia cu blândețe, ci ca niște „robi” (2 Corinteni 11.20). Cunoaștem această blândețe în slujba pentru Domnul?

Hrănirea înseamnă a da copilului ceea ce are nevoie pentru creștere. Petru a fost îndemnat de Domnul să pască mielusei, adică să le dea hrană (Ioan 21.15). Îngrijirea înseamnă a oferi căldură, așa cum o pasăre ține la căldură puii ei în cuibul ei (Deuteronom 22.6). Așa cum copiii au nevoie de căldura căminului, tot așa avem și noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, nevoie de căldură. De aceea ar trebui să fim capabili să dăm altora această căldură a cuibului. Cine poate fi un exemplu mai bun ca Domnul? Despre El citim „îngrijește și hrănește cu drag Adunarea Sa” (Efeseni 5.29).

Fiind obiectele purtării sale de grijă, putem imita exemplul Său și să devenim tot mai asemenea Lui.

Versetul 8: „Astfel, plini de dragoste pentru voi, ne găseam plăcerea să vă dăm nu numai Evanghelia lui Dumnezeu, ci și propriile noastre vieți, pentru că ne erați preaiubiți.”

Aici întâlnim o altă expresie a dragostei de mamă, pe care o avea Pavel pentru acești credincioși. El a dorit să le vestească nu numai Evanghelia, ci era dispus să-și dea chiar și viața pentru ei. „Să vă dăm propriile noastre vieți” stă în contradicție cu cei ce vestesc Evanghelia pentru un câștig mășnav. Astfel de oameni nu sunt gata să-și jertfească viața pentru alții, ci, din contră, ei se gândesc numai la avantajele lor.

Acest verset ne arată că Pavel era atât evanghelist, cât și păstor între tesaloniceni. Vestirea Evangheliei este în primul rând lucrarea evanghelistului, iar a-și da propria viață este adevărata slujbă a păstorului. Pavel le unea pe amândouă și de aceea era un urmaș al Domnului. La Domnul găsim această lucrare într-un chip desăvârșit. El spune: „Eu sunt Păstorul cel bun. Păstorul cel bun își dă viața pentru oi” (Ioan 10.11). Niciodată Pavel nu putea să săvârșească ispășirea păcatelor, cum a făcut-o Domnul, dar el era gata să-și dea viața pentru credincioșii din Tesalonic dacă era nevoie.

Pavel era plin de dragoste pentru tesaloniceni. Această expresie o găsim în Noul Testament numai aici. Expresia poate fi tradusă și astfel: „dragoste scumpă pentru voi”. Probabil, cititorii, în mod deosebit acei misionari activi pentru Domnul în câmpurile de misiune, pot să

Înțelegă ce a dorit apostolul să exprime aici. Motivul pentru toate lucrurile este dragostea: „pentru că ne erați preaiubiți”. Ce legătură strânsă de dragoste între apostol și tesaloniceni! Cunoaștem această legătură strânsă între noi și frații care sunt aproape sau departe? Oare este dragostea motivul slujirii și al acțiunii noastre?

Versetul 9: „Pentru că, fraților, vă amintiți osteneala și truda noastră: lucrând noapte și zi, spre a nu împovăra pe cineva dintre voi, v-am predicat Evanghelia lui Dumnezeu.”

Din nou le este amintit tesalonicenilor ceea ce ei puteau să confirme. Pavel nu le-a predicat simplu Evanghelia, ci a făcut-o cu osteneală și trudă, lucrând noapte și zi. El era un om care făcea totul pentru Domnul său și nu a dorit nimic pentru sine. Pavel nu a predicat numai Cuvântul, ci l-a dovedit și în practica vieții. Prin aceasta a devenit un model pentru toți slujitorii Domnului.

În versetul 2 l-am văzut ca evanghelist, care predica oamenilor necredincioși cuvântul crucii. Aici îl vedem mai mult în caracterul său de păstor care vestea Evanghelia celor care au venit deja la credință. Chiar și noi, ca și copii ai lui Dumnezeu, avem nevoie să ni se amintească adevărurile fundamentale ale Evangheliei, poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. Este vorba de „Evanghelia despre Fiul Său”, și aceasta cuprinde mai mult decât vestea bună pentru oamenii pierduți. Predicarea Evangheliei ne dă nouă, credincioșilor, o temelie trainică a mântuirii, de care avem mare nevoie. De aceea, Pavel le scria romanilor (aceștia erau deja copii ai lui Dumnezeu când le scria epistola): „Atât cât depinde de mine, eu sunt gata să vă vestesc Evanghelia și vouă, celor din Roma” (Romani 1.15). Corintenilor le scria: „Și vă fac cunoscut, fraților, Evanghelia pe care v-am vestit-o” (1 Corinteni 15.1). Și noi trebuie să ascultăm Evanghelia lui Dumnezeu, ca să fim întăriți în ea.

Slujba lui Pavel nu a fost întotdeauna ușoară. Era cu multă osteneală și trudă. Ambele cuvinte ne îndreaptă gândul în aceeași direcție, dar sunt totuși diferite în înțelesul lor. „Osteneala” ne lasă să ne gândim mai mult cum este lucrul, pe când „truda” ne arată intensitatea muncii. Pentru Pavel, vestirea Evangheliei nu era o plimbare, dar nici o lucrare pe care o făcea pe lângă altele. El nu cunoștea săptămâna de lucru de 35 sau 40 de ore și nici un timp de odihnă la sfârșitul ei. El se identifica cu ceea ce trebuia făcut și nu precupețea niciun efort. Nu a dorit să fie o greutate în a fi îngrijit de alții, ceea ce înseamnă că nu a vrut să fie o povară financiară. Întotdeauna îl vedem pe Pavel în călătoriile sale că muncea cu mâinile sale, ca să nu depindă de alții să fie întreținut. El a lucrat noapte și zi, și putem să ne imaginăm că îi rămânea foarte puțin timp pentru odihnă. Cuvântul folosit pentru „a munci” ne lasă să înțelegem că era vorba de o lucrare manuală, deci exercitarea unei meserii. Pavel făcea corturi, iar prin aceasta și-a câștigat existența (Fapte 18.3). În mai multe locuri se face referire că a lucrat cu mâinile sale. Efesenilor le putea spune, când și-a luat rămas-bun de la ei: „N-am poftit argint, nici aur, nici îmbrăcăminte de la nimeni. Voi înșivă cunoașteți că aceste mâini au slujit trebuințelor mele și celor care erau cu mine. În toate v-am arătat că, lucrând astfel, trebuie să-i ajutăm pe cei slabi și să ne amintim de cuvintele Domnului Isus, că El însuși a spus: «Este mai ferice să dai, decât să primești»” (Fapte 20.33-35). Pentru cei din Tesalonic repetă acest lucru în a doua epistolă. Acolo scrie: „Pentru că voi înșivă știți cum trebuie să ne imitați; pentru că noi n-am umblat în neorânduială între voi, nici n-am mâncat pâine de la cineva fără plată, ci în trudă și osteneală, lucrând noapte și zi, ca să nu împovăram pe cineva dintre voi; nu că nu aveam dreptul, dar ca să ne dăm pe noi înșine model vouă, spre a ne imita” (2 Tesaloniceni 3.7-9).

Această temă este pe larg dezbătută în 1 Corinteni 9. Acolo, apostolul explică pe larg că cei care vestesc Evanghelia au dreptul să trăiască din vestirea Evangheliei. „Tot așa a rânduit și Domnul celor care vestesc Evanghelia: să trăiască din Evanghelie. Dar eu nu m-am folosit de nimic din acestea. ... Care este deci plata mea? Este ca, vestind Evanghelia, să scutesc Evanghelia de cheltuială, nefolosindu-mă de dreptul meu în Evanghelie ca și cum mi-ar aparține” (1 Corinteni 9.14-18). Și în a doua epistolă spune că el vestește Evanghelia fără plată (2 Corinteni 11.7). Pavel a fost un urmaș al Domnului care a venit să slujească și nu să fie slujit. Nimeni nu putea să-l învinuiască pe Pavel, că propovăduirea Evangheliei ar fi fost un mijloc de câștig. Și nimeni nu-l putea învinovăți, că ar fi fost o greutate a adunărilor.

Dacă privim toate textele mai sus citate în legătură unele cu altele, atunci putem trage următoarea concluzie în ceea ce privește ajutorul financiar al lucrătorului Domnului: slujitorul își face lucrarea și se încrede în Domnul. Slujitorul nu se bazează pe ajutoarele financiare ale altora. Pe de altă parte, credincioșii au responsabilitatea să-l întrețină pe slujitorul Domnului cu cele necesare traiului. „Vrednic este lucrătorul de plata lui” (Luca 10.7).

Versetul 10: „Voi înșivă sunteți martori, și Dumnezeu de asemenea, cu câtă sfințenie și dreptate și fără vină ne-am purtat față de voi, care credeți.”

Aici se arată cu claritate că Pavel îi socotea pe tesaloniceni ca fiind credincioși ai Domnului Isus. El îi numea „care credeți”. Acest lucru ne unește. Credința era atunci baza legăturii intime care îl lega pe Pavel de acei credincioși. Și astăzi, credința este temelia relațiilor noastre unii cu alții.

Ceea ce Pavel a spus tesalonicenilor nu au fost vorbe goale, ci ei înșiși au putut să mărturisească acest adevăr. Și Dumnezeu mărturisea acest lucru. Dumnezeu nu a văzut în primul rând slujirea, ci motivele slujbei. Deoarece motivele apostolului erau curate, putea să cheme pe tesaloniceni și pe Dumnezeu ca martori pentru a doua oară.

Sunt amintite trei semnalmente, care s-au observat în slujba lui Pavel față de cei credincioși. Comportamentul său a fost, în primul rând, sfânt și curat. Se putea observa că el trăia despărțit de rău și că era dedicat în întregime lui Dumnezeu. În al doilea rând, el era drept, ceea ce înseamnă că dădea fiecăruia ce era al lui. Nimeni nu-l putea învinui de ceva. În al treilea rând, era fără vină, ceea ce înseamnă că nu-și făcea niciun reproș. Sfințenia se referă la relația sa cu Dumnezeu; dreptatea se referă la relația care o avea cu credincioșii, iar fără vină se referă la comportamentul său față de sine.

Fiecare slujitor al Domnului (să facă Domnul să fim cu toții!) este observat atât de lume, cât și de frații săi. Slujitorul este expus atacurilor continue din partea lui satan. De aceea este foarte important să ne străduim să trăim în așa fel, încât nimeni să nu ne poată reproșa ceva. Cea mai mare pagubă pentru lucrarea Domnului este atunci când comportamentul nostru este o pricină de poticnire pentru alții. Pavel stă aici în fața noastră ca un model demn de urmat, iar de la el putem să învățăm.

Versetul 11: „...după cum știți, cum vă îndemnam pe fiecare dintre voi ca un tată pe copiii lui, și vă mângâiam și vă mărturiseam...”

În versetul 7 am văzut deosebirea dintre dragostea de mamă și dragostea de tată. În acest verset ni se prezintă în ce constă dragostea unui tată în Hristos: el îndeamnă, mângâie și mărturisește. În alte versete se spune că un tată și muștră (disciplinează, de exemplu, Evrei 12.6-7), dar aici nu este vorba despre așa ceva. Disciplinarea trebuie făcută când cineva este pe o cale greșită. Îndemnul este latura pozitivă, ea ne arată calea cea bună, și de aceasta avem nevoie întotdeauna. De mângâiere sau îmbărbătare avem nevoie, ca să acumulăm puteri noi. În sfârșit, slujba unui tată constă în mărturisirea Cuvântului lui Dumnezeu, adică în învățarea și educarea noastră.

Să nu neglijăm începutul frazei. Pavel nu i-a îndemnat pe toți în general, ci a făcut-o individual: „Cum vă îndemnam pe fiecare dintre voi.” Slujba de păstorie nu înseamnă numai predicarea Cuvântului, ci în primul rând ocuparea îndelungă cu fiecare în parte. De aceea se poartă discuții personale, pentru a putea răspunde la nevoile și greutățile fiecăruia în parte. Din afară, aproape nu se vede această slujbă, și totuși ea este importantă. Toți oamenii, dar și credincioșii sunt așa de diferiți și au necesități atât de diferite, încât este nevoie de convorbiri personale cu fiecare în parte.

Suntem oare mulțumitori pentru astfel de frați care fac o asemenea slujbă și se ocupă cu fiecare în parte, frați care ne îndeamnă, ne mângâie și ne învață? Dumnezeu ne-a dat astfel de frați, iar noi trebuie să stimăm lucrarea lor. Dar să ne întrebăm, dacă nu ne-a dat Domnul și nouă o astfel de lucrare. Pentru o astfel de lucrare nu este neapărat necesar să fim angrenați cu totul în lucrarea Domnului. Această slujbă poate fi realizată în adunarea locală. Cât de necesară este, mai ales în zilele noastre, o astfel de slujbă în adunările locale!

Versetul 12: „...ca să umblați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăția și gloria Sa.”

Versetul ne arată conținutul învățării, pe care Pavel a dat-o tesalonicenilor. Apostolul nu era mulțumit numai cu faptul că tesalonicenii au venit la credință, ci a dorit să-i călăuzească mai departe și să le fie de ajutor pentru viața lor ca oameni credincioși. Același lucru este important și pentru noi. Mulți copii ai lui Dumnezeu se mulțumesc că sunt mântuiți și nu mai vin la judecată. Dar Dumnezeu nu este satisfăcut cu această stare. El dorește să fim conduși mai departe, dorește ca noi să creștem. Acest verset ne arată, care este scopul lui Dumnezeu și în viața noastră. Totodată acesta este important și pentru înțelegerea epistolei. Învățătura, pe care o dădea Pavel, poate fi rezumată în cuvintele: „să umblați într-un chip vrednic de Dumnezeu care vă cheamă la Împărăția și gloria Sa”.

Primul lucru este „să umblăm într-un chip vrednic”. Cuvântul folosit în context pentru „umblare” înseamnă „să ne deplasăm de colo până colo”. În mai multe locuri din Noul Testament este folosit acest cuvânt. Aceasta se referă de fapt la toată comportarea noastră în toate împrejurările vieții noastre: vorbirea, gândirea, lucrările, sentimentele etc.

Cuvântul „vrednic” are însemnătatea de „adecvat”. Tot comportamentul nostru trebuie să coincidă cu ceea ce mărturisim și cu chemarea noastră.

Expresia „a umbla vrednic” o găsim la Pavel menționată de trei ori. De fiecare dată stă în relație cu caracterul respectivei epistole și ne arată cu ce trebuie să fie în concordanță comportamentul nostru.

În Filipeni 1.27 citim această expresie „a umbla vrednic” pentru a patra oară. Dar în limba greacă avem un alt cuvânt, care ne îndreaptă gândul mai mult spre „comportarea noastră”.

În Coloseni 1.10, credincioșii sunt îndemnați să „umblă vrednic de Domnul”. La ei era pericolul ca pe lângă Domnul să se ocupe de lucruri, despre care ei se gândeau că le va aduce prosperitate în viața de credință. Pavel le prezintă gloria Domnului și le amintește că trebuie să umblă în chip vrednic de El. Ei trebuiau să fie umpluți de cunoașterea voii Sale, pentru ca umblarea lor să fie în concordanță cu vrednicia și gloria Domnului.

În Efeseni 4.1, citim: „...să umblați într-un chip vrednic de chemarea cu care ați fost chemați.” Această chemare este descrisă pe larg în capitolul 2. Noi suntem chemați la un om nou, la un Trup, la familia lui Dumnezeu, la templul lui Dumnezeu, la locașul Duhului lui Dumnezeu. Aceasta este învățătura așa cum o prezintă Dumnezeu, și ea trebuie să se vadă în umblarea noastră. Să umblăm pe aceste meleaguri înalte și prețioase ale adevărului!

În contextul epistolei către tesaloniceni suntem îndemnați să umblăm vrednic de chemarea la Împărăția și gloria lui Dumnezeu. Deci este vorba despre sfințenia și demnitatea lui Dumnezeu, pe care noi nu trebuie să le umbrim în umblarea noastră. El ne-a chemat la Împărăția și gloria Sa, și acest lucru să se vadă la noi. Creștinul are parte de Împărăția și gloria lui Dumnezeu, iar comportamentul său trebuie să fie vrednic de o astfel de poziție.

Chiar dacă expresia „Împărăția lui Dumnezeu” apare în epistolă numai aici, ea este foarte bine descrisă și de aceea doresc să poposesc mai mult asupra acestui adevăr. Ce înțelegem prin Împărăția lui Dumnezeu? Împărăția lui Dumnezeu este tărâmul împărătesc al lui Dumnezeu, care i-a fost dat Domnului Isus ca Fiul Omului să-l conducă. Intenția lui Dumnezeu este ca odată să-i dea Domnului Isus totul sub stăpânire.

Când Domnul va reveni pe pământ, această Împărăție va fi ridicată în glorie și putere, iar El o va lua în stăpânire. Aceasta este „ziua Domnului” (de exemplu 1 Tesaloniceni 5.2; 2 Tesaloniceni 2.2). De fapt, și în Vechiul Testament se vorbește de multe ori despre această „zi a Celui veșnic”, cum este numită acolo. Acum, Domnul Isus nu are în mod vizibil și public această Împărăție. Conform textului din Evrei 2.8, deja acum îi sunt supuse toate lucrurile, dar nu le vedem astfel. În momentul actual, Domnul este încă Cel lepădat de lume. El a suferit când a venit pe pământ să-și ridice Împărăția. Oamenii nu l-au vrut și astfel nu a putut ridica Împărăția. A fost lepădat și așa este și astăzi. De aceea Împărăția lui Dumnezeu are astăzi un caracter ascuns. Ea este vizibilă numai pentru cel ce crede.

Ce legătură avem noi cu această Împărăție? Noi am fost chemați să facem parte din Împărăție. Aceasta înseamnă că atunci când va veni Domnul Isus ca să-și instituie Împărăția în glorie și putere, noi vom domni împreună cu El. Aceasta va fi starea noastră în Împărăția viitoare. Noi vom stăpâni și vom conduce cu El din ceruri. Deja astăzi suntem în această Împărăție, dar ea este ascunsă în fața ochilor oamenilor. Timpul de domnie încă nu a venit.

La fel cum Domnul Isus este lepădat, tot așa sunt lepădați și cei care Îl recunosc ca Domn în viețile lor. Împărăția lui Dumnezeu în forma ei actuală este legată de suferințe, așa cum era și la Tesalonic. Calea spre gloria viitoarei Împărății trece și pentru noi prin suferințe. Despre acest adevăr vorbește Pavel încă o dată în 2 Tesaloniceni. El scrie acolo: „...ca să fiți socotiți vrednici de Împărăția lui Dumnezeu, pentru care și suferiți” (2 Tesaloniceni 1.5). În Fapte 14.22 citim că Pavel îi îndeamnă pe ucenici: „...să stăruiască în credință și spunând că prin multe neazuri trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu.” Deci Împărăția lui Dumnezeu este compusă din două faze: faza actuală, în care noi suntem lepădați de lume așa cum este și Domnul nostru și în care trebuie să suferim, și faza a doua, viitoare, în care noi vom domni și stăpâni împreună cu El.

„Umblați într-un chip vrednic de Dumnezeu, care vă cheamă la Împărăția Sa” înseamnă: comportamentul nostru pe pământ este deja acum în concordanță cu binecuvântările Împărăției viitoare. Să umblăm deja de acum pe acel nivel al Împărăției. Mai târziu, oamenilor nu le va fi greu să fie supuși acestei Împărății și să recunoască drepturile Împăratului. Astăzi este mai greu, dar avem și bucurii nespuse. Tesalonicenii nu sunt un exemplu. Ei au primit Cuvântul lui Dumnezeu prin multe neazuri, dar și cu bucuria Duhului Sfânt. Ei au suferit, dar au fost fericiți în Domnul. Așa va fi și la noi, dar trebuie să remarcăm: cunoaștem puțin din aceste suferințe din cauza umblării cu Domnul. De gândul la Împărăția lui Dumnezeu ne leagă o responsabilitate ca ucenici ai Domnului Isus, ca deja de acum să-L recunoaștem ca Domn al vieților noastre.

Noi nu suntem chemați numai la Împărăția lui Dumnezeu, ci și la gloria Sa. Putem să ne amintim ceea ce Petru scria celor ce erau risipiți: „Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat la gloria Lui eternă în Hristos Isus...” (1 Petru 5.10). Chemarea noastră este într-adevăr gloria Tatălui, unde vom savura pe deplin și desăvârșit părtășia cu Tatăl și cu Fiul. Putem să legăm acest gând frumos al gloriei lui Dumnezeu și cu Împărăția lui Dumnezeu, pe care am cercetat-o mai înainte. Aceasta ne duce la Apocalipsa 21, unde avem descrierea orașului sfânt, Ierusalimul ceresc. Acel oraș este o imagine a Adunării în Împărăția de o mie de ani. Caracteristica sa esențială este: „având gloria lui Dumnezeu” (Apocalipsa 21.11). Când oamenii timpurilor viitoare vor privi la Adunare (imaginea orașului), atunci vor vedea gloria lui Dumnezeu. Gloria lui Dumnezeu se va reflecta în Adunare. La aceasta am fost chemați; dar să așteptăm până vom fi glorificați? Nicidecum, deoarece tocmai acesta este gândul în epistola către tesaloniceni. Această glorie divină putem deja de acum să o reflectăm. Aceasta este responsabilitatea noastră în lumea cuprinsă de întuneric și care nu vrea să știe nimic de Dumnezeu. Noi nu avem voie să trăim sub acest nivel indicat de Cuvântul lui Dumnezeu.

Dumnezeu Însuși ne pregătește în mod concret pentru această Împărăție și glorie divină. Deja astăzi trebuie să trăim conform acestui principiu și să ne comportăm așa cum o vom face cândva în viitor. Deși păcatul caută să ne înfășoare, să nu uităm că în puterea Duhului putem duce o viață prin care Dumnezeu să fie glorificat: „umblând într-un chip vrednic de Dumnezeu, care ne chemă la Împărăția și gloria Sa”.

Versetul 13: „Și pentru aceasta și noi mulțumim lui Dumnezeu neîncetat că, după ce ați primit Cuvântul lui Dumnezeu auzit de la noi, ați primit nu un cuvânt al oamenilor, ci, așa cum este în adevăr, Cuvântul lui Dumnezeu, care și lucrează în voi care credeți.”

În versetele 13-16, apostolul vorbește despre un subiect nou. El le amintește tesalonicenilor cum au primit vestea lui Dumnezeu și ce consecințe a avut la ei. Acest gând a declanșat un val de mulțumire la apostol. Deja în capitolul 1, versetul 2 am văzut că a mulțumit lui Dumnezeu pentru ei; aici face același lucru. El și colaboratorii săi îi puteau mulțumi neîncetat lui Dumnezeu, că tesalonicenii au primit vestea propovăduită de ei nu ca pe o veste omenească, ci au primit-o ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu.

Vestea pe care o propovăduim oamenilor nu este una omenească, ci una divină. Noi nu vorbim dintr-o poruncă omenească, ci din îndemnul lui Dumnezeu. Corintenilor le spune: „Suntem deci ambasadori pentru Hristos; ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm, pentru Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu!” (2 Corinteni 5.20). Noi avem acest îndemn direct de la Dumnezeu, ca ambasadori ai Domnului Isus, ca să spunem oamenilor să se împace cu Dumnezeu. O solie și o însărcinare mai măreață ca aceasta nu există. În același timp, cu această veste este strâns legată și responsabilitatea noastră, ca să nu amestecăm vestea bună cu elemente omenești. Pavel nu a făcut lucrul acesta.

Bineînțeles, cuvintele noastre nu sunt inspirate divin. Ele sunt călăuzite de Duhul Sfânt, dar nimeni nu poate afirma astăzi că toate expresiile sale sunt inspirate de Dumnezeu. Și Pavel, când a fost în Tesalonic, a propovăduit Cuvântul lui Dumnezeu fără să fie inspirat direct. Inspirația divină, așa cum este prezentată în 2 Timotei 3.16, se referă numai la Cuvântul scris al lui Dumnezeu, așa cum îl avem astăzi în mâinile noastre. În această legătură, Pavel spune în 1 Corinteni 2.12-13: „Dar noi am primit nu duhul lumii, ci Duhul care este de la Dumnezeu, ca să cunoaștem lucrurile care ne-au fost dăruite de Dumnezeu: despre care și vorbim, nu în cuvinte învățate prin înțelepciune omenească, ci în cele învățate prin Duhul.”

Este bine să ne reamintim că Biblia este Cuvântul lui Dumnezeu de la prima pagină până la ultima și că nu este un cuvânt al oamenilor. Dumnezeu s-a folosit de oameni pentru a scrie Cuvântul Său. „Oameni sfinți ai lui Dumnezeu au vorbit sub puterea Duhului Sfânt” (2 Petru 1.21). Dumnezeu a dorit să se folosească de oameni, ca să-i scrie cuvintele într-un anumit interval de timp. Chiar dacă oamenii au scris, fiecare cuvânt din Biblie este inspirat de Dumnezeu. De aceea toată Biblia are autoritate divină.

Dacă astăzi, în marea creștinătate se argumentează că unele lucruri din scrierile lui Pavel nu mai sunt actuale și obligatorii pentru noi, deoarece redau părerea sa personală, atunci aceasta este urmarea faptului că nu se mai acceptă Cuvântul așa cum au făcut cei din Tesalonic, nu se mai recunoaște faptul că Dumnezeu a făcut din părerea unui slujitor fidel al Domnului o parte componentă a Cuvântului Său inspirat.

Tesalonicenii au primit mai întâi Cuvântul, apoi l-au acceptat, iar acest Cuvânt a lucrat în ei. Aceasta este ordinea divină; „primirea” și „acceptarea” nu sunt cuvinte identice. Primirea se referă mai mult la auzire, iar acceptarea la inimă. Este un lucru să auzi sau să citești vestea lui Dumnezeu, dar este cu totul alt lucru să-l primești și să-l accepți în inimă. Numai în cei care l-au primit în inimă, Cuvântul poate lucra. Aici nu este vorba de faptul că Cuvântul lui Dumnezeu ne conduce la pocăință, ci de faptul că el lucrează în noi, cei credincioși. Dumnezeu nu dorește să rămânem numai la mântuire și pace, ci doriștea Sa este ca acest Cuvânt să lucreze în inimile noastre.

În Evrei 4 avem mai degrabă gândul general despre Cuvântul care produce ceva în om. „Deoarece Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător și mai ascuțit decât orice sabie cu două tăișuri” (Evrei 4.12). Cuvântul folosit aici are semnificația unei energii. Dumnezeu vrea să vadă că am

acceptat Cuvântul Său, care să-și facă lucrarea în inimă.

Deja din capitolul 1,6 apostolul a spus că tesalonicienii au primit Cuvântul în multe necazuri. Urmarea a fost că acest Cuvânt a dezlănțuit o energie. Dacă tesalonicienii nu ar fi mers o cale consecventă de-a sluji pe Dumnezeu nu ar fi avut necazuri. Dar ei nu vedeau în necazuri un lucru neobișnuit. Ei se gândeau numai la Împărăția lui Dumnezeu. Ca slujitori ai Împărăției ei mergeau calea spre glorie, dar prin necazuri. Pavel a comparat situația tesalonicienilor cu acei iudei pocăiți. El arată tesalonicienilor că nu le merge mai bine ca fraților din Iudeea. Ceea ce ei au suferit de la semenii lor (păgâni) au suferit frații lor din Iudeea de la semenii lor (iudei). Dar mai mult le face cunoscut ce strâns uniți sunt cu frații de credință din Iudeea. Celor din Tesalonic le scrie „adunarea care este în Dumnezeu Tatăl” pe când adunării din Iudeea le scrie că sunt „în Hristos Isus”. Dar au fost „Adunarea lui Dumnezeu”. Ne amintim că adevărul despre Adunarea lui Dumnezeu este amintit sub diferite aspecte. Multe texte ne arată că cei credincioși sunt o unitate, un întreg care formează unitatea Adunării. Alte versete se referă la adunarea locală (1 Corinteni 11.18). Același gând îl avem și aici. Existau adunări în Iudeea și apoi au existat și în Europa. Ei erau uniți chiar dacă teritorial erau despărțiți, ei erau o parte a întregului Trup al lui Hristos. Și azi este la fel. Cuvântul lui Dumnezeu nu cunoaște o adunare independentă, ci un singur Trup al lui Hristos, o singură Adunare. Dacă Biblia vorbește despre o mărturie locală, atunci întotdeauna aceasta este o referire la o parte a Trupului lui Hristos, care nu este văzută singură (1 Corinteni 12.27).

Apostolul dezvăluie situația adunării din Iudeea cu scopul de a vorbi mai pe larg despre ceea ce vorbesc și fac cei de acolo. Versetul 15 conține cinci acuzații împotriva iudeilor: 1. au omorât pe Domnul Isus; 2. au omorât pe profeți; 3. au alungat și persecutat pe Pavel; 4. ei nu plac lui Dumnezeu; 5. sunt împotriva tuturor oamenilor. Culmea răutății lucrării iudeilor era în lepădarea și crucificarea Împăratului lor. În Faptele Apostolilor 2.23 vedem pe Petru acuzându-i că au ținut pe cruce și au omorât pe Isus prin mâna celor nelegiuiți. Erau astfel considerați ucigași care au omorât Darul lui Dumnezeu. Așa cum au omorât pe robii lui Dumnezeu în Vechiul Testament tot așa au făcut și cu Fiul Preaiubit (Marcu 12.8). Faptele Apostolilor ne arată că ei făceau același lucru și cu urmașii Domnului Isus cum au făcut cu El. Așa cum și-au lepădat Împăratul așa au lepădat și pe cei care-L urmau. Foarte curând apostolul Pavel a suferit aceeași soartă. A fost prigonit și chiar izgonit. Niciodată astfel de lucrări nu au fost plăcute lui Dumnezeu chiar dacă ei se făleau că slujesc lui Dumnezeu. În harul și înțelepciunea sa a luat aceasta ca un motiv ca să propovăduiască Evanghelia neamurilor, dar acest lucru nu-i dezvinovățește pe iudei. Ei vor fi trași la răspundere la vremea potrivită. Prigoana este întotdeauna ceva respingător, dar prigoana pe motive religioase este mai îngrozitoare. Istoria Bisericii este plină de exemple chiar și în zilele noastre. Întotdeauna satan orbește pe oameni ca pe temeiuri religioase să aprindă prigoana.

Ca urmare a împotrivirii iudeilor față de Evanghelie, Dumnezeu a lăsat ca această veste minunată să fie propovăduită națiunilor. Pentru această lucrare a fost chemat în mod deosebit apostolul Pavel. Astfel ura iudeilor a devenit și mai mare. Ei respingeau mântuirea în Domnul Isus, dar nici nu voiau să se vestească mântuirea națiunilor. În sinea lor iudeii erau conștienți că este o lucrare valoroasă și de aceea ei nu puteau să sufere ca Pavel să meargă la păgâni. Ei se credeau poporul ales al lui Dumnezeu și priveau națiunile cu dispreț. Gândul ca evreii și păgânii să aibă aceleași binecuvântări era de nesuportat pentru ei. Observăm acest adevăr în Fapte 13.45: „”. Textul biblic este: „Și l-au ascultat.....” (Fapte 22.22). Prin lucrarea aceasta ei au umplut măsura păcatelor lor și au umplut paharul cu picătura care a dat peste el. Această lucrare nu putea să rămână fără urmări. Mânia lui Dumnezeu a coborât din cer peste ei. Dar putem spune că această pedeapsă nu s-a îndeplinit în totalitate. O parte a mâniei a venit peste iudei în anul 70 după Hristos când Ierusalimul a fost distrus de romani. Cu toate că s-au petrecut lucruri îngrozitoare, aceasta a fost numai o avertizare despre lucrurile care se vor întâmpla în viitor. Mânia lui Dumnezeu va fi turnată la timpul hotărât peste ei.

După ce a făcut o incursiune în prezentarea altor biserici, Pavel revine și vorbește despre relația lui cu tesalonicienii. Nu ne mișcă cuvintele spuse despre ei? Comportamentul lui era impregnat cu adevărata dragoste. El îi consideră frați și era strâns legați de ei. El se simțea ca o mamă despărțită de copiii săi. Dorința lui mergea în sensul că dorea fierbinte să-i vadă pe tesalonicieni. Lui Pavel nu-i mergea după vorba: „Ochii care nu se văd se uită”. Chiar dacă personal nu putea să fie prezent la ei, cu inima era alături de ei. Despre acest comportament putem învăța mult. Iubim pe toți frații cu aceeași dragoste sau situația lor este indiferentă? Pe mulți nici nu-i cunoaștem. Totuși suntem legați cu ei în rugăciunile noastre în care putem să-i amintim.

Faptele Apostolilor ne relatează că Pavel de la Tesalonic a mers la Atena și apoi la Corint. În această călătorie a găsit prieteni noi. Dar dragostea sa față de tesalonicieni a rămas tot așa de înflăcărată. El dorea să-i mai vadă și a încercat să-i viziteze deoarece își făcea griji pentru ei. Nu era din cauza lui că nu putea să vină la ei. Temeiul era că satan l-a împiedicat. Cum s-a desfășurat aceasta în amănunt nu ni se relatează. Pavel a spus numai că satan l-a împiedicat și a închis drumul. Am fi putut spune și noi așa ceva? În Fapte 16.6 citim că Duhul Sfânt l-a oprit să vestească Cuvântul în Asia. Acest fapt ni se pare mai plauzibil. Dar cum este posibil ca satan să-l oprească pe un slujitor al lui Dumnezeu să facă ceea ce nu este împotriva voiei lui Dumnezeu? Ceea ce făcea Pavel era bine și intențiile sale erau cinstite și totuși a fost împiedicat de satan. Vrăjmașul a căutat să-l oprească pe Pavel să meargă la tesalonicieni și Dumnezeu a acceptat. La fel și noi trebuie să învățăm ca în viață să deosebim diferențele dintre voia lui Dumnezeu și ceea ce indirect Dumnezeu nu acceptă ca noi să facem. Cu siguranță satan nu poate face nimic dacă Dumnezeu nu-i acceptă, dar Dumnezeu îi lasă o anumită zonă de acțiune. Adevărul acesta îl observăm în viața lui Iov. Este o mângâiere pentru noi că în curând nu va mai fi așa. În Romani 16.20 este scris: „Iar Dumnezeul păcii va zdrobi în curând pe satan sub picioarele noastre”. Atunci satan nu va mai avea nici o posibilitate să ne oprească. Dar azi mai folosește orice împrejurare ca să facă rău oricărei lucrări a Domnului. Dar noi avem mai mult discernământ ca să recunoaștem dacă Dumnezeu vrea să oprească ceva sau dacă El acceptă ca satan să se întrepătrundă în lucrarea Domnului. Dacă deciziile noastre nu sunt clare atunci Dumnezeu se împotrivesc. La Pavel era foarte clar. Motivația sa era în concordanță cu Dumnezeu și de aceea a știut că satan și nu Dumnezeu este cel care îl oprește să meargă la tesalonicieni.

În aceste versete, Pavel revine la tematica revenirii Domnului Isus. El vede totul în lumina revenirii Sale. Poate este un lucru ciudat că nu vorbește că Domnul îi este speranța, bucuria, gloria. Oare nu erau așa lucrurile cu Pavel? Desigur, era așa. Hristos a fost tot timpul nădejdea sa. El a dorit să-L vadă. Dar acum ne prezintă cealaltă parte. Observăm că intențiile sale sunt fără vreo intenție de egoism și chiar de iubire proprie. În inima sa avea ca prim loc Domnul Isus și nu tesalonicienii. Dacă era altfel ar fi fost greșit. Domnul era în fața inimii sale și el putea să se bucure de răsplata care o va primi la venirea Domnului. Pavel îl aștepta pe Domnul Isus ca să-L vadă. În același timp va avea și bucuria că prin lucrarea sa (acționată de Duhul Sfânt) au venit la credință să stea în fața Domnului. Aceasta este o bucurie mare. Tot astfel și noi avem o astfel de posibilitate să ne bucurăm de răsplata care o vom primi la venirea Domnului. Cineva a scris în această direcție: „Roadele deosebite ale lucrărilor noastre nu sunt pierdute; ele se vor regăsi la venirea lui Hristos. Cea mai mare bucurie personală este că noi vom vedea pe Domnul și vom fi ca El. Aceasta este partea tuturor sfinților, dar există roade speciale care prin lucrarea Duhului sunt în noi și stau

în strânsă legătură cu noi!” Nădejdea noastră se bazează pe Domnul și nu este despărțită de răsplata noastră care El personal o va împărți. Răsplata stă întotdeauna în strânsă legătură cu slujba depusă pentru Domnul. Acum slujim Domnului ca robi ai Împărăției Lui. Când Împărăția va fi întemeiată în putere și slavă va fi vizibilă și răsplata. Recunoaștem acest adevăr din pilda din Luca 19.11-27. Acolo se vede răsplata muncii efectuate în Împărăția lui Dumnezeu în strânsă legătură cu puterea stăpânirii Sale. Domnul Însuși va zice: „” (Luca 19.17). În sensul acesta trebuie să înțelegem și versetul din 2 Petru 1.11: „”. Intrarea în Casa Tatălui este pentru orice credincios la fel după gândurile lui Dumnezeu. Dar dacă este vorba de intrarea în Împărăție în forma ei viitoare (2 Petru 1.11) atunci vor fi diferențe. Răsplata care va fi vizibilă va fi diferențiată (vezi și 1 Corinteni 3.13-15). Cununa de laudă despre care vorbește Pavel ne lasă să gândim tot la domnie. Cununa aduce aminte de acea cunună de merit după un război când învingătorul era încununat. Oare nu ar trebui să ne smerim când auzim că Dumnezeu vrea să ne răsplătească. Dumnezeu va răsplăti tot ce s-a făcut pentru El. Dumnezeu răsplătește după alte temeuri decât lumea. Răsplata scoate la iveală nu activitatea noastră, ci credințioșia depusă în efectuarea unei lucrări. În Noul Testament sunt amintite diferite cununi și merită o cugetare amănunțită: Cununa vieții pentru martiri și cei Cel iubesc (Apocalipsa 2.10), Iacov 1.12; Cununa care nu se vestejește a gloriei pentru păstorul fidel (1 Petru 5.4); Cununa care nu se vestejește pentru cel ce câștigă alergarea (1 Cor. 9.24-27); Cununa dreptății pentru cel ce se bucură de venirea Sa (2 Tim. 4.8); Cununa laudei pentru slujba efectuată (1 Tesal. 2.19). Oare putem să ne mândrim de cununa noastră? Nicidecum. În Apocalipsa 4 vedem ceea ce credincioșii vor face cu cununile lor. Ei le vor arunca la picioarele Mielului și îi dau toată cinstea și lauda. Prin acest fapt arătăm că noi suntem nimic și tot ceea ce facem în slăbiciunea noastră este de fapt lucrarea Sa. Toată gloria îi aparține numai Domnului. Doresc să aruncăm o privire la expresia „venirea Sa”, care este un cuvânt caracteristic în ambele epistole ale tesalonicenilor unde îl găsim de șapte ori (1 Tesaloniceni 2.19; 3.13; 4.15; 5.23; 2 Tesaloniceni 2.1; 2.8; 2.9). În limba greacă avem cuvântul „parousia”. Este format din cuvântul „para” = cu noi și „ousia” = a lui. Nu înseamnă numai o dată precisă a venirii sau întâlnirii, ci și o pregătire intensivă în prezent pentru acest eveniment. În Filipeni 2.12, Pavel folosește acest cuvânt când vorbește de prezența sa în mijlocul credincioșilor din Filipi. În Noul Testament „parousia” este folosit de 18 ori pentru arătarea Domnului Isus. Dacă este folosit pentru venirea lui Hristos atunci nu înseamnă numai venirea Sa momentană pentru ai Săi, ci și prezența Sa cu ai Săi până în clipa arătării Sale cu ai Săi în fața lumii. Deci, nu avem de lucru cu un anumit punct de referință, ci de o perioadă de timp care are un început, o perioadă intermediară și un sfârșit. Perioada începe când Domnul vine ca să ia acasă pe ai Săi și sfârșește cu arătarea Sa în glorie pe pământ când Își va instaura Împărăția Sa. Venirea Sa pentru noi și venirea Sa cu noi se arată ca o singură venire, dar cu o diferență de timp (privit astfel ne este foarte greu să distingem între prima și a doua venire a Domnului dacă vrem să deosebim venirea Sa pentru noi și cu noi se poate că se vorbește de o singură venire. Dar dacă cercetăm textele în amănunțime unde există cuvântul „parousia” atunci remarcăm că în unele texte se vorbește de începutul perioadei pe când altele accentuează mai mult perioada succesiunii și pe când alte texte ne relatează de sfârșitul acestei perioade. Exemple pentru prima parte a perioadei: 1 Tesaloniceni 4.15; 5.23; 2 Tesaloniceni 2.1; 1 Corinteni 15.23; 2 Petru 3.4. Exemple pentru perioada în care se desfășoară această Împărăție: 1 Tesaloniceni 2.19; 3.13; Matei 24.3, 37, 39; 1 Ioan 2.28. Exemplu pentru sfârșitul perioadei: 2 Tesaloniceni 2.8; Matei 24.27. În continuarea cercetării acestei epistole ne vom opri la mai multe amănunte în mod deosebit în capitolele 4 și 5 unde venirea Domnului este prezentată în prim plan.

Versetul 1: „De aceea, nemairăbdând, am gândit că ar fi bine să fim lăsați singuri în Atena.”

De la Tesalonic, Pavel a călătorit mai întâi la Bereea. Dar și acolo, iudeii i s-au împotrivit, încât a trebuit să părăsească cetatea și să meargă la Atena. Tovarășii lui de călătorie, Timotei și Sila, au mai rămas în Bereea, urmându-l mai târziu pe apostol (Fapte 17.10-15). În Atena a primit informația că au fost intensificate prigonirile în Tesalonic și era foarte îngrijorat pentru acești credincioși tineri. De aceea l-a trimis din Atena pe Timotei la ei. El însuși a plecat la Corint, unde s-a întâlnit cu Timotei (Fapte 18.5).

În 1 Corinteni 13.5 scrie corintenilor: „Dragostea nu caută foloasele sale.” Exemplul practic al acestor cuvinte îl găsim aici. Dragostea lui Pavel față de tesaloniceni l-a făcut să se lipsească pentru scurt timp de Timotei. El însuși nu putea să meargă, dar dragostea a găsit o cale pentru încurajarea tesalonicenilor. El nu se gândea la el, ci la alții. Desigur, nu era ușor să renunțe la Timotei, pentru că în Atena avea nevoie de el, datorită multelor activități și a împrejurărilor dificile de acolo. Dar dragostea sa pentru acești tineri creștini din Macedonia era mai tare decât orice piedică, pe care o ridica dușmanul. De aceea a preferat „să fim lăsați singuri în Atena”. El cunoștea împrejurările grele ale tesalonicenilor și prigoana lor. Dar el știa că în ceea ce privește starea duhovnicească erau copii, care aveau nevoie de încurajare și învățătură. Expresia „lăsați singuri” descrie singurătatea și părăsirea, dar el a luat asupra sa cu plăcere aceste împrejurări.

Versetul 2: „... și am trimis pe Timotei, fratele nostru și slujitor al lui Dumnezeu în Evanghelia lui Hristos, ca să vă întărească și să vă încurajeze în ceea ce privește credința voastră.”

Timotei era un colaborator fidel al lui Pavel, pe care se putea încrede. În Filipeni 2.19-22 mărturisește despre el: „Dar sper în Domnul Isus să vi-l trimit în curând pe Timotei, ca să fiu și eu înviorat, când voi afla cele despre voi. Pentru că nu am pe nimeni de același gând, care să se îngrijească în adevăr de cele despre voi; pentru că toți caută cele ale lor, nu cele ale lui Isus Hristos. Cunoașteți însă încercarea lui, că a slujit împreună cu mine pentru Evanghelie ca un copil pentru tatăl său.” Deși Timotei era mai tânăr decât Pavel, ei lucrau într-o armonie perfectă, pentru că lucrau pentru același Stăpân. Chiar dacă Timotei era încă tânăr, totuși Pavel putea să-l implice în lucrarea Domnului și să-i încredințeze unele lucrări grele.

Slujba sa era însoțită de binecuvântare, așa cum putem deduce din scrisorile lui Pavel. Din diverse locuri rezultă că Pavel i-a încredințat lui Timotei cel puțin patru însărcinări speciale, pe care acesta le-a îndeplinit în folosul credincioșilor: 1) a făcut o slujbă de mângâiere și încurajare în Tesalonic (1 Tesaloniceni 3.2); 2) a făcut o slujbă de corecție și reamintire în Corint (1 Corinteni 4.17); 3) a făcut o slujbă de zidire în Efes (1 Timotei 1.3-4); 4) a făcut o slujbă de încurajare și părtășie în închisoarea de la Roma (2 Timotei 4.9-22).

Deci, în textul nostru îl vedem pe Timotei în prima slujbă, pe care a făcut-o singur, fără ajutorul lui Pavel. Vorbind omenește, în această slujbă trebuia să se descurce singur. Pavel avea încredere că slujba lui va fi o binecuvântare pentru cei din Tesalonic. Deși tesalonicenii îl cunoșteau pe Timotei, Pavel îl recomandă cu cuvintele: „fratele nostru și slujitor al lui Dumnezeu în Evanghelia lui Hristos”. Nu îl numește simplu un „frate”, ci spune „fratele nostru”. Se simte acea legătură strânsă care îi unea. Timotei nu era un simplu „lucrător”, ci era „un slujitor al lui Dumnezeu”. El a slujit în Evanghelie, dar slujba sa trebuia să fie de folos și pentru credincioși.

Dacă vedem o astfel de colaborare strânsă, atunci rugăciunea noastră să fie ca Domnul să ne dea frați bătrâni ca Pavel și frați tineri ca Timotei, care colaborează între ei. Ce binecuvântare va curge pentru întreaga lucrare a Domnului, când frații de diferite vârste lucrează

împreună în lucrarea Domnului!

Slujba lui Timotei este descrisă în cuvintele: „...să vă întărească și să vă încurajeze în ceea ce privește credința voastră.” Expresia „credință” apare de cinci ori în acest capitol (versetele 2, 5, 6, 7, 10). De aceea este bine să vedem pe scurt ce înseamnă această credință. În general, putem observa trei semnificații în Noul Testament: 1) Credința ne este prezentată ca mîna care apucă mîntuirea, pe care Dumnezeu o oferă oamenilor. Fără o credință personală, nimeni nu poate fi mîntuit. 2) Credința este încrederea, pe care o acordăm lui Dumnezeu și promisiunilor Sale în viața de fiecare zi. Este vorba despre încrederea credinței. Din această cauză, în unele cazuri „credința” este tradusă cu „fidelitate”, credincioșie. 3) Credința nu este numai activitate, ci ea ne este prezentată și ca un lucru. Atunci ea cuprinde ceea ce credem, adică acea avuție a credinței sau adevărul creștin. În contextul nostru este vorba în primul rând de încrederea credinței. În 2 Corinteni 5.7, Pavel spune: „Pentru că umblăm prin credință, nu prin vedere.” Credința stă de partea cealaltă a celor văzute. Timpul vederii încă nu a venit pentru credincios. Când va veni Domnul Isus, atunci se va produce această schimbare. Atunci credința va înceta, pentru că vom vedea ceea ce am crezut. Dar acum credința apucă aceste lucruri și le face ca proprietate a sa. Această credință, care este un dar de la Dumnezeu, trebuie tot mai mult întărită și înflăcărată, mai ales în necazuri și încercări. De aceea Timotei trebuia să facă două lucruri. El trebuia să-i întărească și să-i încurajeze. În Fapte 15.32 avem aceleași expresii. Acolo se menționează: „Iuda și Sila... au îndemnat pe frați și i-au întărit.” Avem nevoie în viața de credință atât de încurajare, cât și de întărire.

Versetele 3-4: „...pentru ca nimeni să nu fie clătinat în necazurile acestea. (Pentru că voi înșivă știți că pentru aceasta suntem rânduți; pentru că și când eram la voi vă spuneam dinainte că vom suferi necaz, după cum a și fost, și știți.)”

Încercările și necazurile pe care le pot să aibă două urmări. Ele pot să întărească credința, dar pot să ne și clatine. Despre aceasta a vorbit Pavel. El nădăjduia ca nimeni să nu se clatine. Această clătinare este în contradicție cu statornicia, întărirea din versetul 2. Cine se clatină în credință este apăsător și neliniștit. Da, lucrurile pot merge așa de departe, încât cineva să-și piardă credința (aceasta nu înseamnă că cineva își pierde mîntuirea, pentru că în textul acesta este vorba despre încrederea zilnică în promisiunile lui Dumnezeu, și nu este vorba despre mîntuirea veșnică).

Pavel se întreba ce urmări vor avea prigonirile asupra credincioșilor din Tesalonic. Oare le va întări credința în așa fel încât să privească la Cel Nevăzut, în așa fel încât lucrurile văzute să-și piardă valoarea? Dacă credința lor ar fi veritabilă, atunci aceasta va fi urmarea. Aceiași întrebare trebuie să ne-o punem și noi. Chiar dacă nu suntem în mod direct prigoniți, încercările și necazurile arată dacă credința noastră este veritabilă. Aceste încercări pot fi de natură diferită. Dumnezeu poate folosi boală, necazuri, decese, șomaj, probleme la locul de muncă etc. Astfel de situații pot întări sau clătina credința noastră. Este ca un duș rece. Unui om bolnăvicios poate să-i facă rău, dar unui om sănătos poate să-i facă bine.

Pavel nu le-a ascuns nimic tesalonicenilor. Ei au știut mai înainte ce-i aștepta. Le-a spus că viața unui creștin nu are numai părți plăcute. El nu a dus pe nimeni în eroare. Și pentru noi este valabil acest adevăr. Nu ni s-a promis o viață fără necazuri și fără încercări. Domnul Isus spune: „V-am spus acestea ca să aveți pace în Mine. În lume aveți necaz, dar îndrăzniți: Eu am învins lumea” (Ioan 16.33). Necazurile nu sunt ceva neobișnuit în Împărăția lui Dumnezeu. În Fapte 14.22, Pavel îi încurajează pe credincioși să stăruiască în credință și adaugă: „...că prin multe necazuri trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu.” La fel și Petru leagă credința de necazuri. El scrie: „pentru puțin, acum, dacă trebuie, sunteți întristați prin felurite încercări, pentru că încercarea credinței voastre... să fie găsită spre laudă și glorie și onoare, la descoperirea lui Isus Hristos” (1 Petru 1.6-7).

Domnul a mers la slavă pe o cale de suferință. Oare la noi să fie altfel? Desigur, o viață cu Domnul Isus este o viață minunată și există o mulțime de bucurii. Bucuria noastră ca creștini este o bucurie „în Domnul” (Filipeni 4.4), dar niciodată o bucurie în legătură cu lumea. Lumea L-a lepădat pe Domnul nostru și de aceea ne leapădă și pe noi, care îi aparținem. Ca și creștini avem un viitor glorios în fața noastră, dar în prezent calea poate fi presărată cu necazuri. Pentru o astfel de cale avem nevoie de mult har. Cineva a scris în acest sens: „Numai harul ne poate chema pe o astfel de cale, numai harul poate să ne păstreze pe o astfel de cale, harul nu greșeste niciodată.”

Medităm și noi la acest gând în slujbele noastre evanghelice, în discuțiile noastre private sau în vestirea Cuvântului în adunări? Nu are niciun rost să arăți necredincioșilor numai partea pozitivă și să le vorbești numai despre o viață de bucurie. Desigur, există bucurie în prezent și există bucurie în viitor, dar să nu neglijăm sau să ascundem faptul că decizia de a-L urma pe Domnul Isus este în strânsă legătură cu un Domn care este lepădat. Niciodată Pavel n-a ascuns acest adevăr. În pilda semănătorului, Domnul vorbește despre cei care au primit Cuvântul cu bucurie, dar care nu aveau rădăcini. Ce s-a întâmplat? Ei au crezut pentru un timp, dar când au venit încercările s-au lepădat (Luca 8.13).

Versetul 5: „De aceea și eu, nemairăbdând, am trimis ca să aflu despre credința voastră, ca nu cumva să vă fi ispitit ispititorul și osteneala noastră să fie în zadar.”

Tesalonicenii au fost încercați. Dumnezeu a permis ca ispititorul (diavolul) să se apropie de ei. Este vorba despre ispite datorate împrejurărilor vieții, și nu despre ispite care vin din natura veche, păcătoasă. Astfel de ispite nu sunt niciodată de la Dumnezeu, pentru că El nu ispitește pe nimeni la rău (Iacov 1.13). Dacă Dumnezeu ne încearcă, atunci încearcă credința noastră. De aceea Iacov scrie: „Socotiți ca o mare bucurie, frații mei, când treceți prin felurite ispite (încercări), știind că încercarea credinței voastre lucrează răbdare” (Iacov 1.2). Așa a fost și la Iov. Dumnezeu a dorit să-l încerce și de aceea i-a permis lui satan să-l atace.

Dumnezeu permite ispitele, și satan se folosește de ele. Cu orice preț, satan caută să dărâme credința noastră și încearcă să ne convingă că viața nu are niciun rost alături de Cel care a fost lepădat și că urmarea Lui înseamnă suferințe și necazuri. Aceste atacuri ale lui satan sunt periculoase, și mulți au căzut deja pradă lor. Ca să fim puternici în astfel de ispite, este necesară o credință activă care ne leagă de lumea cerească. Prin credință privim deja la Împărăția viitoare, unde vom fi uniți cu Domnul nostru și glorificați cu El. Cineva a scris: „Credința este ochiul sufletului. Ea ne dă înțelegere duhovnicească. Pavel a știut că prigoana ar aduce o îmbogățire și înviorare duhovnicească numai cât timp lucrurile nevăzute ale credinței erau o realitate pentru ei.”

Pavel dorea ca lucrarea sa printre tesaloniceni să nu fie zadarnică. El nu s-a mulțumit numai cu faptul că a îndeplinit lucrarea trasată de Dumnezeu, ci el a depus tot efortul să vadă rezultatul slujirii lui, pentru că dorea să primească răsplătă deplină. Apostolul Ioan a avut aceeași

dorință când a scris: „Luați seama la voi înșivă, ca să nu pierdem ce am lucrat, ci să primim răsplată deplină” (2 Ioan 8). Dar și în prima sa epistolă exprimă un gând asemănător: „Și acum, copilașilor, rămâneți în El, ca, dacă Se va arăta El, noi să avem îndrăzneală și să nu fim dați de rușine dinaintea Lui la venirea Sa” (1 Ioan 2.28). Oare nu vorbesc aceste texte inimilor noastre? Dacă ne lăsăm ispitiți de satan, atunci acest lucru duce nu în ultimul rând la rușinarea slujitorului lui Dumnezeu care s-a ocupat de noi.

Versetul 6: „Dar acum, Timotei a venit de la voi la noi și ne-a adus vestea bună despre credința și dragostea voastră și că aveți întotdeauna o plăcută amintire despre noi, dorind mult să ne vedeți, după cum și noi dorim să vă vedem.”

Timotei avea vești bune pentru apostolul Pavel. Ceea ce a văzut la tesalonicieni erau lucruri pozitive. El a putut să dea o bună mărturie despre credința și dragostea lor. Ambele erau prezente. Așa cum am văzut, credința îl leagă pe fiecare personal de lumea invizibilă. Dragostea ne leagă unii de alții. De ambele avem nevoie. Noi nu suntem singuri în urmarea Domnului, ci în jurul nostru sunt mulți care trec prin experiențe asemănătoare și ne pot fi de ajutor. Prin dragostea unii față de alții putem să ne întărim în credință. Așa cum le prindea bine tesalonicienilor că Pavel se gândea la ei, tot așa a fost încurajat Pavel că tesalonicienii se gândeau la el.

Poate se îngrijora că l-au uitat sau s-au îndepărtat de învățătura sa. Dar niciuna din aceste situații nu exista la tesalonicieni. Ei au ținut strâns la ceea ce i-a învățat și doreau ca să-l vadă cât mai curând. Aceasta a fost pentru Pavel o bucurie.

Versetul 7: „...de aceea am fost mângâiați, fraților, cu privire la voi în toată strâmtorarea și necazul nostru, prin credința voastră.”

Când Pavel le vorbea tesalonicienilor despre suferințe și încercări, acestea nu erau pentru el teorie, ci el însuși a simțit în trupul său aceste suferințe în multiplele lor forme. El vorbea ca unul care a trecut prin acestea. El a fost în multe strâmtorări, a avut parte de prigoană și suferințe. În 2 Corinteni 11.23-28, el vorbește despre ceea ce s-a întâmplat. Acea înșiruire este cutremurătoare. La aceste suferințe din afară se adăuga și grija pentru toate adunările, deci pentru toți frații, pe care îi cunoscuse în călătoriile sale și îi iubea.

El însuși le-a adus tesalonicienilor mângâiere și încurajare (capitolul 2.11). Acum, el era cel mângâiat prin ei. Cel care a mângâiat, primea el însuși acum mângâiere. Așa a fost și în cazul romanilor. El dorea foarte mult să-i vadă și scopul său era: „să vă fac parte de vreun dar de har spiritual, ca să fiți întăriți, adică să fim mângâiați împreună între voi, fiecare prin credința care este în celălalt, atât a voastră, cât și a mea” (Romani 1.11-12). El dorea să dăruiască și să-i întărească, dar în același timp să primească și să fie mângâiat. Ce frumos, dacă acest ajutor reciproc își atinge scopul! Dumnezeu a pus la dreapta și la stânga noastră frați și surori, pentru a ne sprijini. Izvorul mângâierilor este credința celuilalt. Atât în adunarea din Roma, ca și în cea din Tesalonic, Pavel dorea să fie mângâiat prin credința lor. Nici aici nu este vorba despre credința mântuitoare, ci despre încrederea zilnică în Domnul Isus. Această credință este un semn al vieții noi, care se descoperă în diferite împrejurări. Frații văd în reacția mea la necazuri cum stă credința mea, și acest lucru poate fi o binecuvântare pentru alții, fiind mângâiați și întăriți. Încrederea în Domnul, trăită în umblarea noastră, poate fi o încurajare pentru cei aflați într-o situație descurajantă. Lipsa credinței poate dăuna altora.

Versetul 8: „Pentru că acum trăim, pentru că voi stați tari în Domnul.”

Și celor din Filipi, Pavel le scrie: „De aceea, frații mei preaiubiți și doriți... stați tari în Domnul” (Filipeni 4.1). Având în vedere ispitele dușmanului și necazurile pe drumul credinței, era foarte important pentru tesalonicieni să stea tari în Domnul și să-și pună toată încrederea în El. Pavel nu aștepta să stea tari în propria lor putere sau în înțelepciunea lor, ci dorea să stea tari în Domnul. Aceasta înseamnă că în orice situație aștepti totul de la El. Dacă vom căuta în noi înșine sau la alții ajutor, atunci vom greși profund și vom fi dezamăgiți. Numai Domnul Isus nu ne va dezamăgi niciodată.

Pavel a aflat de la Timotei că ei stăteau tari în Domnul. În ciuda tuturor atacurilor lui satan, ei au rămas neclintiți în credință. Prin aceste vești, apostolul a fost încurajat și a exclamat această bucurie în cuvintele: „acum trăim”. Alți traducători ai Bibliei au redat acest sentiment astfel: „noi am reînviat” sau „acum avem curajul să trăim din nou”. Pavel a avut parte de multe decepții în viața sa. El a suferit mult când a văzut că unii credincioși nu stăteau tari în Domnul. De aceea, de multe ori era dezamăgit și trist. Dar ceea ce a auzit despre tesalonicieni, l-a înviorat și i-a dat curaj.

Oare nu este o încurajare pentru orice slujitor al Domnului, când vede că Domnul dă binecuvântare peste lucrarea Sa și oamenii vin la credință? Dar oare să ne mulțumim numai cu faptul că oamenii vin la mântuire? Voia Domnului este ca noi să creștem în credință și să fim tari în El. Să nu uităm niciodată acest adevăr în slujba pentru El! Slujba evanghelistică este importantă, dar slujba pentru cei credincioși trebuie să urmeze imediat. Așa era la Pavel. Acțiunea evanghelistică era exemplară, dar nu uita niciodată slujba de păstorire spre folosul credincioșilor. Nu numai prin epistolele sale, ci și în timpul călătoriilor sale avea pe inimă încurajarea credincioșilor. În Fapte 16.5 citim: „Adunările deci erau întărite în credință (slujba pentru credincioși) și creșteau la număr în fiecare zi (slujba evanghelistică).”

Versetul 9: „Pentru că ce mulțumiri putem da în schimb lui Dumnezeu pentru voi, pentru toată bucuria cu care ne bucurăm datorită vouă înaintea Dumnezeului nostru?”

Pavel și-a exprimat bucuria pe care o simțea cu aceste cuvinte clare. El se bucura înaintea lui Dumnezeu de tesalonicieni. Vom vedea că el n-a încetat să se roage pentru ei, dar aici vedem că s-a bucurat pentru ei. Nu putem învăța ceva de aici? În rugăciuni putem să ne rugăm pentru alții, dar putem și să ne bucurăm pentru ceea ce a lucrat Domnul în frații noștri spre folosul nostru. Să ne întrebăm dacă nu cumva auzim astăzi mai mult că ne plângem unii de alții. Dar dacă încercăm să vedem frații cu ochii Domnului, atunci vom descoperi deodată că sunt multe lucruri pentru care ne putem bucura în rugăciune înaintea Lui.

Versetul 10: „Rugându-ne nespus de mult, noapte și zi, ca să vă vedem fața și să împlinim ce lipsește credinței voastre.”

În capitolul 2.9, Pavel le amintește tesalonicienilor că lucrase noapte și zi, ca să nu fie nimănui o povară. Aici însă le spune că s-a rugat pentru ei noapte și zi. Pentru Pavel, rugăciunea nu era o obligație, ci era o stare de inimă. Nimeni nu poate sta întreaga zi și întreaga noapte pe genunchi. Lucrul acesta nici nu-l așteaptă Domnul de la noi. Dar El dorește să fim caracterizați de dependență față de Domnul. Așa a fost la Pavel. Mai departe ni se spune că el nu doar se ruga, ci stăruia în rugăciunile sale pentru frați și acest lucru îl făcea „nespus de mult”. Este o

expresie pe care o găsim și în Efeseni 3.20 și în 1 Tesaloniceni 5.13. Se mai poate traduce: „mult de tot” sau „revărsându-se peste limită”. În acest mod se ruga Pavel. Cum ne rugăm noi? Este pentru noi rugăciunea un obicei pe care-l îndeplinim din obligație? Sau este mai mult? Ne rugăm unii pentru alții, stăruim în rugăciune unii pentru alții, pentru copiii noștri, pentru familiile noastre, pentru cei din adunarea locală, pentru alții cu care suntem uniți? În capitolul 5.17, tesalonicenii sunt îndemnați să se bucure întotdeauna și să se roage neîncetat. Acest lucru Pavel îl trăia în mod practic, și astfel este și pentru noi un îndemn demn de urmat.

El dorea să împlinească ceea ce lipsea credinței lor. În context, cuvântul „credință” nu se referă la puterea credinței, nici la încrederea credinței. De acestea nu duceau lipsă. Ceea ce le lipsea era învățătura despre adevărurile creștine. El le-a vorbit aici despre avuția creștină. Unele lucruri le-a spus când a fost la ei, dar mai existau multe lucruri pe care ei nu le știau. Aceste lucruri a dorit să le împlinească. Aceasta înseamnă aici a completa, a aduce lămuriri. De aceea dorea să-i vadă pe tesaloniceni. El n-a dorit să le scrie totul pe hârtie, ci a dorit să meargă personal la ei și să-i învețe. Totuși, erau unele lucruri care erau foarte importante, care nu permiteau amânare până ajungea la ei și de aceea le-a scris această epistolă, care conține învățături prețioase despre venirea Domnului (capitolul 4).

Versetul 11: „Însuși Dumnezeu și Tatăl nostru și Domnul nostru Isus să ne îndrepte drumul spre voi!”

Pavel a fost împiedicat de satan să meargă la tesaloniceni. El nu a încercat să meargă în puterea proprie pe această cale, ci a așteptat totul de la Dumnezeu și Domnul său. Tatăl și Fiul sunt amintiți aici împreună. El era liniștit la gândul că Dumnezeu și Tatăl său și Domnul Isus va îndrepta drumul spre ei. Până atunci putea aștepta liniștit. Au durat câțiva ani până când Pavel a putut să-și revadă frații iubiți din Tesalonic. De aceea, înainte de a-i vedea, le-a mai scris o epistolă. Pentru noi se pune o întrebare practică, și anume dacă suntem în stare să așteptăm în liniște până când Dumnezeu va deschide o ușă. Nu se întâmplă oare deseori că devenim nerăbdători și până la urmă mergem chiar pe căi proprii? Acest verset conține un adevăr important despre dumnezeirea Domnului Isus. Pavel scrie: „Însuși Dumnezeu și Tatăl nostru și Domnul nostru Isus să ne îndrepte.” Verbul „să ne îndrepte” se află la singular și leagă „Dumnezeu și Tatăl nostru” cu „Domnul nostru Isus”. Astfel, Pavel confirmă acest adevăr deja în prima sa epistolă, care a fost explicat mai târziu în mod deosebit de apostol, și anume că Tatăl și Fiul sunt una. În Ioan 1.1 citim despre Fiul: „La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.” Fiul este o Persoană diferită de Tatăl, dar este Dumnezeu din veșnicie. Să reținem neapărat acest adevăr de bază, confirmat pretutindeni în Noul Testament.

Versetul 12: „Iar pe voi, Domnul să vă facă să sporiiți și să prisosiți în dragoste unii față de alții și față de toți, după cum facem și noi față de voi.”

Relația lui Pavel cu cei din Tesalonic era caracterizată de dragoste, și el dorea ca această dragoste să caracterizeze și relația lor unii cu alții. Cât de important este ca aceste relații reciproce să fie în ordine! Aceasta se face în primul rând prin dragostea reciprocă și în al doilea rând prin dragostea față de toți. Domnul Isus Însuși ne-a dat dragostea ca o poruncă, când a spus ucenicilor: „Vă dau o poruncă nouă: să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că Îmi sunteți ucenici, dacă aveți dragoste unii față de alții” (Ioan 13.34, 35). Către cei din Colose, Pavel scrie: „Peste toate acestea, îmbrăcați dragostea, care este legătura desăvârșirii” (Coloseni 3.14). Prin această legătură suntem uniți unii cu alții, iar acest lucru trebuie să fie vizibil. Nu este vorba numai despre o „părtaşie a dragostei”, ci despre o „mărturie a dragostei”. Să le arătăm oamenilor pierduți că îi iubim și că pentru noi este importantă mântuirea sufletului lor nemuritor. Un autor a scris cândva: „Dragostea (agape) este cuvântul caracteristic al creștinismului.” Cu aceste cuvinte s-a spus mult despre acest adevăr profund.

Versetul 13: „...ca să vă întărească inimile, ca să fie fără vină în sfințenie, înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru, la venirea Domnului nostru Isus cu toți sfinții Săi!”

În acest verset, apostolul revine și vorbește despre venirea Domnului. El pune această venire în legătură cu sfințenia practică în viața credincioșilor. El dorea ca inimile lor să fie întărite fără vină în sfințenie la venirea Domnului. Această venire este strâns legată cu viața noastră practică și este de nedespărțit de ea. Lumina arătării Sale în glorie trebuie să ne lumineze deja acum calea și să ne caracterizeze. Acest verset conține o mulțime de afirmații importante, pe care vrem să le tratăm pe rând. În primul rând, apostolul vorbește despre inimile noastre, care trebuie să fie întărite. Este vorba despre dragostea noastră, pe care Domnul o dorește. În legătură cu versetul 12, observăm că inimile noastre trebuie să fie întărite prin dragoste și în sfințenie. În diferite locuri din Noul Testament citim despre inimi întărite. În Iacov 5, inimile sunt puse în legătură cu nădejdea: „Fiți și voi îndelung-răbdători, întăriți-vă inimile, pentru că venirea Domnului se apropie” (versetul 8). În Coloseni 2, Pavel vorbește despre întărirea noastră și o pune în legătură cu credința noastră: „...umblați în El, înrădăcinați și fiind zidiți în El și întăriți în credință” (versetul 7). Aici este vorba despre dragostea care nu poate fi despărțită niciodată de sfințenie. Acest adevăr ne conduce la al doilea gând, și anume îndemnul referitor la sfințenie. Cuvântul lui Dumnezeu vorbește în mai multe locuri despre sfințenie. În vorbirea curentă, cuvântul „sfânt, sfințenie” are o înțelegere ruptă de realitatea biblică și de aceea este bine să ne întrebăm ce înțelege Cuvântul lui Dumnezeu prin acest cuvânt. Dacă citim comparativ textele care vorbesc despre sfințire, sfințenie, vom constata că sunt două laturi ale sfințeniei. În primul rând, ea este o stare în care Dumnezeu ne-a pus în momentul în care am venit cu păcatele noastre la Domnul Isus. În acest sens, orice credincios este un sfânt. Despre acest adevăr vorbește în mod deosebit epistola către Evrei: „voie prin care am fost sfințiți, prin jertfirea trupului lui Isus Hristos, odată pentru totdeauna” (Evrei 10.10). Corintenilor, Pavel le scrie: „...ați fost sfințiți” (1 Corinteni 6.11). Jertfa Domnului Isus ne-a adus în această poziție de sfinți, iar aceasta nimeni nu ne-o poate lua. Cu starea de sfinți este strâns legată și responsabilitatea noastră practică. Acest adevăr ne conduce la a doua latură a sfințeniei: Dumnezeu dorește ca în viața practică să corespundem acestei stări în care am fost puși. El dorește să ducem o viață de despărțire / punere deoparte practică. Despre această temă vorbește mult și Petru în epistolele sale: „...după cum Cel care v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea; pentru că este scris: «Fiți sfinți, pentru că Eu sunt sfânt»” (1 Petru 1.15-16). Despre această latură a sfințeniei este vorba în versetul pe care îl tratăm. Sfințenia practică are de asemenea două aspecte: unul negativ și unul pozitiv. - Aspectul negativ constă în aceea că sfințenia se caracterizează prin îndepărtarea voită, separarea de tot ce este rău. - Aspectul pozitiv constă în aceea că sfințenia este o îndreptare spre Dumnezeu. Probabil, se vorbește așa de puțin despre acest adevăr, deoarece se are în vedere numai aspectul negativ. Fără îndoială, acest aspect este necesar, dar să nu uităm aspectul pozitiv. Sfințenia este o viață dedicată lui Dumnezeu și în același timp o despărțire de tot ce este rău. Dacă vedem numai aspectul negativ al sfințeniei, atunci aceasta nu va fi altceva decât ca despărțirea fariseilor, care nu-i place lui Dumnezeu. Sfințenia pozitivă, adică dedicarea pentru Dumnezeu este posibilă numai atunci când este în legătură cu dragostea. De aceea îndemnul la sfințenie urmează după îndemnul la dragoste din versetul 12. Dragostea „funcționează” numai când este în strânsă legătură cu

„lumina“, adică sfințenia; și invers, tot la fel. Amândouă sunt indisolubile. Dumnezeu este lumină și Dumnezeu este dragoste. Dragostea nu poate niciodată însemna că sunt de acord cu răul săvârșit de fratele meu. Pe de altă parte, nu pot merge pe o cale a despărțirii de orice fel de rău, fără să-l iubesc pe fratele meu. Peste toate acestea, impulsul pentru sfințenie trebuie să fie dragostea față de Dumnezeu. Dacă ne despărțim numai din pricina oamenilor sau a fraților și nu avem dragoste față de Dumnezeu, atunci sfințenia noastră este fără valoare. Gândirea noastră nu este bună și există pericolul să devenim legalști. Este o sfințenie „înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru“, așa cum o numește Pavel. Dumnezeu este lumină. Viața noastră trebuie să fie în concordanță cu El. Dar noi nu-L cunoaștem numai ca marele Dumnezeu, ci și ca Tatăl nostru. Aceasta este relația noastră cu El, o relație care pe de o parte este caracterizată de dragoste, iar pe de altă parte de sfințenie. Cineva a scris: „Sfințenia este caracterul relației noastre cu Dumnezeu, în măsura în care noi ca și copii ai Săi am primit natura Sa, precum și revelația desăvârșirii acestei naturi în El în dragoste... Dragostea însăși ne-a dat această natură și ne-a așezat în relație cu El.“ Acest îndemn la o sfințenie practică este pus în legătură cu „venirea Domnului nostru Isus cu toți sfinții Săi“. Aici este vorba despre venirea Domnului (parousia) ca în capitolul 2.19. Când Noul Testament vorbește despre venirea Sa pentru ai Săi, atunci este vorba despre un act al harului, deoarece El vine să ne elibereze din împrejurările acestui pământ. Venirea Domnului cu ai Săi este întotdeauna în strânsă legătură cu responsabilitatea noastră. Așa este și în acest verset. Când Domnul Isus va veni cu ai Săi pe pământ, atunci aceștia sunt „sfinții Lui“. Poziția noastră și practica vieții noastre sunt într-o armonie perfectă. Când Se va arăta cu noi pe pământ, atunci nu va mai fi vorba despre sfințenia practică. Dar Dumnezeu dorește ca deja de acum să trăim ca în acel viitor, adică de acum să fim despărțiți de lume și să fim dedicați Lui. Venirea Domnului este aici în strânsă legătură cu arătarea Sa pe pământ, când vom veni cu El. Pavel amintește deja aici ceea ce va detalia mai târziu, adică venirea Domnului pe pământ cu sfinții Săi. Probabil, tesalonicenii nu cunoșteau acest adevăr. Când va veni Domnul ca Împărat al Împărăției Sale, ca să exercite judecata și să preia stăpânirea, noi Îl vom însoți. Tesalonicenii trăiau atât de iminent în așteptarea venirii Domnului pentru ridicarea Împărăției, încât presupuneau că în acel moment ei vor fi pe pământ. Pavel clarifică aceste lucruri. Noi vom veni cu Domnul pe pământ, când El își va lua în stăpânire Împărăția Sa. Alte texte confirmă acest adevăr. În 2 Tesaloniceni 1.10 citim: „...ca să fie glorificat în sfinții Săi și să fie privit cu uimire.“ În Coloseni 3.4, apostolul spune: „Când Se va arăta Hristos, care este viața noastră, atunci veți fi arătați și voi, împreună cu El, în glorie.“ Cum se vor desfășura evenimentele, Pavel ne explică în capitolul 4: „Sfinții Săi“ – să mai zăbovim o clipă la această frumoasă expresie! Noi nu suntem niște sfinți oarecare, ci Domnul ne numește sfinții Săi. Noi Îi aparținem Lui. Noi suntem ai Lui. În ce relație intimă ne-a adus El! Acum avem parte de lepădarea Sa, pentru că El este Cel lepădat. Când va veni pe nori, vom împărți cu El gloria Sa, pentru că atunci El va fi Cel care va umple cu gloria Sa cerul și pământul. Dar cine sunt „sfinții Săi“? Se referă această expresie numai la credincioșii din epoca harului sau sunt incluși aici și credincioșii Vechiului Legământ? În legătură cu 1 Corinteni 15.23 putem spune că credincioșii din Vechiul Testament sunt și ei incluși aici. Desigur, în ceea ce privește partea lor veșnică în Casa Tatălui, ei se deosebesc clar de Adunare. Dar când este vorba despre Împărăție, atunci ei vor fi moștenitori ai acestei părți cerești (a se vedea Daniel 7.18, 27). Ei vor avea parte de prima înviere și de asemenea de stăpânirea Domnului Isus pe pământ. De aceea ei sunt înglobați în expresia „sfinții Săi“. Împreună vom apărea cu Domnul nostru în glorie și sfințenie. Ce clipă fericită pentru El și pentru noi!

Versetul 1: „Încolo deci, fraților, vă rugăm și vă îndemnăm în Domnul Isus ca, după cum ați primit de la noi cum trebuie să umblați și să fiți plăcuți lui Dumnezeu, cum și umblați, să prisosiți și mai mult.“

„Încolo deci“: după tot ceea ce a spus deja Pavel, observăm că încă nu a ajuns la sfârșitul epistolei sale. Mai avea de spus adevăruri importante. Încă nu amintise motivul principal pentru care a scris această epistolă către tesaloniceni. Dar înainte de a vorbi detaliat despre venirea Domnului, despre care amintește în ultima parte a capitolului 3, el extinde subiectul despre sfințirea practică, ce de asemenea a fost amintită în capitolul 3.

El îi numește din nou „frați“ pe preaiubiții săi tesaloniceni. Prin această adresare exprimă din nou legătura intimă cu acei credincioși tineri. Ca frați și surori în Domnul, el i-a iubit din inimă și din acest motiv a putut să le adreseze un cuvânt de îndemnare. Și în zilele noastre, acolo unde există o relație cunoscută și savurată, este mai ușor să adresezi și să primești un cuvânt de îndemnare. Pavel însă nu a vrut să poruncească în calitatea sa de apostol, ci a dorit să-i „roage și să-i îndemne în Domnul Isus“.

Cuvântul folosit pentru „vă rugăm“ poate fi tradus și prin „încercați“ sau „vă rugăm din inimă“. Este o expresie folosită între persoane de același rang. Prin această expresie se subliniază relația care era între tesaloniceni și Pavel. El nu a stat cu degetul arătător ridicat, ci a dorit în dragoste să le atragă atenția cu privire la unele lucruri din viața lor practică. Totuși, aceste indicații purtau caracterul unui îndemn. El dorea să le îndrepte atenția spre ceva ce era important pentru ei. Dragostea nu se sperie să avertizeze când vede că se apropie primejdii, ci dimpotrivă dragostea vorbește deschis despre ele. Rugămintele și îndemnurile apostolului au fost întotdeauna „în Domnul Isus“. În spatele cuvintelor sale nu era o obligație legalistă și nici o părere personală, ci autoritatea Domnului Isus. Pavel era numai „canalul“ care transmitea mai departe ceea ce a primit de la Domnul. Ce binecuvântare și astăzi, dacă îndemnurile sunt rostite în acest duh și sunt primite într-un astfel de duh!

Aici este vorba despre umblarea creștină. Tesalonicenii, dar și noi trebuie să umblăm cum Îi place lui Dumnezeu. Ce putem înțelege prin cuvântul „umblați“? Cu acest cuvânt este descris întregul mod de viață creștin. El vorbește despre modul în care ne mișcăm în această lume, ce vorbim, ce facem și ce gândim. Toate acestea trebuie să fie sub privirea Domnului nostru. În capitolul 2.10, Pavel descrie umblarea sa prin cuvintele: „sfințenie și dreptate și fără vină“. Aceasta este o umblare plăcută lui Dumnezeu. Domnul Isus a trăit acest mod de viață. Viața Sa a fost întotdeauna în așa fel, încât să-i placă lui Dumnezeu. Niciodată nu a spus, nu a făcut sau nu a gândit ceva, fără să fie în concordanță cu Dumnezeu. El este marele nostru Exemplu. Iată ce spune El: „Cel care M-a trimis este cu Mine; El nu M-a lăsat singur, pentru că Eu fac întotdeauna cele plăcute Lui“ (Ioan 8.29). Tatăl mărturisește cu diferite ocazii că Domnul Isus este Fiul Său Preaiubit în care Își găsește plăcerea. Pavel a călcat pe urmele Învățătorului său. Corintenilor le putea scrie: „De aceea ne și străduim să-i fim plăcuți, fie că suntem acasă, fie că suntem departe de casă“ (2 Corinteni 5.9).

Cui dorim să-i fim plăcuți: fraților și surorilor noastre, oamenilor din jurul nostru, colegilor de serviciu, vecinilor, părinților sau lui Dumnezeu și Domnului Isus? Cei mai mulți oameni doresc să facă impresie asupra semenilor lor și își adaptează felul de conviețuire după ei. Ca oameni credincioși nu suntem neinfluențați de o astfel de gândire. De aceea să ne ferim să fim mai plăcuți altor oameni (chiar dacă sunt frații noștri), decât să-i fim plăcuți Domnului.

Pavel nu a vrut să-i descurajeze pe tesaloniceni. El subliniază partea pozitivă și spune: „...cum și umblați“. Ei se străduiau să fie plăcuți lui Dumnezeu, iar Pavel a văzut lucrul acesta. Dar ei puteau să se străduiască mai mult. Când este vorba despre sfințenia practică, nu se spune

niciodată că am ajuns la sfârșit. Este un proces continuu, atât timp cât suntem pe pământ. Umblarea tesalonicenilor era bună, dar putea să fie și mai bună. Erau încă multe lucruri care nu le puteau deosebi bine, pentru că le lipsea învățătura. Acum, acest lucru trebuia recuperat.

Versetul 2: „Pentru că știți ce porunci v-am dat prin Domnul Isus.”

Întotdeauna, Pavel le reamintea ceea ce le-a mai spus și care de fapt știau. El clădea pe ceea ce era cunoscut. Din nou este clar că apostolul nu dădea îndemnuri în propria sa autoritate. Cuvântul folosit pentru „poruncă” este preluat din limbajul militar și înseamnă „ordin”, dar erau porunci date „prin Domnul Isus”. Pavel a transmis ce a primit de la Domnul. El are autoritatea supremă. Prin aceasta ne dăm seama că aici nu este vorba de legalism.

În Vechiul Legământ, poruncile lui Dumnezeu au fost date prin Lege, care cerea de la om ascultare. Niciun om nu a putut și nu poate ține poruncile lui Dumnezeu, așa cum sunt ele formulate în Lege. Aceste porunci au fost călcate de toți oamenii. În timpul harului, poruncile lui Dumnezeu sunt date de Domnul Isus. Noi nu le respectăm din duh de frică, ci dintr-un duh al dragostei. Domnul Isus spune: „Cine are poruncile Mele și le ține, acela este cel care Mă iubește” (Ioan 14.21). Prin natura cea nouă, pe care o are fiecare copil al lui Dumnezeu, și prin Duhul Sfânt, suntem în stare să ținem poruncile Domnului.

Versetul 3: „Pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu: sfințenia voastră, ca să vă feriți de curvie.”

Din nou Pavel arată clar că nu este vorba despre părerea sau despre voia sa. Sfințenia noastră practică este voia lui Dumnezeu. Cât de plăcut este gândul acesta despre voia lui Dumnezeu Mântuitorul nostru, ca toți oamenii să fie mântuiți (1 Timotei 2.4)! Dar oare suntem conștienți că voia Sa este să trăim o viață sfântă? În aceste puține versete, Pavel apelează la Dumnezeu (4.3, 7-8), la Domnul Isus (4.1-2,6) și la Duhul Sfânt (4.8). Toată Dumnezeirea este preocupată să ne aducă într-o stare de sfințenie practică.

În capitolul 3.13 am văzut deja deosebirea dintre poziția noastră, în care Dumnezeu ne-a adus ca sfinți și preaiubiți, și starea practică, ce trebuie să corespundă cu poziția. Aici este din nou vorba despre starea practică. Sfințenia este în acest sens un proces de sfințire, o dezvoltare spirituală. Este bine să vedem această deosebire. Sfințenia practică este un proces care durează toată viața noastră. La fel este și cu dreptatea. Noi suntem îndreptățiți în ce privește poziția noastră. Dumnezeu ne-a dat dreptatea Sa, deoarece Domnul Isus a murit pe cruce. Dar consecința practică este că noi trebuie să trăim de acum înainte în dreptate, lucru care înseamnă că viața noastră trebuie să fie în deplină concordanță cu dreptatea lui Dumnezeu (a se vedea de exemplu 1 Petru 2.24). Sfințenia este un proces de maturizare spirituală. Toată viața învățăm de ce lucruri trebuie să ne curățim și în fața cui trebuie să ne sfințim. Noi vom cunoaște caracterul acestei lumi, de care trebuie să ne despărțim, și vom vedea tot mai deslușit, cine este Dumnezeu, către care ne îndreptăm. Sfințenia practică are de-a face cu acest pământ. Ea este în strânsă legătură cu venirea Domnului și este o pregătire morală pentru revenirea Sa. De fapt, și apostolul Petru aduce umblarea noastră sfântă în legătură cu venirea Domnului, el chiar extinde aria și vorbește despre ziua Domnului (adică starea veșnică). El scrie: „Toate acestea deci urmând să fie descompuse, ce fel de oameni trebuie să fiți voi, în purtare sfântă și evlavie, așteptând și grăbind venirea zilei lui Dumnezeu” (2 Petru 3.11-12). Cât de importantă este această încurajare pentru sfințenia noastră practică! Noi nu putem conștientiza suficient de mult, cât de importantă este o umblare sfântă. Când Domnul Isus era cu puțin timp înainte de moartea Sa pe cruce, a spus: „Sfintește-i în adevărul Tău: Cuvântul Tău este adevărul” (Ioan 17.17).

Există în viețile noastre ca oameni credincioși multe puncte slabe, pe care diavolul vrea să le folosească, pentru a produce nelegiuire. În acest sens, el încearcă să ne convingă cât de nevinovate sunt toate aceste lucruri. La tesaloniceni exista pericolul mare de a considera curvia ca ceva normal. De aceea Pavel adaugă: „...să vă feriți de curvie.” Nu trebuie să uităm că ei trăiau în Grecia antică, unde era desfrâu și imoralitate. Politica, literatura și în mod deosebit religia promovau chiar acest păcat. Idolii lumii păgâne erau în legătură cu practici imorale. Numai în templul păgân din Corint (de acolo a scris Pavel această epistolă) erau 3.000 de prostituate religioase, care stăteau la dispoziția vizitatorilor templului. Tesalonicenii credincioși crescuseră în acest mediu. Ei au fost influențați de aceste lucruri; de aceea era firesc, ca și acum, după ce se pocăiseră, să nu vadă că era ceva primejdios în acele lucruri. De aceea Pavel a vrut să le arate cât mai explicit, cât de important este să se ferească de curvie.

Nu este oare tot așa de importantă și pentru noi această avertizare? Desigur, de-a lungul secolelor, creștinismul a avut (cel puțin în exterior) o influență asupra oamenilor din Europa, așa încât curvia nu s-a promovat în mod oficial. Dar unde ne aflăm astăzi? Lumea care ne înconjoară este imorală și noi suntem în primejdie să privim aceasta ca pe un lucru minor, dar care stă în contradicție cu sfințenia lui Dumnezeu. De aceea avem această avertizare clară: „...să vă feriți de curvie.” Curvia vine din pofa cărnii. În Galateni 5.19, unde sunt enumerate faptele cărnii, curvia este menționată mai întâi. Înțelesul cuvântului este extins. Prin cuvântul grecesc (porneia) se înțelege un „raport sexual nepermis”. Este deci vorba despre orice necurăție sexuală. Plăcerea sexuală este o armă pe care satan o folosește pentru a ne duce la cădere. Acestor atacuri putem să ne opunem doar abținându-ne și fugind. Trebuie să facem ca Iosif, atunci când soția lui Potifar a căutat să-l ademenească. Relatarea din Geneza 39 ne arată cele trei caracteristici ale comportamentului lui Iosif, de la care putem învăța. El a refuzat-o, el n-a ascultat-o și a fugit (versetele 8, 10, 12).

Versetul 4: „...fiecare dintre voi să știe să-și țină vasul în sfințenie și onoare.”

Aici ne este prezentat în ce mod poate fi realizată înfrânarea: prin sfințenie și onoare. Se pune întrebarea ce se înțelege prin cuvintele: „să-și țină vasul”. Unii comentatori spun că se referă la propria soție, pe care soțul nu trebuie să o înșele. Atunci ar fi sensul cuvântului din 1 Petru 3.7, unde este vorba despre femei ca fiind un vas mai slab. Alții se gândesc, în legătură cu 2 Corinteni 4.7, că vasul este trupul nostru. Atunci înțelesul acestui verset ar fi acela că nu trebuie să dăm pradă curviei propriul corp. Fie așa, fie altfel, este foarte clar că nu este permis să avem relații extraconjugale, ci trebuie să trăim în sfințenie și onoare.

Versetul 5: „...(nu în patima poftei, ca și națiunile care nu-L cunosc pe Dumnezeu).”

Dorința bărbatului după femeie și invers a fost dată de Dumnezeu. Conform principiului, această dorință nu este rea. Dar premisa este ca trăirea sexuală să se limiteze la căsnicie, pentru că Dumnezeu a dat căsnicia pentru aceasta. Orice relație extraconjugală este un păcat, pe care Dumnezeu îl numește curvie. Despre aceasta este vorba aici. Oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu trăiesc în patimile poftelor. Patima este o dorință nestăpânită. Prin aceasta sunt caracterizați atât oamenii de odinioară, cât și cei de astăzi. Despre națiunile de atunci

citim în Romani 1.24-27 următoarele: „De aceea Dumnezeu i-a dat pradă poftelor inimilor lor spre necurăție, ca să-și dezonoreze trupurile între ei înșiși..., pentru că și femeile lor au schimbat întrebuintărea naturală în cea împotriva naturii; și în același fel și bărbații, părăsind întrebuintărea naturală a femeii, s-au aprins în pofta lor unii pentru alții.” Despre oamenii care trăiesc la sfârșitul dispensației creștine, Iuda scrie profetic, că ei se dedau curviei, umblând după altă carne (Iuda 7). Aceste lucruri ne înconjoară pe noi astăzi ca aerul. De aceea să fim treji și să veghem.

Versetul 6: „...nimeni să nu treacă peste măsură și să nu nedreptățească în aceasta pe fratele său, pentru că Domnul este răzbunătorul tuturor acestora, după cum v-am și spus mai înainte și am mărturisit deplin.”

Aici este vorba despre adulter, deci despre faptul că cineva ia soția aproapelui său. Nu este ceea ce se întâmplă în lume astăzi de multe ori, un pericol pentru noi? Istoria este plină de astfel de exemple, care ne arată că și credincioșii pot cădea în acest păcat. Să ne gândim la un caz din Vechiul Testament. David a dorit o femeie (Batșeba) și nu s-a dat înapoi să-l omoare pe soțul acesteia (Urie) pentru a o avea (2 Samuel 11 și 12). Păcatul adulterului este împotriva lui Dumnezeu, dar prin acest păcat înșelăm și nedreptățim pe fratele nostru.

„Pentru că Domnul este răzbunătorul tuturor acestora.” Poate considerăm că aceste cuvinte nu se referă la noi. Oare noi, ca și copiii ai lui Dumnezeu, avem de-a face cu Domnul ca răzbunător? Dacă este vorba despre mântuirea noastră veșnică, atunci Îl cunoaștem ca Mântuitor și știm că El nu va fi Judecătorul nostru. Dar să nu uităm că Mântuitorul nostru este în același timp și Domn al Împărăției Sale. În această Împărăție suntem ca supuși ai domniei Sale drepte. De aceea trebuie să ne dăm bine seama că pe acest pământ suntem în legătură cu El ca Domn răzbunător. Adevărul acesta nu are nicio legătură cu viața noastră eternă, ci cu viața noastră pe pământ. Dacă suntem robi neascultători, vom suporta consecințele. Chiar dacă ne iubește și a murit pentru noi, El nu-Și poate nega sau schimba caracterul Său de lumină și sfințenie.

Un principiu important al Împărăției Sale este: „Ce seamănă omul, aceea va și secera” (Galateni 6.7). Dacă noi ducem o viață împotriva sfințeniei practice, vom suferi consecințele. Adevărul acesta este bine ilustrat în viața lui David. Chiar dacă Dumnezeu l-a iertat pentru păcatul săvârșit împotriva lui Urie, totuși David a avut de suferit toată viața din cauza consecințelor păcatului său. Iertarea și reabilitarea sunt pe de o parte, dar consecințele sunt pe partea cealaltă. Dumnezeu iartă, dar El nu ne poate scuti de consecințele acțiunii noastre rele.

Pavel a vorbit deja despre acest principiu al conducerii lui Dumnezeu în Împărăția Sa, când era cu tesalonicenii. Pavel nu numai le-a spus aceste adevăruri, ci „a mărturisit deplin” avertizându-i. Nu avem oare și noi nevoie de astfel de avertizări? Este foarte plăcut și util să ne ocupăm cu harul iertător, dar să nu uităm de responsabilitatea noastră față de Domnul.

Versetul 7: „Pentru că Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințenie.”

Chemarea noastră corespunde felului de a fi al lui Dumnezeu. Dumnezeu este lumină și de aceea chemarea noastră nu poate fi decât la sfințenie. Noi trebuie să umblăm ca și copiii ai luminii (Efeseni 5.8). „Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție.” Nici nu ar putea fi altfel. Deja un profet din vechime a spus: „Tu ai ochi prea curați ca să privească răul” (Habacuc 1.13). Dacă vrem să avem o impresie cât de sfânt este Dumnezeu și ce este păcatul în ochii Săi, trebuie să mergem la crucea de pe Golgota. Acolo, sfântul Dumnezeu L-a părăsit pe Omul Isus Hristos, deoarece S-a împovărat cu vina altora. Deoarece Dumnezeu este lumină și nu poate vedea păcatul, Mântuitorul a trebuit să strige: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Așa de sfânt este Dumnezeu, că nu a putut să-L scutească de acele ore de întuneric. Și așa de sfânt este Dumnezeu, încât nu poate aproba niciodată un păcat la copiii Săi. Dumnezeu nu poate vedea păcatul.

Desigur, ca și creștinii suntem chemați la libertate. Așa afirmă Pavel în Galateni 5.13. Dar să însemne aceasta că putem să trăim cum vrem noi? Libertatea la care am fost aduși să nu ne determine niciodată să păcătuim. De aceea, tot în epistola către Galateni, Pavel adaugă: „Nu mai folosiți libertatea ca un prilej pentru carne, ci slujiți unii altora în dragoste.” Aceasta este adevărata libertate creștină.

Versetul 8: „De aceea, cel care disprețuiește pe fratele său în aceasta, nu disprețuiește pe om, ci pe Dumnezeu, care v-a și dat Duhul Său cel Sfânt.”

Din nou, apostolul Pavel aduce toate lucrurile în fața celei mai înalte autorități: Dumnezeu. Fără îndoială, adulterul este o înșelare a partenerului de viață, dar în primul rând este o necinstire a lui Dumnezeu. Acest adevăr nu este spus către necredincioși, ci îl pune în fața copiilor lui Dumnezeu. Un necredincios nu are Duhul Sfânt. Acest lucru face ca situația aceasta să fie și mai serioasă. Tot ce facem împotriva voinii lui Dumnezeu este o nesocotire a Lui. De aceea este foarte important cum umblăm. Un comportament nesfânt este spre necinstirea lui Dumnezeu.

Dumnezeu ne-a dat Duhul Său cel Sfânt. Duhul lui Dumnezeu locuiește în toți credincioșii (în Adunare), pentru că toți au fost botezați de un singur Duh și alcătuiesc un singur Trup (1 Corinteni 12.13). Dar Duhul Sfânt locuiește și în fiecare credincios (Galateni 4.6). Fiecare, care a crezut Evanghelia, primește Duhul Sfânt ca pecete (Efeseni 1.13), ca arvună (2 Corinteni 1.22), ca ungere (1 Ioan 2.20) și ca mărturie (1 Ioan 5.6).

Lucrarea Duhului Sfânt în noi este ca întotdeauna să-L glorifice pe Hristos (Ioan 16.14), să-L facă măreț în frumusețea Lui. Niciodată acest adevăr nu poate fi unit cu răul. În 1 Corinteni 6, Pavel dezvoltă această tematică. Și acolo vorbește cuvinte serioase despre păcat și curvie, care era o mai mare primejdie în Corint decât în Tesalonic.

Pentru argumentarea sa, el enunță două puncte principale: În primul rând, noi suntem mădulele lui Hristos și de aceea nu ne putem uni în niciun caz cu o femeie străină. În al doilea rând, trupul nostru este templul Duhului Sfânt, astfel încât curvia este un păcat împotriva Duhului Sfânt. Pavel spune: „Orice păcat pe care l-ar face un om este în afara trupului; dar cel care curvește păcătuiește împotriva propriului trup. Sau nu știți că trupul vostru este templu al Duhului Sfânt, care este în voi, pe care Îl aveți de la Dumnezeu, și voi nu sunteți ai voștri? Pentru că ați fost cumpărați cu un preț, gloriificați deci pe Dumnezeu în trupul vostru” (1 Corinteni 6.18-20). În 1 Corinteni 6 și în 1 Tesaloniceni 4, Duhul este numit Duhul Sfânt. În Noul Testament, Duhul lui Dumnezeu are mai multe denumiri, dar dacă citim despre Duhul Sfânt, atunci accentul cade pe realitatea că acest Duh produce în noi sfințenie și nu poate accepta niciodată răul.

Versetul 9: „Iar despre dragostea frățească nu aveți nevoie să vă scriem, pentru că voi înșivă sunteți învățați de Dumnezeu să vă iubiți unii pe alții.”

După ce Pavel relatează în versetele 1-8 despre tema sfințeniei în viața practică, trece la o altă tematică mai plăcută și acum scrie despre dragostea frățească. Aici nu trebuia să spună multe. Nici măcar nu era necesar să scrie despre aceasta, pentru că ei au fost învățați direct de Dumnezeu să se iubească unii pe alții. Și acest lucru îl făceau. Ei îl iubeau pe Dumnezeu și îi iubeau și pe frați. Acest lucru l-a simțit și Pavel, deși a fost doar puțin timp la ei.

Iubirea de frați este o urmare firească a naturii noi, pe care Dumnezeu ne-a dat-o. Această natură nouă nu poate face altceva, decât iubi. Apostolul Ioan scrie: „Noi știm că am trecut din moarte la viață, pentru că îi iubim pe frați. Cine nu îl iubește pe fratele rămâne în moarte” (1 Ioan 3.14). Urmările vieții noi se arată imediat prin faptul că îi iubim pe frați. Dacă în zilele noastre trebuie să vorbim mult despre dragostea de frați, atunci aceasta este o dovadă că lucrurile nu stau bine. Dragostea de frați este de fapt un lucru de la sine înțeles.

Versetul 10: „Pentru că și faceți aceasta față de toți frații din întreaga Macedonie. Dar vă îndemnăm, fraților, să prisosiți și mai mult...”

Ioan scrie: „Copilașilor, să nu iubim cu cuvântul, nici cu limba, ci în faptă și în adevăr” (1 Ioan 3.18). A vorbi despre dragostea frățească este un lucru, iar a exercita dragostea de frați este cu totul altceva. Dragostea de frați nu se arată prin faptul că vorbim despre ea, ci ea se arată în fapte și în adevăr. Așa era la cei din Tesalonic. Ei îi iubeau pe frați și nu numai pe cei din mărturia locală, ci pe toți din Macedonia. Oare se poate spune și despre noi așa ceva?

Dar totuși, Pavel mai adaugă: „Dar vă îndemnăm, fraților să prisosiți și mai mult.” Oare nu era totul în ordine? Desigur, dar dacă este vorba de dragostea frățească, întotdeauna ea poate să crească și să se înmulțească. În versetul 1, tesalonicenii au fost sfătuiți să prisosească în sfințenia practică, pe când aici se face apel la dragostea frățească. În amândouă domeniile putem fi conduși mai departe. La fel era și cu cei din Filipi. Pavel știa că ei practicau dragostea frățească și totuși le-a scris: „Și aceasta mă rog, ca dragostea voastră să prisosească tot mai mult și mai mult în cunoștință și în orice pricepere” (Filipeni 1.9). În dragostea frățească nu poți niciodată să atingi nivelul maxim. Legăturile dragostei frățestre pot fi aprofundate tot mai mult.

Versetul 11: „...și să căutați cu stăruință să fiți liniștiți și să vă vedeți de ale voastre și să lucrați cu mâinile voastre, după cum v-am poruncit...”

În Evrei 13.1 citim: „Dragostea frățească să rămână.” Există riscul ca dragostea frățească să se răcească treptat. Acest risc era și la cei din Tesalonic. De aceea Pavel în versetul de mai sus dorește să-i avertizeze. De aceea el indică spre două pericole:

Primul pericol era că tesalonicenii se amestecau în treburile altor oameni și erau mai preocupați cu frații, decât cu ei înșiși. Desigur, trebuie să avem un interes sănătos unii pentru alții, dar dacă ne uităm prea mult la ceea ce fac alții, dragostea frățească poate suferi din această cauză. Să nu judecăm la frații noștri ceea ce fac, și nici motivele lor. Acest lucru nu înseamnă că tolerăm răul. Nu în această direcție a scris apostolul. Pavel vrea să ne avertizeze cu privire la pericolul de a ne amesteca în lucruri care nu ne privesc.

Al doilea pericol consta în faptul că erau unii între tesaloniceni care foloseau abuziv dragostea fraților lor trăind pe seama acestora. Probabil, la început aceasta nici măcar nu se făcea cu intenții rele. Unii dintre ei erau așa de ocupați cu venirea Domnului, încât au încetat să mai lucreze pentru a-și câștiga existența. De aceea Pavel îi îndeamnă să lucreze cu mâinile lor.

În a doua epistolă, Pavel revine la acest subiect. El scrie: „Pentru că auzim că unii umblă în neorânduială între voi, nelucrând deloc, dar ocupându-se de toate. Dar unora ca aceștia le poruncim și îi îndemnăm, în Domnul Isus Hristos, ca, lucrând pașnic, să-și mănânce pâinea lor” (2 Tesaloniceni 3.11-12). Gândul la venirea Domnului să nu ne facă leneși în lucrările zilnice care le avem de rezolvat. Din contră, să ne străduim să ne îndeplinim toate datoriile. Chiar dacă am ști că Domnul ar veni mâine, astăzi să ne îndeplinim lucrul nostru normal.

Experiența ne arată că în general nu este potrivit să evocăm temeuri duhovnicești pentru a nu munci cu mâinile noastre. Există desigur și excepții, de exemplu dacă cineva este activ complet în lucrarea Domnului. Dar dacă nu suntem mulțumiți cu locul de muncă, nu putem să ne dăm demisia și să așteptăm să ne întrețină frații. Dragostea frățească va avea de suferit. Dumnezeu dorește ca noi să fim fideli și în profesia noastră, la locul de muncă. În 1 Timotei 5.8 citim în alt context: „Iar dacă cineva nu îngrijește de ai săi și mai ales de cei ai casei, a tăgăduit credința și este mai rău decât un necredincios.” Această temelie divină să n-o uităm.

Versetul 12: „...ca să umblați cuviincios față de cei de afară și să n-aveți nevoie de nimeni.”

Cu aceste cuvinte, Pavel încheie învățăturile practice despre umblarea creștină. Ca și credincioși suntem răspunzători în primul rând în fața lui Dumnezeu. În al doilea rând trăim împreună cu frații noștri și suntem uniți cu ei prin dragostea frățească. În al treilea rând trăim încă în lume și avem multe contacte cu oameni necredincioși. Noi nu suntem din această lume, dar suntem în această lume. Oamenii acestei lumi ne observă cum ne comportăm. Așa era atunci cu cei din Tesalonic, și așa este cu noi acum.

Pavel numește pe oamenii din lume „cei de afară”. Ei sunt necredincioși și se deosebesc de cei credincioși. În acest sens sunt numai două grupe de oameni: cei ce sunt afară și cei ce sunt înăuntru. Față de cei de afară noi avem o responsabilitate; ea se referă la comportarea, vorbirea și faptele noastre. În Coloseni 4, Pavel vorbește despre această responsabilitate. El spune: „Umblați cu înțelepciune față de cei de afară, răscumpărând timpul” (Coloseni 4.5).

Umblarea noastră să fie în primul rând „cu înțelepciune”, apoi „cinstită” sau „cuvincioasă”. Umblarea cinstită nu va da niciodată prilej de poticnire. În sensul acesta, Pavel scrie romanilor: „Să umblăm cum se cuvine, ca în timpul zilei” (Romani 13.13). Comportarea noastră este o mărturie importantă pentru oameni. Tesalonicenii sunt avertizați să nu dea ocazie la oamenii de afară să arate cu degetul acuzator spre ei. Pavel îi avertizează să nu ajungă într-o dependență inutilă de cei necredincioși. Acest avertisment este valabil și pentru noi. Sunt cazuri în care oamenii au venit la credință prin comportamentul credincioșilor. Cineva a afirmat: „Recunoști un credincios prin ceea ce zice și apreciezi un credincios prin ceea ce face.” Fără îndoială, vorbirea noastră este importantă, dar dacă umblarea nu este în concordanță cu vorbirea,

atunci vorbele nu vor rezolva multe.

Versetul 13: „Dar nu dorim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei care au adormit, ca să nu vă întristați ca și ceilalți care nu au speranță.”

Pavel începe învățătura sa cu cuvintele: „dar nu dorim”. Apostolul folosește această formulare de șapte ori (a se vedea Romani 1.13; 11.25; 1 Corinteni 10.1; 12.1; 2 Corinteni 1.8; Coloseni 2.1). Ca și în alte locuri, el leagă de aceste cuvinte învățături foarte importante. „În necunoștință” nu înseamnă a nu ști, a nu înțelege sau a nu recunoaște. Pavel a observat această lipsă la iubii săi frați și de aceea le-a scris.

Sunt amintite trei grupuri de oameni: cei adormiți, ceilalți și credincioșii care trăiesc. În primul rând este vorba despre cei adormiți, adică este vorba despre credincioșii care merg acasă înainte de revenirea Domnului Isus. Despre acest grup de oameni se vorbește în aceste versete de mai multe ori: - cei care au adormit (versetele 13,15); - adormiți în (prin) Isus (versetul 14); - cei morți în Hristos (versetul 16).

Acest grup cuprinde pe toți credincioșii începând de la Adam, care trec prin moarte. Dar ei mor altfel decât oamenii acestei lumi. Ei mor „în Hristos” sau „adorm în (prin) Isus”. În 1 Corinteni 15.20 ni se spune despre El că este „cel dintâi rod al celor care au adormit”. Aceasta înseamnă că la înviere are cel dintâi loc. Despre Domnul nu se spune că a adormit. El a murit pentru păcatele noastre. Credinciosul însă adoarme. Acest adevăr vorbește despre pace, odihnă și ocrotire.

Cuvântul grecesc pentru „a adormi” se folosește în Noul Testament pentru somnul natural și pentru plecarea acasă a celor credincioși. În al doilea înțeles, întotdeauna este vorba despre trup și nu despre suflet sau duh. Sufletul și duhul nu dorm. Unele secte învață despre „somnia sufletului”, care ar apărea la moartea credinciosului. Dar acest gând nu-l găsim în Cuvântul lui Dumnezeu. A dormi sau a adormi se referă întotdeauna la trup, care va fi pus în mormânt. După adormire, sufletul credinciosului este la Hristos, „pentru că este cu mult mai bine” (Filipeni 1.23). În 2 Corinteni 5.1-9 se arată cu claritate că la plecarea acasă a unui credincios este o despărțire între trup pe o parte și duh și suflet pe altă parte.

Al doilea grup de oameni sunt „ceilalți”. Aceștia sunt necredincioșii. Ei sunt caracterizați de faptul că nu au nădejde. Despre oamenii acestei lumi are valabilitate ceea ce scrie Pavel în Efeseni 2.12 despre națiuni, că sunt fără Dumnezeu și nu au nicio speranță. Un om fără Domnul Isus este un om fără perspectivă și fără conținut al vieții. Un astfel de om nu are nicio speranță, nici în viață, nici în moarte. Cine moare într-o astfel de stare nu va avea nicio șansă să-și ordoneze lucrurile cu Dumnezeu. Într-adevăr, sunt „ceilalți, care n-au nicio nădejde”. Moartea face o deosebire clară între credincioși și necredincioși. Un credincios nu moare fără nădejde, ci într-o credință puternică în înviere.

În acest punct vedem nesiguranța tesalonicenilor. Chiar dacă nu erau fără nădejde cu privire la partea veșnică a celor adormiți, erau lipsiți de speranță cu privire la Împărăția viitoare. Dar Pavel a vrut să le dea această perspectivă. Și cu privire la Împărăție puteau fi plini de speranță. Cei adormiți nu vor fi cu nimic prejudiciați.

Al treilea grup de oameni sunt „frații”, credincioșii care trăiesc. Ei sunt diferențiați de „ceilalți”, care nu au nădejde. Desigur, și noi ne întristăm la plecarea celor dragi. Acest doliu este natural și ar fi anormal dacă nu am avea aceste simțăminte. Chiar și Domnul Isus a plâns la mormântul prietenului Său Lazăr (Ioan 11.35). El știe ce înseamnă pierderea unui om drag. De aceea cunoaștem aceste sentimente de compasiune ale Domnului, chiar și ale lui Dumnezeu, care este „Părintele îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri” (2 Corinteni 1.3). Dar aici nu era vorba despre această întristare, ci era vorba de faptul că tesalonicenii erau întristați, pentru că nu aveau o idee clară cu privire la viitorul celor adormiți.

Versetul 14: „Pentru că, dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa și Dumnezeu va aduce împreună cu El pe cei care au adormit în Isus.”

Acest verset explică de ce noi nu suntem fără speranță ca ceilalți. Ca punct de plecare pentru învățăturile care urmează de la versetul 15 în continuare, este foarte important să înțelegem bine această expresie, pentru că ea ne amintește de adevărul fundamental al Evangheliei, adică moartea și învierea Domnului Isus.

Expresia „dacă credem” nu exprimă o speranță vagă, nu exprimă o probabilitate sau nesiguranță, ci este o siguranță deplină, că El a murit și a înviat, o siguranță care are consecințe pentru cei care adorm. Mai întâi privirea este îndreptată spre El. Este o realitate stabilă că Domnul a suferit moartea pe cruce și după trei zile a înviat. În 1 Corinteni 15.1-4, Pavel le-a arătat corintenilor că aceasta este temelia Evangheliei, și primirea acestor realități ale mântuirii reprezintă temelia credinței noastre. Isus a făcut lucrarea pe cruce ca Om. De aceea, aici se amintește de două ori Numele Său (și nu Hristos sau Domn).

Această lucrare are urmări pentru noi. În chip duhovnicesc, noi ca și credincioși am murit, am fost îngropați și am înviat cu El (Coloseni 2.11-13 și altele). El a murit și așa au fost mulți credincioși care au adormit în El (și probabil mulți vor mai adormi în El). Concluzia la care Pavel a ajuns, este: Dacă credem că Domnul Isus a murit și apoi a înviat, atunci este de la sine înțeles ca noi să credem, că cei care au adormit în El, vor învia la fel ca El. Dar aceasta nu este totul. Hristos este acum glorificat și El va reveni pe pământ. De aici, credința trage concluzia că cei adormiți vor veni de asemenea cu El pe acest pământ. Aceasta este îndrăzneala credinței. Ceea ce s-a întâmplat cu Hristos, se va întâmpla și cu noi.

Aici avem dovada a ceea ce a spus Pavel deja în capitolul 3.13, și anume că Domnul Isus Se va arăta „cu toți sfinții Săi”! Aici sunt incluși și cei care au adormit în El, iar Pavel arată clar acest lucru aici. Faptul că se vor adăuga și cei care mai trăiesc la venirea Sa, este dovedit de următoarele versete. Aici este însă vorba mai întâi despre cei adormiți. Dumnezeu îi va aduce împreună cu Domnul Isus, iar acest lucru se poate întâmpla numai dacă ei mai înainte au fost înviați. Realitatea morții și a învierii Sale sunt tot așa de sigure ca și venirea Sa cu ai Săi: „Dar, dacă Duhul Celui care L-a înviat pe Isus dintre morți locuiește în voi, Cel care L-a înviat pe Hristos dintre morți va face vii și trupurile voastre muritoare, datorită Duhului Său care locuiește în voi” (Romani 8.11).

Cei care au adormit în Hristos nu sunt încă în Casa Tatălui. Acest lucru este afirmat deseori, dar Noul Testament nu ne dă nicio dovadă în acest sens. Ei sunt în Paradis, ei sunt la Hristos, ei sunt la Domnul și aceasta este o fericire de nespus. Acolo, ei așteaptă la fel ca noi, ca Domnul Isus să revină și apoi cu toți sfinții să vină pe acest pământ. Cei adormiți și cei ce vor fi în viață vor reveni împreună cu El, când Își va ridica Împărăția Sa în glorie. Cum va fi posibil lucrul acesta? Foarte simplu: cei adormiți vor învia, iar cei în viață vor fi răpiți împreună la

Domnul. Tocmai acest lucru este explicat clar în versetele 15-18.

Înainte de a merge mai departe, aş dori să mai amintesc o diferenţă mare. Am văzut că în ceea ce priveşte pe cei credincioşi este vorba întotdeauna despre cei „ce au adormit” în Domnul (a se vedea de exemplu Ioan 11.11; Fapte 7.60; 1 Corinteni 15.6; 2 Petru 3.4). Când este vorba despre Domnul nostru, nu se foloseşte cuvântul „adormit”. El a murit. Hristos a luat asupra Sa pe cruce tot ce avea legătură cu moartea şi judecata. Moartea Sa a fost o moarte în realitatea sa groaznică ca judecată asupra păcatului. „Pentru că plata păcatului este moartea” (Romani 6.23), iar această moarte a luat-o asupra Sa pentru noi. Cine primeşte în credinţă lucrarea Sa, nu moare această moarte, ci adoarme. Aceasta este marea diferenţă.

Versetul 15: „Pentru că vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului, că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, nu o vom lua nicidecum înaintea celor care au adormit.”

Deja realitatea din versetul 14, că Dumnezeu va aduce înapoi cu El pe cei care au adormit în Isus, a putut fi o mângâiere şi încurajare pentru cei din Tesalonic. Dar Duhul Sfânt nu se mulţumeşte numai cu aceasta, ci le dă lor şi nouă alte amănunte cum este posibil, ca noi toţi să venim cu Domnul Isus. Aceste amănunte sunt relatate în versetele 15-18.

Pe drept, aceste versete sunt puse într-o paranteză, deoarece gândul principal este întrerupt aici. De fapt, aici este vorba despre venirea Domnului Isus pe pământ, adică este vorba de ziua Domnului şi de întemeierea Împărăţiei, care stă în legătură cu această venire. Această frază intercalată este nu numai foarte importantă şi plină de învăţătură, dar ea conţine şi foarte multă mângâiere, pentru că ne arată condiţia în care revenim cu Domnul Isus pe pământ. Deci înainte ca noi (adică toţi sfinţii împreună cu El) să apărăm pe pământ, El va împlini profeţia pe care a făcut-o în Ioan 14.3 şi ne va lua la El în glorie. În capitolul 3, versetul 13, apostolul ne arată că Domnul va veni cu noi pe pământ; în capitolul 4, versetele 15-18, ne clarifică faptul că Domnul va veni mai înainte să ne ia la El (cei adormiţi şi cei vii). De aceea ne vorbesc aceste versete atât de categoric; să-L aşteptăm pe Domnul din cer!

Dintre multe texte ale Cuvântului lui Dumnezeu, care vorbesc despre venirea Sa, numai puţine vorbesc despre răpirea credincioşilor. Cele mai multe texte tratează arătarea Sa pe pământ (începând cu profeţia lui Enoh, Iuda 14-15). Trei texte vorbesc în mod deosebit despre răpire. Dar învăţăturile acestor trei texte rezultă de fapt dintr-o problemă deosebită. Textele sunt:- Ioan 14.1-4: aici Însuşi Domnul Isus le dă un răspuns ucenicilor înfricoşaţi. El ne dă un principiu, dar nu oferă amănunte.- 1 Corinteni 15: aici Pavel le dă un răspuns celor care tăgăduiesc învierea. El arată în mod explicit cum este posibil ca oameni care trăiesc pe pământ să intre în gloria cerească, adică să primească un trup de slavă prin înviere (a se compara cu Filipeni 3.20-21).- 1 Tesaloniceni 4.15-18: aici Pavel dă un răspuns la nesiguranţa şi îngrijorarea tesalonicenilor. El le arată că credincioşii adormiţi şi cei vii vor fi răpiţi deodată de Domnul.

Importanţa acestei învăţături este subliniată prin cuvintele: „vă spunem aceasta prin Cuvântul Domnului”. Ceea ce urmează nu găsim în Vechiul Testament (acolo avem multe texte referitoare la ziua Domnului, dar nu referitoare la venirea Domnului pentru ai Săi). Nu este niciun indiciu spre un cuvânt al Domnului din Evanghelii, care să fie reluat aici. Pavel vrea să ne îndrepte privirea spre autoritatea în care el scrie aceste cuvinte, dar această expresie arată în mod deosebit că este vorba de o descoperire din partea Domnului. Pavel a primit o descoperire complet nouă. Ceea ce apostolul a auzit ne dăruieşte nouă (a se vedea şi 1 Corinteni 11.23 şi Efeseni 3.2). În 1 Corinteni 15.51 vorbeşte în legătură cu răpirea despre o taină: „Iată, vă spun o taină: nu toţi vom adormi, dar toţi vom fi schimbaţi într-o clipă, într-o clipeală de ochi.” Folosirea cuvântului „taină” indică spre faptul că acest adevăr a fost ascuns până atunci în Vechiul Testament, dar acum prin descoperire a fost făcut cunoscut.

În ceea ce priveşte expresia „la venirea” am relatat pe larg anterior (a se vedea expunerea de la capitolul 2.19-20). Din context reiese că „venirea” se referă la venirea pentru ai Săi. În acel moment vor exista pe pământ două grupe de oameni credincioşi. O grupă este formată din cei adormiţi, iar cealaltă din cei vii. Grupa celor adormiţi în Domnul se compune din credincioşi ai Vechiului Testament (de exemplu: Noe, Avraam, Iov, Moise, David etc.) şi din cei adormiţi în perioada actuală a timpului harului. Aceasta ne arată foarte clar că este mai bine să nu vorbim de răpirea Adunării, ci de răpirea credincioşilor, pentru că şi credincioşii din Vechiul Testament vor avea parte de această răpire.

În acest context, Pavel se identifică cu cei vii, deoarece spune „noi cei vii”. El aştepta zilnic venirea Domnului său (a se vedea Filipeni 3.20), dar pe de altă parte avea în vedere şi posibilitatea că va trece prin moarte şi înviere (a se vedea de exemplu: 2 Corinteni 4.14; Filipeni 1.22-25; 2.17). Aşa cum a procedat apostolul, aşa putem proceda şi noi. „Noi cei vii” arată adevărata viaţă a nădejzii noastre. Contăm că Domnul poate veni în orice zi. De aceea Petru vorbeşte despre „o speranţă vie pentru care Domnul ne-a născut” (1 Petru 1.3). Dar, pe de altă parte, suntem destul de realişti şi recunoaştem că putem adormi înainte de venirea Sa.

Să lăsăm în mâna Domnului din care grupă vom face parte. Cum lucrează El, este bine. Dar un lucru îl ştim cu siguranţă: cei vii nu vor avea un favor mai mare la venirea Sa. Ei vor trăi împlinirea speranţei lor, dar nu o vor lua înaintea celor adormiţi. Adevărul acesta ne este arătat de versetele care urmează.

Versetul 16: „Pentru că Domnul Însuşi, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului şi cu trâmbiţa lui Dumnezeu, va coborî din cer; şi întâi vor învia cei morţi în Hristos.”

Ce mare încurajare găsim în aceste cuvinte! Domnul va veni! El nu va veni pe pământ, ci va veni ca să-i ducă pe ai Săi la El. Când Domnul va reveni pe pământ (câtiva ani mai târziu), acesta va fi un eveniment public şi vizibil: „Iată, El vine cu norii şi orice ochi îl va vedea şi cei care L-au străpuns” (Apocalipsa 1.7). Aici însă este cu totul altceva. Domnul va veni să-i ia acasă pe cei care L-au urmat, Mirele va veni să-şi ia Mireasa acasă şi acest fapt va rămâne ascuns pentru ochii lumii acesteia. Lumea va vedea urmările acestui fapt, dar nu evenimentul în sine. Acel strigăt, glasul arhanghelului şi trâmbiţa lui Dumnezeu le vor auzi numai cei care aparţin Domnului Isus. Numai ei vor fi răpiţi în nori în întâmpinarea Lui, dar mai întâi vor învia cei adormiţi şi apoi împreună cu credincioşii vii vor merge la Domnul. Cât de mult aşteaptă Domnul această clipă! El aşteaptă să-i ducă acasă pe cei pe care i-a răscumpărat aşa de scump dându-şi viaţa pentru ei. Sunt cei pe care-i iubeşte şi pe care vrea să-i aibă la El. Sunt cei pe care-i vede în împrejurările vitrege ale vieţii şi doreşte să-i ducă în slava Sa. Înţelegem acum expresia: „Pentru că Domnul Însuşi...”? Domnul a promis ucenicilor Săi că El Însuşi va veni şi-i va lua la Sine. Domnul nu va trimite un înger, ci El Însuşi va veni. Cât de preţioasă este această expresie! Cât de mult dorim să spunem împreună cu apostolul Pavel: „...Fiul lui Dumnezeu care m-a iubit şi S-a dat pe Sine Însuşi pentru mine” (Galateni 2.20). Cu aceeaşi bucurie ne gândim că El, care S-a dat pentru noi, va veni personal să

ne ia la Sine. Aici nu este vorba despre o viziune sau o imagine, ci El personal va veni după noi. Unii credincioși folosesc acest verset și la plecarea acasă a unui credincios în așa fel de parcă Domnul ar veni să ducă pe credinciosul adormit în Paradis. Dar nu acest gând este în versetul citat. Aici este vorba despre o acțiune unică, ce se va împlini în viitorul apropiat Domnul va veni:- cu un strigăt. Această expresie ne amintește de ordinul militar al unui conducător roman de oști care își chema soldații. Era acel strigăt de strângere care aduna oștirea de luptători. Tesalonicenii înțelegeau acest fapt foarte bine, fiindcă erau obișnuiți cu obiceiurile romanilor. Numai ostașii care luptau sub respectivul comandant ascultau acel strigăt și-l urmau. Aplicând aceasta la revenirea Domnului, avem un exemplu foarte grăitor în Ioan 11.43 unde Domnul Isus îl cheamă pe Lazăr afară: „Și, spunând aceasta, a strigat cu glas tare: Lazăre, vino afară!” Toți morții au rămas în mormintele lor, dar Lazăr a ieșit afară părăsind mormântul la chemarea Domnului. La fel va fi la venirea Domnului. Acel strigăt îl vor auzi numai sfinții, pe când ceilalți morți vor rămâne în mormintele lor. Ce putere are glasul Domnului, încât morții îl vor auzi și vor învia!- cu glasul arhanghelului. Unicul arhanghel amintit în Biblie este Mihail (a se vedea Iuda 9), căpetenia cea mare. Cineva a explicat glasul arhanghelului în felul următor: „Glasul arhanghelului indică spre gloria celei mai înalte făpturi cerești care-L însoțește pe Domnul cu ocazia aceasta. Dacă îngerii sunt acum slujitorii sfinților, atunci cu cât mai potrivit este să auzim aici despre glasul arhanghelului când ne vom strânge în jurul Domnului.” Și alți cercetători ai Bibliei sunt de părere că Domnul va fi înconjurat de îngeri când ne va duce acasă.- cu trâmbița lui Dumnezeu. Și expresia folosită pentru cuvântul „trâmbiță” vine din limbajul armatei romane. La ultima trâmbiță, armata romană se pune în mișcare. Acest gând este preluat aici: trâmbița lui Dumnezeu ne cheamă să ne strângem, pentru a intra în glorie. Aceasta este trâmbița care a fost amintită în 1 Corinteni 15.52: „Pentru că trâmbița va suna și morții vor învia nespuse putrezirii și noi vom fi schimbați.” Trâmbița aceasta nu are voie să fie confundată cu cele șapte trâmbițe din Apocalipsa 8-11. Acolo este vorba de judecată – un gând cu totul diferit.

Unii cercetători ai Bibliei fac o legătură între acel strigăt, glasul arhanghelului și trâmbița lui Dumnezeu cu grupele diferite (sau familii) de credincioși, care vor avea parte de răpire. Strigătul este în primul rând pentru credincioșii din perioada harului, deci pentru Adunare sau Mireasa lui Hristos. Glasul arhanghelului este pentru credincioșii adormiți din poporul Israel (Mihail este văzut în aproape toate textele în legătură cu poporul Israel). Trâmbița lui Dumnezeu este pentru ceilalți credincioși care au adormit și care nu aparțin nici Israelului, nici Adunării Dumnezeului Celui viu (ca de exemplu Noe, Iov și alții). „Și întâi vor învia cei morți în Hristos.” Dacă citim 1 Corinteni 15, ni se arată că totul se va petrece într-o clipă, într-o clipeală de ochi. Aici, această clipeală de ochi este împărțită, căci mai întâi vor învia cei morți în Hristos (cei adormiți din Vechiul și din Noul Testament). Această expresie ne oferă o împlinire parțială a afirmației Domnului din evanghelia după Ioan 5.28-29: „Vine un ceas în care toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși: cei care au făcut cele bune, spre învierea vieții, și cei care au făcut cele rele, spre învierea judecății.” Aici răsună un glas puternic, iar cei care înviază, vor învia pentru a trăi. Oricât de neînțeles și fără logică este acest gând pentru necredință, credința simplă nu are nicio greutate să primească acest cuvânt. Oare nu este un lucru mic pentru Domnul să-i găsească pe toți ai Săi, fie că s-au înecat, au fost arși sau sfâșiați de animale? Toți care au adormit în Hristos vor învia în acel moment. Încă un gând scurt despre înviere: În Noul Testament nu găsim o învățătură cu privire la o înviere generală a tuturor care au murit. Evreii credeau într-o înviere unică în ziua de pe urmă (a se vedea de exemplu Ioan 11.24), dar Noul Testament ne arată clar că o asemenea înviere generală a tuturor nu există. Acel verset din Ioan 5, citat mai sus, este de multe ori înțeles greșit, dar tocmai această afirmație a Domnului Isus arată că există două învieri distincte și diferențiate în timp, o înviere „pentru viață” și o înviere „pentru judecată”. Domnul Isus diferențiază aceste două învieri (viață, respectiv judecată) fără să țină seama de desfășurarea lor în timp. Dar alte texte ne arată clar că este vorba despre două evenimente diferite, care vor avea loc în momente diferite. În 1 Corinteni 15.22-23 primim alte explicații despre învierea pentru viață. „Pentru că, după cum în Adam toți mor, așa și în Hristos, toți vor fi făcuți vii, dar fiecare la rândul lui: cel dintâi rod, Hristos, apoi cei ai lui Hristos, la venirea Lui.” Deci, învierea se desfășoară în mai multe etape. Cel dintâi este Hristos, apoi cei care sunt ai lui Hristos la venirea Lui. Acesta este gândul pe care îl avem și în 1 Tesaloniceni 4. Și în sfârșit mai avem a treia fază a primei învieri, învierea martirilor care vor muri în timpul marelui necaz (a se vedea Apocalipsa 20.4-6). Ceea ce este caracteristic acestei învieri este faptul că va fi o „înviere dintre morți” (Filipeni 3.11). Unii vor învia, pe când alții vor rămâne în mormânt. Astfel vor învia cei „morți în Hristos” și vor merge la El, „pe când ceilalți”, care au murit fără să-L accepte, vor rămâne în mormânt cel puțin încă o mie de ani, după care va fi și pentru ei o înviere, dar pentru judecată (a se vedea Apocalipsa 20.11-15). Ce lucruri serioase!

Versetul 17: „Apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul.”

Imediat după ce cei adormiți în Domnul vor fi înviați, noi, cei vii, vom fi răpiți împreună cu ei. Acest fapt este „clipa, clipeala de ochi” despre care se vorbește 1 Corinteni 15.52. Cei adormiți vor fi înviați, putrezirea îmbrăcându-se în neputrezire, iar cei vii vor fi transformați, ceea ce este muritor îmbrăcându-se în nemurire (1 Corinteni 15.53-54). Împreună îl vom întâmpina pe Domnul. Această expresie se găsește de trei ori în Noul Testament și înseamnă ad litteram: „a ieși cuiva în întâmpinare, pentru a merge apoi împreună cu el”.- În Matei 25.1 fecioarele au ieșit în întâmpinarea mirelui, ca să meargă cu el la nuntă.- În Fapte 28.5 frații au venit în întâmpinarea lui Pavel, ca apoi să meargă împreună cu el.- Aici (1 Tesaloniceni 4) mergem în întâmpinarea Domnului, ca să rămânem apoi la El. Noi vom fi „răpiți”. Acest cuvânt mai poate fi tradus cu „a fura”, „a smulge” sau „a lua cu sine”. În acest cuvânt este cuprins gândul cu privire la o îndepărtare sau ducere cu sine prin utilizarea neașteptată a forței. Așa va fi când împreună vom părăsi acest pământ. O forță puternică - care poate să fie numai una dumnezeiască - se va descoperi la răpire. Ca oameni supuși o viață întreagă legilor naturii, vom părăsi într-o clipă acest pământ, fără ca vreo putere să ne poată reține. Ce mângâiere puternică avem în cuvintele: „împreună cu ei”! Aici, pe pământ, adormirea unui credincios înseamnă despărțire și ca urmare durere. Această despărțire va fi biruită o dată pentru totdeauna la venirea Domnului Isus. Glasul Domnului ne va uni iarăși. Împreună vom fi răpiți în întâmpinarea Sa, ca să-L vedem. Noi vom fi răpiți „în nori”. Unii cercetători ai Bibliei sunt de părere că este vorba despre norul gloriei, care i-a acoperit pe ucenici pe muntele schimbării la față, dar acest gând este mai puțin probabil, deoarece scena de pe munte este o imagine a Împărăției de o mie de ani. Aici trebuie mai degrabă să ne gândim la norii naturali ai cerului. În același fel S-a înălțat la cer Domnul însuși, iar noi trebuie să-i fim asemenea în toate. Fie că vom fi schimbați sau vom învia din morți, noi toți vom fi ridicați în nori. El S-a înălțat în nori și astfel vom fi la El pentru totdeauna. Dar nu se amintește numai de nori, ci și de văzduh. Este o răpire „în văzduh”. Acolo îl vom întâlni prima dată. Conform textului din Efeseni 2.2, satan este căpetenia autorității văzduhului. Văzduhul este domeniul forțelor și domniilor satanice. Satan este acolo. Domnul a ales tocmai această sferă de acțiune, ca să ne întâmpine. Ce măreață descoperire a puterii Sale vedem aici! Pe cruce, El l-a biruit pe diavolul și i-a furat prada. Acest fapt este subliniat încă o dată aici. Satan nu mai are nicio putere asupra noastră. Răpirea noastră nu are ca țel nici norii, nici văzduhul. Țelul nostru este Domnul. El ne vine în întâmpinare, ca să ne ia la El, deoarece ne iubește cu o iubire eternă. „Și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul.” Aceasta este împlinirea speranței noastre, aceasta este eterna noastră nădejde. Chiar dacă vom avea un loc în Împărăția viitoare peste acest pământ, totuși acest lucru nu este de o valoare de prim rang și nici lucrul cel mai important. Nu, nicidecum! Hotărâtor pentru noi este faptul că vom fi la Domnul. Ce va fi cea întâlnire cu El, când îl vom vedea prima dată față în față! Acum Domnul este Cel pe care îl iubim, deși încă nu L-am văzut (1

Petru 1.8). Acum, Domnul este Cel în care noi credem, dar atunci credința va sfârși și va fi înlocuită de cele ce le vom vedea. Atunci vom vedea realitatea. Da, Îl vom vedea așa cum este. Ce bucurie, ce fericire! Niciodată nu va mai fi despărțire. Veșnic vom savura dragostea Lui. În Vechiul Testament avem o pildă frumoasă în acest sens. În Geneza 24, robul lui Avraam a dus-o pe Rebeca la Isaac. Ea este aici o pildă despre Adunare și Isaac o pildă despre Domnul Isus. El a condus-o în cortul său și a iubit-o. Această dragoste, pe care noi azi deja o cunoaștem, o vom putea atunci savura fără nicio îngrădire. Răspunsul nostru va fi o eternă adorare.

Versetul 18: „Astfel încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte.”

În fața acestei descoperiri minunate nu ne vine greu să dăm urmare acestui îndemn. Mărețea perspectivă, că în curând Îl vom vedea pe Domnul, este de fapt o îmbărbătare și o mângâiere. Probabil, trecem prin încercări dificile în lume. Atunci să ne încurajăm gândind la venirea Sa. Probabil, purtăm doliu după cineva drag pe care Domnul l-a luat din mijlocul nostru. Putem să ne lăsăm mângâiați, că în curând vom fi uniți cu cei care au mers înaintea noastră, ca să întâmpinăm pe Domnul. Gândul la venirea Domnului este totdeauna o mângâiere și o îmbărbătare pentru noi. Chiar dacă este în legătură cu multă putere, este un act al harului. De partea cealaltă, venirea Sa cu noi - despre aceasta doresc să spun în încheiere câteva cuvinte - este în legătură cu responsabilitatea. Pentru lume, venirea Domnului pe acest pământ înseamnă judecată, pentru că este o venire în dreptate și glorie. Pentru noi este vorba atunci despre responsabilitatea noastră, o întrebare care nu a fost tratată în acest capitol. Aici este vorba exclusiv despre partea noastră la Domnul. Problema responsabilității noastre este importantă, dar nu este amintită aici. Nu este vorba nici despre judecată, nici despre arătare, ci numai despre realitatea unirii noastre cerești cu El și părăsirea pământului la fel ca și El. Aici găsim harul pur arătat în putere. Cununile, ca răsplătă a credințioșiei noastre (sau - ce gând foarte serios! - pierderea lor ca urmare a infidelității noastre), nu vor fi împărțite în acel moment, pentru că aici este vorba numai despre descoperirea harului Său. La răpire nu este vorba despre dragostea noastră față de Hristos, nu este vorba despre umblarea noastră, ci despre dragostea Lui față de noi. Este dragostea Sa care a plătit datoria noastră și ne-a răscumpărat prin moartea Sa pe cruce, despre dragostea Sa prin care noi vom împărți gloria Sa.

Versetul 1: „Iar despre timpuri și vremuri, fraților, nu aveți nevoie să vi se scrie.”

Pentru a înțelege însemnătatea acestui verset și a următoarelor, trebuie să cercetăm ce vrea să spună prin cuvintele „timpuri și vremuri”. În unele cazuri, unde aceste două expresii sunt folosite diferențiat una de alta, au același înțeles, adică pot fi înlocuite între ele. În trei cazuri sunt amintite împreună; aici și în:

- Daniel 2.19-21: „Daniel L-a binecuvântat pe Dumnezeu cerurilor...: Binecuvântat fie Numele lui Dumnezeu din eternitate pentru eternitate, pentru că ale Lui sunt înțelepciunea și puterea! Și El schimbă timpurile și evenimentele (vremurile). El dă jos pe împărați și El ridică pe împărați.”

- Fapte 1.6-7: „Ei deci, fiind adunați împreună, L-au întrebat, spunând: Doamne, în acest timp restabilești Împărăția pentru Israel? Și El le-a zis: Voi nu trebuie să cunoașteți timpurile sau vremurile pe care Tatăl le-a așezat sub propria Sa autoritate.”

Dacă ținem seama de contextul acestor trei versete, vom observa că expresia „timpurile și vremurile” se referă la evenimente care au de-a face cu pământul. Profetul Daniel amintește această expresie în legătură cu faptul că Dumnezeu pune și dă jos pe împărați. Și Domnul Însuși aduce această expresie în legătură cu Împărăția care va veni. „Timpurile și vremurile” sunt în legătură cu o perioadă de timp în care Domnul Isus Își va ridica, va institui Împărăția Sa pe pământ, cu o perioadă de timp care va avea ca preludiu judecăți masive pentru oameni.

„Timpurile” și „vremurile” ne vorbesc despre arătarea Domnului Isus pe acest pământ. Dar care este diferența dintre aceste două cuvinte? „Timpuri” (grecește *chronos*) se referă la o durată de timp, care poate fi mai scurtă sau mai lungă, în orice caz este o perioadă de timp. „Vremurile” (grecește *kairos*) se referă mai mult la caracteristicile unei perioade. În acest cuvânt este ascuns mai mult gândul la o epocă. Un cercetător al Bibliei a formulat astfel explicația lui: „«Timpurile» se referă aici la lungimea intervalului înainte de a avea loc venirea și la lungimea timpului cât va dura venirea propriu-zisă. «Vremurile» ne arată mai mult caracteristica acestei perioade de timp înainte, în timpul venirii și după venire.” Un alt scriitor explică deosebirea dintre aceste două cuvinte astfel: „Timpurile au legătură cu cantitatea, pe când vremurile au legătură cu calitatea.”

Dacă reținem acestea, putem să înțelegem că apostolul nu mai era nevoit să-i învețe pe tesaloniceni despre această temă. Nu mai era necesar să scrie despre ea. De ce? Ei cunoșteau lucrurile care erau în legătură cu venirea Domnului Isus pe pământ. În primul rând, apostolul i-a învățat aceste lucruri când a fost la ei, iar în al doilea rând aveau scrierile Vechiului Testament, și acolo era scris deja ceva despre evenimentele care vor avea loc în legătură cu instituirea Împărăției pe acest pământ. Profeții Vechiului Testament s-au preocupat mult cu această temă. Deja Enoh a profețit că Domnul va veni în mijlocul sfinților Săi ca să țină judecata (Iuda 14). Vechiul Testament ne arată ce timpuri și epoci vor veni peste acest pământ, toate găsindu-și împlinirea la împlinirea timpului (adică în Împărăția de o mie de ani).

Gândul venirii Domnului pe pământ nu era nou. Credincioșii au știut acest adevăr. Dar dacă a fost vorba despre răpire, atunci situația era alta. Acest adevăr, așa cum este prezentat la sfârșitul capitolului 4, era nou pentru cei din Tesalonic. De aceea era necesară o descoperire din partea Domnului, ca să fie cunoscut acest adevăr. Versetul de față ne arată altceva decât ne arată ultimele versete din capitolul 4. Din nefericire, mulți credincioși nu fac diferența între aceste aspecte. În principiu este vorba despre o venire a Domnului (în multe locuri nu este diferențiată), dar Noul Testament ne arată foarte clar că este o venire cu două aspecte, o venire care se desfășoară în două faze.

Aici nu avem nădejdea Adunării, ci evenimentele care vor avea loc pe pământ. Dacă noi ca credincioși trebuie să iubim arătarea Domnului Isus (2 Timotei 4.8) și să așteptăm descoperirea Lui (1 Corinteni 1.7), totuși nădejdea noastră este îndreptată în primul rând spre venirea Sa pentru ai Săi. Noi așteptăm răpirea, așa cum ne este arătată în capitolul 4. Această venire are legătură cu cerul, arătarea Domnului are legătură cu acest pământ. Acesta este motivul pentru care răpirea credincioșilor nu este prezentată în mod direct nici în Vechiul Testament, nici în Apocalipsa. Profețiile biblice prezintă întotdeauna evenimente în strânsă legătură cu pământul (astfel și Adunarea, când este amintită în Apocalipsa, este întotdeauna în legătură cu pământul). Un cercetător al Bibliei a scris în această direcție următoarele: „Adunarea, care se compune din toți cei chemați afară din această lume, este cerească, atât în ce privește chemarea, cât și menirea ei, ea nu aparține pământului. Din acest motiv, răpirea de pe pământ a credincioșilor în cer nu este inclusă în desfășurarea evenimentelor de pe acest pământ. De aceea nu găsim indicii în Vechiul Testament referitoare la răpire. O bună înțelegere a lucrurilor ne dă cheia cunoașterii adevărilor care

au legătură cu diversele epoci, adevăruri care altfel ar rămâne ascunse. „Mulți creștini, care nu au înțeles aceste adevăruri, încearcă să stabilească anumite evenimente și întâmplări, care ar trebui să aibă loc înainte de răpire. Cuvântul lui Dumnezeu ne învață cu totul altfel. Când este vorba despre ridicarea Împărăției, despre „ziua Domnului” (versetul 2), atunci există anumite premise (a se vedea de exemplu 2 Tesaloniceni 2.3). Dar când este vorba despre venirea Domnului pentru ai Săi, atunci avem promisiunea Sa personală și de neclintit: „Iată Eu vin curând.” Altceva noi nu avem de așteptat. Domnul poate veni chiar astăzi, ca să ne ia la Sine.

Versetul 2: „Pentru că voi înșivă știți prea bine că ziua Domnului așa vine, ca un hoț în noapte.”

Tesalonicenii erau informați despre „timpuri și vremuri”; ei au știut foarte bine și cum va veni „ziua Domnului”. Ambele expresii stau într-o anumită legătură. Evenimentele care stau în legătură cu venirea Domnului pe acest pământ premers zilei Domnului.

Această expresie este amintită de peste 30 de ori în scrierile profetice ale Vechiului Testament (acolo este menționată ca „ziua veșniciei”). Când citim în Biblie despre o „zi”, atunci nu este vorba întotdeauna de un interval de 24 de ore. O „zi” poate fi chiar și o anumită perioadă de timp, marcată de diferite caracteristici. De exemplu citim: „Iată, acum este ziua mântuirii” (2 Corinteni 6.2) sau despre o „zi de mânie” (Romani 2.5). La fel este și „ziua Domnului” (aceasta nu trebuie confundată cu ziua Domnului – duminica), o perioadă de timp care va fi caracterizată prin acceptarea autorității și stăpânirii Domnului Isus. Deja în Vechiul Testament se arată că este perioada în care va veni Împăratul pentru a-Și ridica Împărăția pe pământ. Această perioadă de timp începe cu judecată, se întinde peste domnia păcii de o mie de ani a lui Hristos pe pământ și se sfârșește cu judecată înainte de a începe „ziua lui Dumnezeu” (2 Petru 3.12-13), starea veșnică. Astăzi trăim într-o vreme care o putem numi „ziua omului”. Autoritatea Domnului Isus este călcată în picioare. Între cei necredincioși stăpânește satan. Dar în ziua Domnului totul va reveni la normal și sub autoritatea Domnului, căci Dumnezeu Însuși va pune totul ca așternut al picioarelor Omului Isus Hristos (Psalm 8.6; Efeseni 1.10).

În Vechiul Testament, profeții Isaia, Ieremia, Ezechiel, Ioel, Amos, Obadia, Țefania, Zaharia și Maleahi amintesc de „ziua veșniciei” (ziua Domnului). În Noul Testament citim despre „ziua Domnului” (Fapte 2.20; 1 Tesaloniceni 5.2; 2 Tesaloniceni 2.2; 2 Petru 3.10). Un studiu atent al acestor texte ne arată că cele mai multe vorbesc despre începutul acestei zile, adică despre judecăți, pe când altele ne prezintă Împărăția propriu-zisă, iar altele vorbesc despre sfârșitul acestei zile. În versetul de față este vorba despre începutul acestei zile. Apostolul spune că ziua aceasta va veni ca un hoț. Acesta este începutul acestei perioade de timp care este caracterizată prin judecăți groaznice, care vor veni peste oamenii care vor trăi atunci pe pământ. Unele versete din Vechiul Testament subliniază acest adevăr: „...pentru că ziua Domnului este mare și foarte înfricoșătoare și cine o poate îndura?” (Ioel 2.11)

„Vai de voi care doriți ziua Domnului! Ce este ea pentru voi? Ziua Domnului va fi întuneric și nu lumină, ca și cum ar fugi un om dinaintea leului și l-ar întâmpina un urs...” (Amos 5.18-19).

„Ziua cea mare a Domnului este aproape, este aproape și se grăbește foarte mult. Este glasul zilei Domnului: omul viteaz va striga acolo cu amar. Ziua aceea este o zi de mânie, o zi de necaz și de strâmtorare, o zi de ruină și de pustiire, o zi de întuneric și de întunecime, o zi de nor și de negură deasă” (Țefania 1.14-15). „Pentru că, iată, vine ziua care va arde ca un cuptor” (Maleahi 4.1). Având în vedere aceste versete putem să-l înțelegem pe apostolul Pavel când vorbește despre venirea acestei zile și o compară cu un hoț care vine noaptea. Venirea unui hoț este întotdeauna surprinzătoare și neplăcută. Aceste două caracteristici le va avea și venirea Domnului pe pământ. Va fi o venire surprinzătoare, pentru că nimeni nu se va aștepta la ea. Oamenii vor trăi nepăsători, așa încât judecățile vor cădea deodată și surprinzător peste ei. Dar venirea Domnului va avea și urmări neplăcute pentru cei care nu se așteaptă la ea. Va fi o judecată temporară și veșnică.

Venirea Domnului este comparată în multe locuri din Noul Testament cu venirea unui hoț. Aceste texte se referă întotdeauna la necredincioși și nicidecum la credincioși. Cum ar putea Domnul să vină pentru ai Săi ca un hoț noaptea? Nu, nicidecum! Noi îl așteptăm ca pe Luceafărul strălucitor de dimineață, ca pe Acela care este nădejdea noastră și care ne va duce acasă. Pentru noi, Domnul nu va veni ca un hoț noaptea. El este Mirele nostru și cum L-ar putea aștepta Mireasa ca pe un hoț? Imposibil! În Matei 24.43, Domnul Însuși folosește această imagine a hoțului. Aici este vorba în mod deosebit despre evreii necredincioși. În Apocalipsa 3.3, Domnul spune adunării din Sardes că va veni la ea ca un hoț, dacă nu se pocăiește. Cuvintele de aici se adresează în mod deosebit către creștinii cu numele. În 1 Tesaloniceni 5 avem a treia grupă de oameni. Sunt oamenii necredincioși care vor trăi pe pământ la venirea Domnului; ei sunt amintiți global. Pentru fiecare om care nu L-a primit, acea zi va veni ca un hoț noaptea.

Aceste prime două versete ale acestui capitol ne arată foarte clar că nu poate fi vorba de venirea Domnului pentru noi. „Ziua Domnului” are în vedere acele evenimente care se vor petrece pe pământ după ce noi vom fi răpiți. Desigur, această zi are și o parte cerească în expresia „ziua lui Hristos” (Filipeni 1.10; 2.16), „ziua lui Isus Hristos” (Filipeni 1.6), „ziua Domnului nostru Isus Hristos” (1 Corinteni 1.8). Această parte a acelei zile este pentru noi în legătură cu arătarea la tronul de judecată al lui Hristos și cu primirea recompensei de la Domnul. Acest gând nu-l avem în textul nostru, de aceea este bine să reținem acest adevăr.

Versetul 3: „Când spun: Pace și siguranță!, atunci deodată vine pieirea peste ei, ca durerea peste cea însărcinată; și nicidecum nu vor scăpa.”

Acest verset subliniază afirmația expusă în versetul precedent, și anume că ziua Domnului va veni ca un hoț noaptea, adică surprinzător și fără nicio avertizare. Pieirea care îi va ajunge pe oameni este caracterizată prin două lucruri: vine prin surprindere și nu poate fi evitată. O scăpare din această nenorocire nu va exista.

„Când spun...” – aceste cuvinte se referă la oamenii necredincioși. După răpirea credincioșilor va fi un timp pe pământ care îi va determina pe oameni să creadă în pace și în siguranță. Se pare că visul oamenilor s-a împlinit. Deja în zilele noastre asistăm la eforturile oamenilor, în special ale politicianilor care doresc să facă pace pe pământ. Așa-numita „mișcare a păcii” și toate străduințele de dezarmare sunt un indiciu spre aceste eforturi intense.

După răpire, acel conducător al imperiului roman (a se vedea Apocalipsa 13.1 etc.) îi va influența atât de mult pe oameni, încât aceștia se vor încrede orbește în el. Politica și capacitățile acelui om vor fi prezentate în așa fel, încât se va crede că s-au realizat cele două dorințe ale oamenilor: pacea și siguranța. Dar ce răătăcire! Principiul lui Dumnezeu este: „Nicio pace celor aflați în fărădelege”, iar acesta se va împlini atunci. Pacea, pe care cred oamenii că o dețin, va fi o nălucă, iar siguranța, pe care se bazează, se va dovedi înșelătoare.

Judecata va veni ca o prăpădenie neașteptată, comparată cu durerile unei femei însărcinate. Schimbarea va fi dramatică și uriașă. O catastrofă de o amploare nemaicunoscută va invada lumea. Acestea vor fi judecățile care vor fi înainte de ziua Domnului și a venirii Domnului pe pământ. Apocalipsa ne descrie aceste judecăți în amănunțime (începând cu a șaptea pecete). Dacă azi avem parte de catastrofe naturale și accidente cutremurătoare, totuși nu ne putem da seama ce va fi în acel timp peste pământ. Judecățile vor fi groaznice. Expresia „atunci deodată vine pieirea” nu înseamnă în primul rând „distrugere”, adică „exterminare”, ci mai degrabă pierderea tuturor lucrurilor, care dau un sens existenței oamenilor. Deci nu este vorba despre judecata veșnică. Este foarte adevărat că acești oameni vor apărea și în fața tronului alb de judecată și vor fi judecați și vor merge în veșnica pierzare, dar aici este vorba despre judecățile care se vor abate peste oameni în perioada marelui necaz. Așa cum nu există scăpare de la veșnica judecată, tot astfel nu vor scăpa oamenii de această judecată. Apostolul, inspirat de Duhul Sfânt, a rostit cuvinte serioase: „și nicidecum nu vor scăpa”. Nu, atunci nu va mai exista nicio șansă de a scăpa. Cine nu-L primește acum pe Isus ca Domn și Mântuitor va fi lovit de judecată.

În fața acestui text doresc să întreb pe cititorii mei: Sunteți siguri că nu vă va lovi această judecată? Aveți o legătură personală cu Domnul Isus? Știți cine a purtat judecata, ca să nu veniți la judecată? Nu vă lăsați înșelați! Faptul că ați avut părinți credincioși nu vă folosește la nimic. Chiar și frecventarea adunării credincioșilor nu vă ajută la nimic. Ceea ce este important, este să aveți o relație vitală cu Domnul Isus, și aceasta se primește prin pocăință și credință. De aceea nu așteptați! În curând poate să fie prea târziu.

Iar noi, credincioșii? Să fim fără nicio frică, deoarece pe credincioși judecata nu-i va lovi. Când se va împlini acest verset, noi vom fi deja de mult la Domnul Isus. Credincioșilor din Filadelfia, li se spune: „Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ” (Apocalipsa 3.10). Acest ceas al încercării îl avem aici în textul de față, dar noi vom fi păziți de ceasul încercării. Dar cum? Înaintea ceasului încercărilor. Aceasta ne dă siguranță. Noi nu vom intra în această încercare, deoarece Domnul ne va răpi înaintea acestui eveniment.

Ce diferențe între oamenii credincioși și cei necredincioși! Poate acum avem încercări și necazuri. Dar în inima noastră putem savura de acum această pace. Noi avem pace cu Dumnezeu (Romani 5.1), savurăm pacea lui Dumnezeu și îl cunoaștem pe Dumnezeul păcii (Filipeni 4.7-9). Siguranța noastră pentru acest timp și pentru veșnicie se bazează pe lucrarea desăvârșită a Domnului Isus. Ce fericire!

Versetul 4: „Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, ca ziua să vă surprindă ca un hoț.”

Apostolul nu vorbește mai mult despre cei necredincioși pentru care ziua Domnului va veni ca un hoț, ci se adresează direct către tesaloniceni: „Dar voi”. În primul rând există diferențe elementare între credincioși și necredincioși, în al doilea rând cunoștința despre ziua Domnului trebuie să aibă consecințe practice în viața noastră. Aceasta este tematica următoarelor versete.

Despărțirea dintre credincioși și necredincioși ne este prezentată în următoarele versete prin punerea față în față a diferențelor:- lumină și întuneric;- zi și noapte;- a dormi și a fi treji;- lucizi și îmbătați;- pieire și mântuire.

Mai întâi apostolul revine la realitatea că judecățile care vor urma nu sunt pentru credincioși. Pe noi ziua Domnului nu ne va surprinde ca un hoț. Deși trăim în această lume, noi nu suntem în întuneric. În această lume este întuneric. Oamenii trăiesc în întuneric. Ei aparțin întunericului și se simt bine acolo. Într-un anumit sens, și noi trăim în această noapte, care a început odată cu lepădarea Domnului Isus, dar noi nu aparținem acestui întuneric. Noi aparținem zilei. Noi trăim ca un corp străin în noapte și așteptăm ziua. Noi arătăm lumina și caracterul zilei pe tot parcursul nopții.

Un exemplu din natură ne ajută să înțelegem mai clar aceste adevăruri. În lumea animală există animale de zi și animale de noapte. Ultimele se simt bine numai când este întuneric. Dacă animalele de zi umblă noaptea, este ceva neobișnuit pentru ele, nu corespunde naturii lor. Așa este și cu noi. După natura noastră nouă, noi aparținem zilei, luminii. Dar trăim în această noapte, fără să-i aparținem. Noi nu suntem în întuneric. De aceea, această zi nu ne va surprinde ca un hoț noaptea. Numai pentru cei care aparțin nopții, ziua aceasta va veni ca un hoț în noapte.

Versetul 5: „Pentru că voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei; noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului.”

Acest verset întărește afirmația versetului anterior. El ne arată poziția în care am fost aduși. Această despărțire între întuneric și lumină, între zi și noapte este un principiu divin, pe care îl găsim deja în prima zi a creației. Citim: „...și Dumnezeu a făcut despărțire între lumină și întuneric. Și Dumnezeu a numit lumina zi și întunericul l-a numit noapte” (Geneza 1.4-5). Această despărțire clară o găsim pretutindeni în Cuvântul lui Dumnezeu. Lumina și întunericul nu se împacă, între ele nu poate exista o comuniune (2 Corinteni 6.14). Exemplul copiilor lui Israel ne prezintă clar acest principiu divin. La egipteni domina întunericul. În exterior, și israeliții erau în întuneric. Dar exista totuși o diferență majoră. În casele copiilor lui Israel era lumină. Totul era învăluit în întuneric, dar la ei era lumină.

Noi suntem fii ai luminii, fii ai zilei. Fiul poartă caracteristicile celui ce l-a născut. Așa citim, de exemplu, despre fiii tunetului, despre fiii lui Belial, despre fiii neascultării sau despre fiul mângâierii. În contextul nostru, a fi un fiu înseamnă a purta caracteristicile luminii și ale zilei. Când Domnul Isus a venit pe pământ, El era Lumina lumii. În El am devenit și noi lumină (Efeseni 5.8). Da, Dumnezeu ne-a adus din întuneric la lumina Sa minunată (1 Petru 2.9). Noi am fost învredniciți să avem parte de moștenirea sfinților în lumină (Coloseni 4.12). În legătură cu această poziție înaltă este și exercitarea în viața noastră practică a umblării ca și copii ai luminii (Efeseni 5.8; 1 Ioan 1.7). Noi nu suntem numai fii ai luminii, ci și fii ai zilei. Deja în capitolul 2.12 am văzut că am fost chemați la Împărăția Sa. Noi aparținem zilei. Va veni clipa în care cei drepti vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui (Matei 13.43). Aceasta face referire la partea cerească a viitoarei Împărății. De această zi viitoare aparținem deja astăzi, adică arătăm deja acum caracteristicile acestei zile. Aceste caracteristici sunt de exemplu: dreptatea, pacea și bucuria în Duhul Sfânt (a se vedea Romani 14.17). În lume nu găsim aceste caracteristici. Ea este caracterizată prin întuneric și noapte. Dar noi ne deosebim clar de lume și lăsăm să lumineze lumina noastră.

Versetul 6-7: „Astfel deci să nu dormim, ca ceilalți, ci să veghem și să fim treji; pentru că cei care dorm, dorm noaptea; și cei care se îmbată, se îmbată noaptea.”

Când citim Cuvântul lui Dumnezeu, observăm întotdeauna că orice privilegiu acordat este legat de o responsabilitate. Când Dumnezeu ne arată poziția noastră, atunci El ne spune cum trebuie să ne comportăm în această poziție în care am fost puși. Așa este și în fragmentul biblic de care ne ocupăm. Din principiu, toți credincioșii sunt fii ai luminii și ai zilei. Dar este posibil, ca, deși suntem aduși într-o astfel de stare, să adormim în viața noastră practică. Pentru ceilalți, necredincioșii, starea normală este să doarmă. Ei nici nu pot fi altfel. Dar pentru un credincios este un lucru anormal. El este un fiu al luminii și al zilei și astfel trebuie să vegheze și să fie treaz. Trebuie să trăim ca și când este deja ziua. De veghere avem nevoie în orice moment pentru a-L aștepta pe Domnul nostru. De luciditate avem nevoie ca să nu fim infectați de lucrurile acestei lumi.

Oamenii lumii dorm. Ei nu se gândesc nici la veșnicie și nici la judecata viitoare. La noi trebuie să fie altfel. Cuvântul folosit aici pentru „a dormi” este un alt cuvânt decât cel care a fost folosit mai înainte pentru moartea trupească. Cineva a spus că un credincios adormit este indiferent față de realitatea duhovnicească. Omul natural/firesc nu este receptiv la acest lucru și este normal să fie așa. El nici nu poate recepta această realitate. Dar un credincios este altfel. El trebuie să vegheze și să fie sensibil la lucrurile duhovnicești pe care Dumnezeu i le oferă. Noi trebuie să veghem, adică să fim într-o stare de alarmă, care este tocmai contrariul somnolenței. Suntem îmbărbătați să fim lucizi (treji). Vegherea și luciditatea merg împreună (a se vedea 1 Petru 5.8). A fi treji înseamnă a fi liberi de orice influențe ale narcoticelor pe care satan le ține pregătite pentru noi. Satan are multe narcotice, prin care încearcă să facă fără efect mărturia noastră față de oamenii acestei lumi. De aceea să fim tot timpul veghetori!

Dumnezeu ne arată în Cuvântul Său un șir întreg de persoane care în loc să vegheze au adormit (de exemplu: Samson, Iona, ucenicii din gradina Ghetsimani). Ca un exemplu grăitor în acest sens, dorim să ne amintim de cele zece fecioare (Matei 25.1-13). Deși exista o diferență interioară importantă între ele (cinci aveau ulei, cinci nu aveau), toate cele zece au adormit. Un observator nu ar fi putut face distincție între ele. Toate arătau la fel. Așa ceva să nu fie la noi! Noi suntem ai zilei, și acest adevăr trebuie să fie vizibil. Adormirea duhovnicească și beția aparțin nopții și sunt caracteristicile oamenilor din lume.

Versetul 8: „...dar noi, fiind ai zilei, să fim treji, îmbrăcând platoșa credinței și a dragostei și, drept coif, speranța mântuirii.”

Ne surprinde cu ce intensitate se face aici diferența între lumină și întuneric, între zi și noapte. Pavel se adresează din nou tesalonicenilor ca cei care sunt ai zilei. Deși acesta este adevărul, există pericolul ca să ne lăsăm cuprinși de întuneric. De aceea apare un nou îndemn la luciditate. Dumnezeu dorește să mergem pe cale, fără influențele acestei lumi. Pentru atingerea acestui țel, Dumnezeu nu ne-a lăsat fără ajutor. El ne-a dat în mâini armele cu care putem să ne apărăm. Acestea sunt:- platoșa credinței;- platoșa dragostei;- coiful speranței mântuirii.

Aceste trei adevăruri, credința, dragostea și nădejdea, le-am văzut deja în capitolul 1.3 și le avem și aici. În timp ce în primul capitol sunt semne interioare și roade ale vieții noastre duhovnicești, aici ne sunt prezentate ca arme, care ne ajută să revelăm în noapte semnele vieții noi. „Aici apostolul îi îndeamnă pe credincioși, dar nu ca înainte, să folosească aceste virtuți pentru a aduce roade în lucrarea și umblarea lor, ci pentru a se împotrivi vrăjmașului, care vrea să ne fure speranța.”

În diferite texte ale Noului Testament, credinciosul este comparat cu un soldat înrolat în luptă. Amintesc încă două locuri și armele folosite de un luptător al lui Hristos. În Romani 13.12, citim despre armura luminii. În Efeseni 6.10-20 ne este prezentată toată „armura lui Dumnezeu” cu îndemnul de a o îmbrăca. Acolo avem și o descriere detaliată a luptei și în mod deosebit a armelor care ne stau la dispoziție. Dar este foarte remarcabil că nicăieri nu găsim o armură care să ne apere spatele. Un adevărat luptător al Domnului nu cunoaște fuga din fața inamicului. El nu întoarce niciodată spatele inamicului, ci stă față în față cu acesta. Aceasta este starea de alarmă continuă pe care am găsit-o mai devreme. Cu ajutorul armelor pe care Dumnezeu ni le dă în mâini, suntem întotdeauna în stare să respingem orice atac al dușmanului.

Lupta despre care se vorbește aici are un alt caracter decât lupta care ni se prezintă în Efeseni 6. Acolo este vorba despre acele binecuvântări duhovnicești care le avem în Hristos. Conflictul constă în faptul că dușmanul este interesat să ne fure savurarea practică a binecuvântărilor. În epistola către tesaloniceni este vorba despre un atac specific al dușmanului. El dorește să pierdem cunoștința venirii în curând a Domnului, amestecându-ne cu lumea și asemănându-ne cu ea. Aceste atacuri trebuie să le contracărăm cu armele pe care le avem la dispoziție. Privind atent armele acestea, constatăm că sunt arme de apărare; acest fapt înseamnă că este vorba de o luptă de apărare.

Platoșa ocrotește inima, sediul central al tuturor înclinațiilor noastre. Domnul Isus dorește întreaga noastră inimă pentru El, dar El știe cât de ușor suntem noi influențați de lucrurile din lume. Credința nu ne leagă cu lucrurile vizibile din lume, ci ne leagă cu cele nevăzute – o sferă care va deveni în curând vizibilă și realitate pentru noi. Dacă suntem ocupați cu ceea ce va veni odată, vom uita de ceea ce este în jurul nostru. Simpatiile noastre vor fi păstrate pentru Domnul. Cu cât suntem mai ocupați cu lucrurile vizibile, cu atât mai mare este pericolul ca inima să se lege de ele. Dar și dragostea este un scut, ca să nu fim cuprinși de alte lucruri. Însă nu este vorba numai despre dragostea față de Dumnezeu, ci și despre dragostea față de frați. Dacă lăsăm un gol în dragostea față de Dumnezeu și în dragostea față de frați, el va fi umplut cu repeziune de satan. Astfel vom începe să iubim lumea.

Avem nevoie de ocrotire și pentru cap, pentru gândirea noastră. Această ocrotire o avem prin nădejdea mântuirii. Mântuirea nu se referă aici la mântuirea sufletului, ci la așteptarea venirii Domnului Isus Hristos ca Mântuitor, „care va transforma trupul smereniei noastre în asemănare cu trupul gloriei Sale” (Filipeni 3.20-21). Dacă gândurile noastre sunt concentrate la venirea Domnului (care va fi pentru noi mântuirea noastră deplină și pentru suflet, și pentru trup), atunci vom fi feriți de o gândire carnală. Așa ne păzește nădejdea pe care o avem.

Recapitulând, observăm că suntem ocrotiți când inimile noastre nu sunt îndreptate spre lucrurile vizibile, ci spre cele viitoare care nu sunt vizibile. Cele trei mari principii din 1 Corinteni 13, adică credința, nădejdea și dragostea sunt amintite aici. „Un creștin, un fiu al zilei trebuie să vegheze și să fie treaz, fiind îmbrăcat cu ceea ce-l face desăvârșit pentru acea stare care corespunde cu poziția: adică cu credință, nădejde și dragoste; acestea sunt elementele necesare care îi dau curaj și încredere să meargă înainte. De aceea, el merge cu îndrăzneală contra dușmanului, el poartă ca și coif nădejdea acelei mântuiri minunate, care-i va aduce eliberarea deplină, așa că poate să-și ridice capul fără teamă în mijlocul pericolului.”

Să observăm pe scurt că trebuie să fim „îmbrăcați” cu aceste arme, adică să le purtăm. Nu ne ajută la nimic ca să cunoaștem armele, deși aceasta este condiția. Tot așa nu ne ajută la nimic să ne bucurăm de aceste arme; decisiv este să fim în stare să le folosim. Forma gramaticală grecească folosită în acest context arată că noi le- am îmbrăcat, că este o acțiune realizată, care are urmări continue. Deci noi nu purtăm această armură doar în anumite perioade de timp, ci o purtăm totdeauna. Acest lucru este necesar, pentru că nu știm niciodată când atacă dușmanul. Un soldat care este în stare de alertă va purta tot timpul armele sale. Așa trebuie să fie și la noi, pentru a putea respinge oricând atacurile dușmanului.

Versetul 9: „Pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit spre mânie, ci spre dobândirea mântuirii prin Domnul nostru Isus Hristos, care a murit pentru noi.” Acest verset important ne descrie siguranța deplină care este partea credincioșilor. Mânia lui Dumnezeu stă în contradicție cu mântuirea, care este speranța noastră. Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să dobândim mântuirea. „Mânia” se referă aici la necazul cel mare, după care va urma ziua Domnului, și la pieirea fulgerătoare care este amintită în versetul 3. Deja în capitolul 1.10 este amintită această mânie. Acolo se spune că mânia va veni, dar credincioșii vor fi mântuiți de această mânie prin venirea Domnului Isus. Limbajul figurativ al Apocalipsei ne descrie această mânie viitoare în cuvinte cutremurătoare, și anume în cele șapte peceti, trâmbițe și potire. Punctul culminant al acestei mâni stă în strânsă legătură cu reîntoarcerea Domnului pe pământ. În Apocalipsa 6 citim despre „mânia Mielului” și despre „ziua cea mare a mâniei”. Cel ce a murit odată pe Golgota ca Mielul lui Dumnezeu pentru vina altora, va fi Acela care va aduce răsplătirea și judecata. Ce groaznic trebuie să fie lucrul acesta și cu atât mai groaznic să fii lovit de el! Aici, credincioșii sunt mângâiați. Această mânie nu ne va lovi, deoarece nu vom mai fi pe pământ. Noi vom fi ocrotiți de „ceasul încercării” (Apocalipsa 3.10). Deci, noi nu vom intra în marele necaz care va lovi pământul. Istoria lui Enoh ne ilustrează acest adevăr (Geneza 5.24; Evrei 11.5). Dar cuvântul „rânduit” din acest verset ne lasă să ne gândim la planul de mântuire al lui Dumnezeu. El însuși a hotărât așa și acest fapt ar trebui să fie suficient. Noi suntem rânduiți spre mântuire. Mântuirea este descrisă în Cuvântul lui Dumnezeu sub trei aspecte temporare. Aspectul trecut ne arată că mântuirea este un fapt împlinit (2 Timotei 1.9; Tit 3.3-5; Efeseni 2.5). Aspectul prezent ne arată salvarea zilnică din împrejurările în care ne găsim (Romani 5.10; Evrei 7.25). Aspectul viitor, pe care îl avem în contextul de față, vorbește despre o mântuire care va veni în viitor. Când va veni Domnul Isus să ne ia acasă, atunci această mântuire va deveni realitate. Ea este sigură deja acum, nu există nicio urmă de îndoială, dar totuși este o speranță, pentru că noi încă nu o posedăm în mod practic. Așa citim de exemplu în Evrei 9.28: „Se va arăta a doua oară, fără păcat, pentru mântuirea celor care îl așteaptă.” Această mântuire viitoare este legată cu încununarea actului de har, mântuire care ne va fi dată atunci când Domnul Isus ne va elibera pe deplin. Actul acesta cuprinde învierea sfinților din morți și răpirea sfinților înainte de revărsarea mâniei drepte a lui Dumnezeu pe pământ. În ceea ce ne privește pe noi, mântuirea va fi atunci pe deplin împlinită. În acest loc, Dumnezeu nu numai că ne confirmă realitatea mântuirii noastre, dar ne arată și temeiul pentru care suntem mântuiți. Temeiul este Domnul Isus Hristos, care a murit pentru noi. Iată cuvinte minunate, care fac ca fiecare inimă a credincioșilor să bată cu putere! El a murit pentru noi. El a stat în locul meu pe cruce. Pe crucea de la Golgota, El a fost Locțiitorul meu. Acest adevăr stă acum în fața noastră. El a purtat judecata care trebuia să ne lovească. Mânia, care era partea noastră, a luat-o El asupra Sa de bunăvoie. Dumnezeu este drept și nu pedepsește de două ori. Cine crede că Mântuitorul a purtat judecata pentru el, nu mai trebuie să se teamă de judecata viitoare. În capitolul 1.10 ne este prezentată mântuirea noastră de mânia lui Dumnezeu în strânsă legătură cu învierea lui Hristos, cu realitatea că Dumnezeu a fost satisfăcut de lucrarea Lui pe cruce. În contextul de față avem moartea Domnului. Ambele, moartea și învierea Sa, ne dau adevărata siguranță. Oare mai avem vreo îndoială? Nu, nicidecum, mântuirea stă în fața noastră și este tot așa de sigură ca mântuirea pe care am primit-o deja.

Versetul 10: „...ca, fie că veghem, fie că dormim, să trăim împreună cu El.” Acest verset ne arată țelul mântuirii noastre. Noi vom „trăi împreună cu El”. Dar în același timp este și un rezumat al învățăturii apostolului începând cu capitolul 4.13. Toți credincioșii vor trăi cu Domnul Isus, ceea ce înseamnă nu numai că vom împărtăși gloria cerească cu El, ci vom și împărați cu El pe pământ. Din nou citim despre „veghere” și „adormire”. Dar aceste expresii nu avem voie să le punem alături de versetul 6. Credinciosul, care doarme în sensul din versetul 6 și nu veghează, nu are nicio promisiune (aceasta nu înseamnă că este pierdut). Cei adormiți în textul de mai sus sunt cei morți, iar cei care veghează, sunt cei care trăiesc. Ambele grupe le-am găsit în capitolul 4. Toți credincioșii au parte de prima înviere (fie vor învia, fie vor fi transformați), vor reveni cu Hristos pe pământ, ca să trăiască și să împărațească împreună cu El. Tocmai pe baza morții și a învierii Sale, aceasta va deveni realitate. Ne bucurăm de faptul că vom trăi cu El? Ce fericire va fi să fim în gloria Sa! Dar noi putem să ne bucurăm și de faptul că odată i se vor da toate drepturile pe pământ. Și atunci vom fi cu El și vom fi părtași la gloria și stăpânirea Sa. De aceea putem fi din aceia „care iubesc arătarea Sa”.

Versetul 11: „De aceea, încurajați-vă unii pe alții și zidiți-vă unul pe altul, după cum și faceți.” Putem înțelege de ce apostolul enunță la sfârșitul pasajului aceleași cuvinte ca în pasajul precedent. Aceste învățături sunt pentru îmbărbătarea noastră. Împrejurările în care ne găsim noi acum sunt primejdioase. Poate că suflă vântul în față. Așa cum Domnul Isus este lepădat, suntem și noi lepădați. Dar vine clipa când vom trăi cu El și vom avea parte de gloria Sa. Această încurajare ne este prezentată aici. Cuvântul „zidiți-vă” este folosit în Noul Testament atât în înțelesul propriu-zis, cât și în mod figurativ ca în textul nostru, unde ne arată puternica influență a învățăturii pentru toți credincioșii. Zidirea este învățătura care produce creșterea. Această zidire este efectuată prin: dragoste (1 Corinteni 8.1; Efeseni 4.16); profeție (înseamnă a vorbi din prezența lui Dumnezeu: 1 Corinteni 14.3); încurajare (1 Tesaloniceni 5.11). În 1 Corinteni 14 ni se arată că atât încurajarea, cât și zidirea au loc în adunarea credincioșilor. De aceea când ne strângem, să ne amintim de aceste adevăruri în legătură cu venirea Domnului pentru ai Săi. În versetul de față, tesalonicenii au fost îndemnați să se zidească între ei, „unii pe alții”. În primul rând recunoaștem de aici că apostolul Pavel nu a dat acest îndemn doar anumitor frați, ci l-a dat tuturor. În al doilea rând vedem cât de importantă este discuția personală. Limbajul omului natural este și astăzi ca atunci pe vremea lui Cain: „Sunt eu păzitorul fratelui meu” (Geneza 4.9)? Limbajul creștinului este altul. Noi ne preocupăm de fratele nostru și de sora noastră. Noi avem voie să încurajăm pe alții și să ne zidim unul pe altul. Câți copii ai lui Dumnezeu au nevoie și astăzi de această slujbă a dragostei! De aceea la sfârșitul acestui comentariu vrem să ne punem întrebarea, dacă Pavel ar putea rosti concluzia sa către noi: „după cum și faceți”.

Versetul 12: „Vă rugăm dar, fraților, să recunoașteți pe cei care se ostenesc între voi și vă conduc în Domnul și vă sfătuiesc.” Apostolul Pavel îi numește din nou frați pe tesaloniceni, pentru că dorește să le vorbească inimilor lor. Prin aceasta își exprimă toată simpatia sa. Între ei erau unii care lucrau foarte mult, care îi conduceau și îi sfătuiau. Nu citim că Pavel ar fi delegat sau ar fi angajat pe cineva să exercite aceste funcții. Nu, nicidecum; deși era vorba despre o adunare foarte tânără, existau acei frați care, sub călăuzirea Duhului Sfânt, au văzut nevoia acelor lucrări. La fel este și astăzi. Fiecare adunare locală – dacă este într-o stare bună – cunoaște aceste sectoare de activitate. Așa cum o familie nu poate exista fără o conducere, așa cum un stat nu poate funcționa fără guvern, există și într-o adunare locală o conducere duhovnicească, pe care trebuie să o cinstim și să o respectăm. Acest fapt nu are nimic de a face cu instituiții și votări ale unui cleric, ci are legătură cu Dumnezeu însuși care îngrijește astfel de copiii Săi. Acești frați erau caracterizați prin trei lucruri. În primul rând, ei se osteneau,

munceau, în al doilea rând, ei conduceau și în al treilea rând, ei sfătuiau, îndreptau lucrurile între credincioși. Munca se referă aici la o osteneală până la epuizare; munca era diversă. Este vorba de tot felul de slujbe. Un exemplu frumos în această direcție este Epafra, care se ostenea pentru cei din Colose. Pavel a dat despre el mărturia că se „ostenește mult pentru voi”, adică avea mult de lucru cu ei. Frații care conduc, cârmuiesc posedă o autoritate duhovnicească. Conducerea trebuie să nu fie carnală, ci în Domnul. Nu este voia Lui ca cei care conduc să stăpânească peste credincioși. Nu, nicidecum, ci ei să fie o pildă pentru credincioși. Un exemplu negativ îl găsim în Diotref care dorea să aibă întâietate în toate și a mers așa de departe, încât a dat pe frați afară din adunare (3 Ioan 9-10). Când o conducere este „în Domnul”, aceasta înseamnă trei lucruri: în primul rând, conducerea se referă la domeniul duhovnicesc și nu la un domeniu natural. Rămâne valabil faptul că în viața naturală avem alte autorități deasupra noastră (de exemplu guvernul sau șeful de echipă la locul de muncă etc.). În al doilea rând, vedem că această autoritate este dată nu de oameni, ci ei au fost chemați de Domnul. De aceea această conducere duhovnicească nu este transmisibilă și nu se poate moșteni. În al treilea rând, conducerea duhovnicească nu poate să treacă peste ceea ce este impus de Domnul. Când conducătorii noștri spirituali trec peste ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu, atunci nu mai este „în Domnul”. Și noi avem nevoie de corectură, sfătuire, îndreptare. Există învățători care ne prezintă adevărul pozitiv, dar există și dintre aceia care ne corectează, care ne avertizează cu privire la lucrurile greșite, pe care le văd. Apostolul Pavel ne îndeamnă la o atitudine corectă față de astfel de frați. În primul rând trebuie să-i recunoaștem. În aceasta constă aprecierea și respectul. Nu este oare acest lucru greu pentru noi? Dacă este vorba despre cei ce lucrează, atunci probabil suntem mulțumitori. Dacă este vorba despre cei care ne conduc sau chiar ne mustră, avem nevoie de mult efort, deoarece în astfel de situații trebuie să luăm o poziție subordonată. Dar totuși, Cuvântul lui Dumnezeu ne îndeamnă să-i recunoaștem și să le fim supuși. „Ascultați de conducătorii voștri și supuneți-vă lor, pentru că ei veghează asupra sufletelor voastre, ca unii care vor da socoteală; pentru ca să facă aceasta cu bucurie, și nu suspinând, pentru că aceasta ar fi nefolositor pentru voi” (Evrei 13.17).

Versetul 13 a: „Și să-i prețuiți nespun de mult, în dragoste, datorită lucrării lor.” Aici nu este vorba despre principiul biblic conform căruia lucrătorul este vrednic de hrana lui (Matei 10.10), nici că trebuie să le dăm ceva celor ce ne învață (Galateni 6.6). Noi nu trebuie să avem numai mâini deschise, ci și inimi deschise. Acest punct este foarte important aici. Este vorba despre starea inimii noastre față de cei care ne conduc. Aici nu este vorba numai despre frații care sunt „în lucrarea Domnului”, ci se referă la toți cei care fac o lucrare spre folosul nostru și o fac în Domnul. Să-i prețuim în dragoste și aceasta nu din pricina persoanei lor, ci al lucrului care-l fac. Aprecierea unor frați datorită persoanei lor este foarte primejdioasă, acordându-le un loc care nu le aparține. Trebuie să fim mulțumitori pentru ceea ce fac ei pentru noi. A-i aprecia în dragoste înseamnă, desigur, și să ne rugăm pentru ei. Acest lucru este mai important decât să-i criticăm. Să ne întrebăm foarte serios cât timp petrecem cu critica și cât timp folosim să ne rugăm pentru ei. Versetul 13 b: „Fiți în pace între voi!” Putem să analizăm aceste îndemnuri fiecare în parte și să tragem învățăturile necesare pentru noi personal. Dar putem să găsim și o legătură între ele și astfel să observăm toate semnificațiile acestor îndemnuri. Pacea între noi este foarte importantă când suntem împreună. Pacea caracterizează Împărăția viitoare, care la noi poate să înceapă chiar de astăzi. Lumea din jurul nostru caută pacea, dar noi știm precis că oamenii fără Dumnezeu nu au pace. Atât timp cât omul nu are pace cu Dumnezeu, nu va avea pace nici cu semenii săi. Copiii lui Dumnezeu pot deja de acum să trăiască în pace între ei. Condiția pentru pace între noi este ca fiecare să situeze pe aproapele său mai presus decât pe el însuși. Aceasta face legătura cu versetul 13a. Dacă nu-i stimăm și nu-i iubim pe conducătorii noștri, ci suntem invidioși pe ei, atunci nu avem nici pace între noi. O conviețuire împreună în pace poate exista numai atunci când fiecare recunoaște cu mulțumire ceea ce Dumnezeu a făcut în fratele și sora de alături. Așa era în primele zile ale creștinismului. Citim în Fapte 9.31: „Deci Adunarea, în toată Iudeea și Galileea și Samaria, avea pace, zidindu-se și umblând în frica Domnului; și creștea prin mângâierea Duhului Sfânt.” Ce frumos dacă am primi și noi astăzi o asemenea mărturie prin Duhul lui Dumnezeu! Dar ce trist dacă dușmanul reușește să semene sămânța nemulțumirii între frați! Cât de mult suferă mărturia noastră față de lume!

Versetul 14: „Vă îndemnăm dar, fraților, muștrați pe cei în neorânduială, mângâiați pe cei descurajați, sprijiniți pe cei slabi, fiți îndelung-răbdători față de toți.” Chiar dacă credincioșii sunt reuniți, ei nu sunt niciodată la fel. Chiar și în creșterea duhovnicească sunt mari diferențe. Dacă vrem să fim în pace unii cu alții, atunci trebuie să ne preocupăm unul față de celălalt. Să arătăm un interes din toată inima față de frații noștri, mai ales față de cei care sunt în diverse pericole. În textul de față sunt prezentate trei grupuri de oameni, pe care putem să-i întâlnim în diferite împrejurări: în primul rând sunt cei care umblă în neorânduială, în al doilea rând sunt cei descurajați și în al treilea rând sunt cei slabi. La fel ca alte expresii din această epistolă, și cuvântul „neorânduială” provine din vocabularul militar al acelor vremuri. Prin expresia „în neorânduială” erau caracterizați cei care nu stăteau așezați în linie sau în coloană. Dacă citim textul din 2 Tesaloniceni 3.6-10, vedem la ce se referă această expresie. Se pare că în adunare erau din aceia care nu mai voiau să lucreze. Pentru aceasta au avut diferite motive întemeiate. Ei așteptau venirea Domnului Isus cu mult drag și de aceea ei considerau că nu mai trebuie să se ostenească pentru o slujbă pământească. Totuși, Cuvântul lui Dumnezeu numește un astfel de comportament „neorânduială”. Deși așteptăm zilnic venirea Domnului, este foarte important să ne îndeplinim obligațiile zilnice față de lume și față de cei din jurul nostru cu toată fidelitatea. În zilele noastre nu înseamnă că un șomer trăiește în „neorânduială”. Aici erau vizați cei care nu voiau să lucreze. Cei ce trăiau în neorânduială trebuiau muștrați, adică să li se arate că comportarea lor nu este în ordine. În a doua epistolă (3.6) li s-a spus destinatarilor epistolei să se îndepărteze de astfel de oameni. Existau de fapt oameni care nu primeau muștrările. Dar să ținem seama de succesiunea evenimentelor. Prima dată era muștrarea, și dacă persoana respectivă nu se îndrepta, atunci urma îndepărtarea de aceasta. Acest principiu mai are și astăzi valabilitate. Înainte de a acționa (o astfel de acțiune poate fi considerată și disciplinare) trebuie să ne ocupăm de persoana respectivă cu multă dragoste. Cât de necesare sunt aceste acțiuni ale dragostei în zilele noastre! În al doilea rând sunt amintiți cei descurajați. Pe aceștia trebuie să-i mângâiem și să-i încurajăm. Descurajarea vine dintr-o decepție în viață sau o dezamăgire. Încercările și situațiile prin care au trecut, i-au aruncat la pământ. Probabil, în Tesalonic erau unii care și-au pierdut pe cineva drag prin trecerea în veșnicie și din pricina aceasta au fost întristați. Câți credincioși nu sunt descurajați și în zilele noastre? Cunoaștem astfel de credincioși? Avem ochi și inimi deschise pentru ei? Îi vizităm? Îi mângâiem și îi încurajăm? Iată ce câmp mare de lucru pentru noi! Al treilea grup sunt cei slabi. Aici ne putem gândi atât la slăbiciunea trupească, cât și la cea duhovnicească. Există persoane slabe în credință de care trebuie să ne ocupăm. A fi slab înseamnă a fi fără putere. Față de aceștia trebuie să avem o grijă deosebită și să-i ajutăm. La sfârșitul versetului suntem îndemnați să fim îndelung-răbdători față de toți. Îndelunga-răbdare este una din trăsăturile credinciosului creștin. Ea este o roadă a Duhului Sfânt (Galateni 5.22) și este primul semn de recunoaștere a dragostei (a se vedea 1 Corinteni 13.4). Însuși Dumnezeu este îndelung-răbdător (Romani 2.4). Îndelunga-răbdare este o însușire care trebuie să ne împodobească pe noi, copiii lui Dumnezeu. Am putea defini astfel îndelunga-răbdare: este răbdare, care nu încetează nici atunci când este iritată prin împrejurări și pusă la încercare. De aceea înțelegem că trebuie să fim îndelung-răbdători față de toți. Cât de des este întreruptă pacea între copiii lui Dumnezeu, tocmai pentru faptul că ne lipsește îndelunga-răbdare!

Versetul 15: „Vedeți ca nimeni să nu întoarcă rău pentru rău, ci întotdeauna urmăriți ce este bine unii față de alții și față de toți.” În versetul de față ne este prezentat un principiu general care se referă la comportamentul nostru față de semenii noștri. Trebuie să avem grijă ca nimeni - și aici ne includem fiecare în parte - să nu întoarcă altuia rău pentru rău. Acest principiu este pus față în față cu cel din Lege. În Vechiul Legământ se spunea: „ochi pentru ochi și dinte pentru dinte” (Exod 21.24). Oamenii din această lume se comportă de regulă astfel. Numai harul lui Dumnezeu poate lucra în inimile noastre, ca să ne orientăm după alte directive, și anume după directivele lui Dumnezeu. Aici este vorba despre un principiu specific Împărăției lui Dumnezeu. Domnul Isus a vorbit despre acest principiu în predica de pe munte (care de fapt cuprinde principiile Împărăției lui Dumnezeu). El a spus ucenicilor Săi: „Ați auzit că s-a spus: «Ochi pentru ochi și dinte pentru dinte»; dar Eu vă spun: Nu vă împotriviți răului; ci, oricui te lovește peste obrazul drept, întoarce-i și pe celălalt” (Matei 5.38-39). Dar și apostolul Pavel a scris despre un astfel de comportament când a scris romanilor: „neîntorcând nimănui rău pentru rău” (Romani 12.17). Pentru cei din Tesalonic era, cu siguranță, greu să se comporte conform acestor principii, cu mult mai greu decât multora dintre noi. Ei se aflau atunci sub presiunea semenilor lor, care au prigonit pe cei credincioși. Am aflat că tesalonicenii au primit Evanghelia prin multe necazuri. Ei au avut parte de mult rău, iar acum erau sfătuiți ca nimeni să nu întoarcă rău pentru rău. Dar și nouă ni se adresează aceste cuvinte. Cât de ușor suntem înclinați să ne apărăm când suntem atacați! Cât de repede ne gândim cum să ne răzbunăm pe cel ce ne face rău! De aceea să ne îndemnăm unii pe alții și să învățăm din gândirea Domnului, „care, fiind insultat, nu răspundea cu insultă, suferind, nu amenința” (1 Petru 2.23). Apostolul Pavel merge aici mai departe. El spune: „întotdeauna urmăriți ce este bine unii față de alții și față de toți”. Deci, nu numai că trebuie să veghem să nu întoarcem rău pentru rău, ci trebuie să ne gândim cum să facem bine altora. Acest lucru trebuie să-l facem față de frați și surori, dar și față de lumea care ne înconjoară. Chiar dacă este o despărțire clară între lumină și întuneric, între zi și noapte, totuși cei ce sunt lumină în Domnul să arate celor din întuneric caracterele luminii. Numai așa arătăm adevăratul caracter de robi ai Împărăției și vom fi o mărturie pentru Domnul.

Versetul 16: „Bucurați-vă întotdeauna.” O altă caracteristică a creștinului este bucuria. Lumea din jurul nostru este plină de violență, ură, nedreptate și urmarea este tristețe. Chiar dacă satan încearcă să-i amăgească pe oameni cu diverse bucurii, vedem totuși că la sfârșit este multă tristețe. Exemplul cel mai concludent este pilda fiului risipitor din Luca 15, care vorbește de așa-zisele bucurii din lume. Numai cine are o legătură vie cu Isus, cunoaște adevărata bucurie. Credincioșii au bucuria mântuirii, dar savurează și bucuria ca urmași ai lui Hristos când merg după Domnul Isus. Acest fapt nu înseamnă că credincioșii nu cunosc întristarea. Se întâmplă adeseori contrariul. Dar putem să ne bucurăm și în situații de tristețe. Întristarea se referă totdeauna la situații de pe pământ, împrejurări în care suntem sau avem de trecut. Adevărata bucurie se referă întotdeauna la Domnul și la ceea ce este în cer. De aceea noi putem avea ambele deodată. În acest sens putem să-l înțelegem pe apostolul Pavel care a scris din închisoare: „Bucurați-vă întotdeauna în Domnul! Din nou voi spune: bucurați-vă” (Filipeni 4.4).

Versetul 17: „Rugați-vă neîncetat.” Pentru a savura totdeauna bucuria în Domnul trebuie să avem o comuniune continuă cu Domnul. Aceasta se exprimă prin rugăciune. De aceea apostolul a spus: „Rugați-vă neîncetat.” El însuși a fost un exemplu în acest sens, apostolul rugându-se neîncetat pentru tesaloniceni. Aici nu este vorba, în primul rând, despre adunarea de rugăciune și nici despre rugăciunea noastră personală. Aceasta nu o putem face neîncetat, adică zi și noapte. Nu, ci rugăciunea poate fi asemănată cu respirația sufletului, iar citirea Cuvântului lui Dumnezeu cu hrana sufletului nostru. Respirația, în general, o facem inconștient; aceasta înseamnă că nu ne oprim din lucru, ca să respirăm. Dar dacă te oprești să respiri, vei afla foarte repede consecințele. La fel este și cu rugăciunea. Ea este legătura constantă cu Domnul, expresia dependenței noastre de El. În sensul acesta, ea este o atitudine interioară în care putem să fim neîncetat, la lucru, acasă și în timpul nostru liber etc. Așa că în toate, și aici, Domnul Isus ne poate fi un bun exemplu, grăitor și desăvârșit. Numai Domnul putea să spună despre Sine: „Dar Eu mă rog” (Psalm 109.4). Pentru El nu era numai o obișnuință bună, ci ca Om adevărat trăia în dependență continuă de Dumnezeu Său.

Versetul 18: „Mulțumiți pentru toate; pentru că aceasta este voia lui Dumnezeu, în Hristos Isus, față de voi.” Rugăciunea este întotdeauna strâns legată cu mulțumirea (a se vedea Coloseni 4.2). Mulțumirile exprimate în rugăciune sunt voia clară a lui Dumnezeu pentru noi. Mulțumirea demonstrează că suntem într-o stare bună a inimii. Conform textului din Filipeni 4.6 trebuie să facem cunoscut lui Dumnezeu cererile noastre, prin rugăciune și prin cerere cu mulțumiri. Dacă ne rugăm într-o astfel de stare, știm că Domnul ne va asculta cererile noastre așa cum găsește cu cale, și pacea lui Dumnezeu va fi partea noastră. Dacă ne rugăm fără să mulțumim, vom fi foarte repede nerăbdători și nemulțumitori, dacă cererile noastre nu sunt ascultate după cum ne gândim noi. Un creștin care nu mai poate să mulțumească este nefericit. De aceea satan caută să ne mobilizeze în diferite acțiuni negative, ca să uităm mulțumirea. Dar dacă avem ochii deschiși pentru îndurările lui Dumnezeu, atunci vom găsi zeci de motive pentru care Îi putem mulțumi. Dacă suntem profund convingși că toate lucrurile lucrează spre binele nostru (Romani 8.28), atunci vom avea întotdeauna motive de mulțumire. De aceea să-L rugăm pe Domnul nostru, ca El să ne dăruiască o inimă mulțumitoare.

Versetul 19: „nu stingeți Duhul;” Îndemnul care urmează până la versetul 22 sunt strâns legate între ele și sunt în legătură cu activitatea Duhului Sfânt. Cuvântul lui Dumnezeu ne prezintă diferite imagini, ca să ne facă atenți cu privire la activitatea Duhului Sfânt. În textul de față avem imaginea unui foc cu care se poate compara acțiunea Duhului. Pentru noi există pericolul să stingem acest foc și astfel să înăbușim sau chiar să stingem acțiunile Sale. Acest fapt se poate întâmpla atât în viața unui credincios, cât și în străngerile laolaltă. Aplicat la viața personală, stingerea Duhului înseamnă pe de o parte că nu ne mai lăsăm călăuziți și corecți de El, iar pe altă parte El nu mai poate să ne preocupe cu Persoana Domnului nostru și cu binecuvântările cerești. În străngerile laolaltă, stingerea Duhului înseamnă a înlocui călăuzirea Sa prin altceva (de exemplu conducere omenească). Ca urmare, Domnul nu mai poate da ceea ce a hotărât El să transmită prin Duhul Sfânt. Acest fapt este în strânsă legătură cu versetul următor, unde este vorba despre profeție care este lucrată de Duhul Sfânt, dar numai atunci când nu-L stingem. În legătură cu activitatea Duhului trebuie să diferențiem cu atenție patru puncte: Stingerea Sa la noi, la alții și în adunare, așa cum găsim aici, distrugând acțiunea Sa; Întristarea Duhului Sfânt (Efeseni 4.30). Acest fapt se întâmplă în momentul în care păcătui. Locuind în fiecare credincios, Duhul Sfânt este necinstit și întristat prin aceasta, iar părtașia noastră cu Dumnezeu este întreruptă; Împotrivirea față de Duhul Sfânt (Fapte 7.51). Acest fapt se referă la necredincioși care se împotrivesc lucrării de convingere a Duhului Sfânt; Hula împotriva Duhului Sfânt (Matei 12.24-32). Acesta este păcatul celor care identifică lucrarea Domnului și Persoana Sa cu satan, așa cum au făcut fariseii când trăia Domnul pe pământ.

Versetul 21: „dar cercetați toate, țineți ce este bun;” Prin cuvântul „dar” se face legătura la versetul anterior în care suntem avertizați cu privire la un pericol. Noi trebuie să nu disprețuim profețiile, dar să cercetăm dacă ceea ce se spune este într-adevăr profeția adusă de Duhul Sfânt. Cunoaștem bine inima omului. Cineva poate să vorbească și să considere că este profeție, dar la urmă se va vedea că profeția este

inspirată de firea sa. Acolo unde există libertate în strângerile laolaltă, firea poate foarte ușor deveni activă și să folosească greșit această libertate. Cu privire la acest pericol suntem avertizați aici. Să-L lăsăm pe Duhul Sfânt să lucreze nestingherit, dar în același timp să cercetăm ce se vorbește. „Dar cercetați toate” nu înseamnă să cercetăm ceea ce există în creștinătate ca învățături false și rele (prin aceasta unii au ajuns la cădere), ci înseamnă să judecăm, dacă ceea ce s-a spus este într-adevăr o profeție călăuzită de Duhul Sfânt. Cercetarea nu înseamnă să cugetăm, dacă ceea ce s-a spus ne convine sau nu nouă personal, dacă ni se potrivește sau nu, ci este vorba despre izvorul din care izvorăsc cele spuse. Continuarea propoziției este la fel de însemnată: „țineți ce este bun.” Deseori facem altfel. Cercetăm și constatăm că ceva nu a fost călăuzit de Duhul, apoi vorbim despre aceasta și criticăm. Ceea ce era bun, adică ceea ce Duhul Sfânt a dorit să ne înfățișeze, uităm repede. Să nu fie așa la noi! După ce am cercetat, să eliminăm partea negativă (acest lucru nu înseamnă că îl luăm de guler pe vorbitor), dar să reținem binele spre folosul nostru. Acest mod de acțiune să fie aplicat după orice slujbă din Cuvânt în strângerile noastre.

Versetul 20: „nu disprețuiți profețiile;” Așa cum am menționat mai înainte, acest verset stă în strânsă legătură cu versetul precedent, unde este vorba despre stingerea Duhului. Profeția în Noul Testament nu se referă în primul rând la destăinuirea de lucruri viitoare (deși se amintește și acest înțeles în unele texte). Profeția este o slujbă profetică prin care Dumnezeu ne dă prin Duhul Sfânt într-o anumită situație un cuvânt al Domnului de care avem nevoie în acel moment. Aceasta poate fi o îmbărbătare, mângâiere, îndemn sau o învățătură. Explicarea unui text biblic este de exemplu în principiu aceeași, dar profeția poate fi diferită. Astăzi avem nevoie de acest cuvânt, mâine avem nevoie de altul într-o altă situație în care ne aflăm. Ca să primim cuvântul potrivit la vremea potrivită, Duhul Sfânt trebuie să fie activ în mijlocul nostru. În 1 Corinteni 14.1-5 observăm că profeția este darul cel mai mare care se exercită în strângerile noastre laolaltă ca adunare și suntem îndemnați să tindem cu toții să profețim. Disprețuirea profețiilor înseamnă a nu da Duhului Sfânt libertatea de manifestare în mijlocul nostru. Acest lucru merge mult mai departe decât stingerea Duhului, căci dacă disprețuim profețiile, atunci disprețuim și pe Cel ce ne îndeamnă să facem lucrarea, adică pe Duhul Sfânt. De aceea este foarte important să fim atenți la călăuzirea Sa când suntem adunați ca adunare. Tot ce vine din firea noastră se împotrivesc Duhului Sfânt. Chiar și atunci când nu ne ghidăm după planificări omenești în strângerile noastre laolaltă, poate să existe ceva în noi care să frâneze sau chiar să stingă călăuzirea Duhului. Să ne ferim de astfel de acțiuni, căci vom pierde multe binecuvântări.

Versetul 22: „feriți-vă de orice formă a răului;” Acest verset are valabilitate ca un principiu general pentru toată viața noastră. La fel a scris Pavel romanilor: „Doresc să fiți înțelepți față de bine și simpli în ce privește răul” (Romani 16.19). Răul aparține nopții / întunericului și se arată în formele sale multiple. Există răul moral, dar există și răul în învățătură. Satan găsește la fiecare un alt punct de legătură. De aceea avem aici avertizarea „de orice formă a răului”, și acel avertisment serios ca să „ne ferim de el”.

Dar pe de altă parte, acest îndemn are valabilitate și în legătură cu cele spuse anterior. Un pericol ar consta în faptul că am putea stinge Duhul și am putea disprețui profețiile; un alt pericol ar fi ca firea să folosească greșit libertatea și noi să nu cercetăm în mod corect ce se spune. Și de acest fel de rău trebuie să ne ferim.

Versetul 23: „Iar Înșuși Dumnezeu păcii să vă sfințească deplin: și întreg duhul vostru și sufletul și trupul să vă fie păstrate fără vină la venirea Domnului nostru Isus Hristos.” Cu acest verset începe încheierea epistolei. Încă o dată, apostolul vorbește despre venirea Domnului, revine la tema care este de fapt conținutul acestei epistole. Dar mai întâi le amintește de „Dumnezeul păcii”. De fapt, în capitolul 2.12, apostolul le-a amintit tesalonicenilor că Dumnezeu i-a chemat la „Împărăția și gloria Sa”. Această împărăție viitoare va fi caracterizată prin pace. Pe Dumnezeul păcii, noi îl cunoaștem deja acum. Și El este Cel care ne sfințește și ne păstrează până în clipa când Domnul va reveni, pentru a-Și instaura Împărăția pe pământ.

Tema sfințeniei practice am întâlnit-o în mai multe locuri în această epistolă. În capitolul 2.10 găsim sfințenia în slujba apostolului, în capitolul 3.11-13 în legătură cu înclinațiile noastre și în capitolul 4.1-8 ni se vorbește despre sfințenia în umblare. Aici, sfințenia este pusă în legătură cu „Dumnezeul păcii”. Numai El poate să producă în noi sfințenia practică, ceea ce înseamnă o despărțire de rău și o întoarcere către Domnul Isus. În capitolul 3.13 am văzut că inimile noastre trebuie să fie întărite în sfințenie „înaintea lui Dumnezeu și Tatăl nostru la venirea Domnului nostru Isus cu toți sfinții Săi”. Expresia „înaintea lui Dumnezeu și Tatăl” lipsește aici. Aceasta pentru că nu numai în fața lui Dumnezeu este sfințenie practică, ci și că lumea va vedea ceva când vom veni cu Domnul Isus. Venirea Sa nu este numai încununată cu binecuvântări, ci este în legătură și cu responsabilitate. Noi trebuie să fim păstrați fără vină, fără nicio acuzare. Lumea să nu arate cu degetul acuzator spre noi când ne vom arăta cu Domnul. Când vom apărea cu Domnul, se va vedea dacă am trăit aici o viață practică de sfințenie.

În prima parte a versetului se spune că Dumnezeu este Cel care ne sfințește, în partea a doua rămâne deschis cine este Acela care ne va păzi. Se spune foarte simplu: „și întreg duhul vostru, sufletul și trupul să fie păstrate fără vină.” Prin aceasta se apelează pe de o parte la responsabilitatea personală și pe de altă parte se amintește că fără Dumnezeu nu putem face nimic. Ambele părți sunt amintite și ambele părți sunt reale. Noi suntem îndemnați să umblăm în sfințenie, iar pe de altă parte știm că numai Dumnezeu poate să producă această sfințenie. Deja mulți au încercat prin eforturi proprii și au eșuat.

Amintirea duhului, sufletului și trupului în acest mod o găsim numai aici. În alte locuri ni se amintește de „duh și suflet” și apoi găsim menționat și trupul. În prima parte este amintit omul launtric, apoi cel exterior. Această împărțire în trei părți nu este la voia întâmplării. Prin aceste cuvinte este descris omul în părțile sale componente. Pentru Dumnezeu, omul se compune din duh, suflet și trup. Și despre Domnul Isus citim, când este vorba de El ca Omul desăvârșit, despre duh, suflet și trup (Luca 23.46; Marcu 14.34; Evrei 10.5).

Ce înseamnă trupul, este ușor de înțeles. Trupul este vasul în care se găsește duhul și sufletul nostru, deci corpul nostru. Înțelegem foarte bine ce înseamnă să păstrăm trupul nostru în sfințenie. Explicația despre duh și suflet este mai dificilă. Chiar dacă diferența între ele este foarte fină, avem totuși diferențe, căci și în alte texte din Noul Testament se face deosebire între cele două (de exemplu Luca 1.46-47; Evrei 4.12). Probabil, putem spune astfel: sufletul vorbește despre sentimentele și simțurile omului. Duhul este viața, ceea ce Dumnezeu a insuflat omului diferit față de animale. Prin duhul nostru putem fi în legătură cu Dumnezeu, în relații în care nu poate intra un animal. Cât de important este atunci pentru noi, ca și sentimentele și duhul nostru să fie păzite întregi în sfințenie! Deci este vorba de omul întreg. Nimeni dintre noi nu se poate împărți. Unii au probabil grijă să-și țină trupul în sfințenie, dar uită de duh și suflet. Alții sunt preocupați cu sentimentele lor și astfel cad în învățături rătăcite, deoarece nu-și păzesc duhul. Pe când alții pun mare preț pe curățirea duhului și neglijează sfințirea trupului. Nu, nicidecum aceasta nu este voia lui Dumnezeu. Dumnezeu dorește ca întregul om să fie păzit, deci duh, suflet și trup.

Duhul Sfânt dorește ca omul împăcat cu Dumnezeu să fie dedicat lui Dumnezeu cu toată ființa sa, care l-a adus în legătură cu Sine prin revelarea dragostei Lui și prin lucrarea de har, ca omul să nu se deschidă unei influențe care este inferioară naturii divine la care omul este părtaș, și astfel să fie păzit la venirea lui Hristos.

Versetul 24: „Credincios este Cel care vă cheamă, care va și face aceasta.” Apostolul nu vrea să-i descurajeze pe tesaloniceni. Poate că și nouă ne este teamă, cugetând la versetul anterior, că nu vom atinge niciodată standardul de sfințenie prezentat acolo. Dar ce încurajare că în acest verset citim: „Credincios este Cel care vă cheamă, care va și face aceasta”! Nu vrem să diminuăm nimic din responsabilitatea noastră, dar totuși să ne bucurăm cu bucurie pe credințioșii lui Dumnezeu. Cu toate eșecurile noastre, rămâne adevărul că Dumnezeu este credincios promisiunilor Sale. Dacă citim aici despre chemare, atunci nu este vorba despre chemarea la Împărăția și gloria Sa, ci despre chemarea la sfințenia practică. Dacă nu corespundem responsabilității noastre, atunci nu este greșala lui Dumnezeu. Nu! Dumnezeu este credincios și El va desăvârși în noi lucrarea pe care a început-o. De aceea nu trebuie să descurajăm gândind că chemarea la sfințenia practică este prea greu de realizat pentru noi. Va veni ziua când vom sta glorificați și în sfințenie în fața lui Dumnezeu.

Versetul 25: „Fraților, rugați-vă pentru noi.” Apostolul purta pe toți frații, din toate localitățile, pe inima sa în rugăciunile lui. El s-a rugat și pentru tesaloniceni (1.2). Dar el știa și cât de prețioasă este rugăciunea lor pentru el. Prin rugăciune nu suntem legați numai cu Dumnezeu, ci și cu frații noștri. Cât de necesară este rugăciunea reciprocă! Să fim mulțumitori lui Dumnezeu că ne-a dat în stânga și în dreapta frați care ne explică Cuvântul lui Dumnezeu, aplicându-l la inima și conștiința noastră. Dar cât de important este că acești frați nu numai că ne aduc Cuvântul lui Dumnezeu, dar ei se și roagă pentru ascultători! Dar este important, ca și noi să ne rugăm pentru frați aflați în lucrarea Domnului într-o formă sau alta. Ei au nevoie de rugăciunile noastre.

Versetul 26: „Salutați pe toți frații cu o sărutare sfântă.” Sărutarea era atunci forma de salut obișnuită. De aceea se pune accent nu pe sărutare, ci pe sărutare „sfântă”. Dacă ne gândim la zilele noastre, atunci este o strângere de mână. Decisiv este ca acest salut să fie sfânt. Aici se pune întrebarea dacă salutul nostru este sau nu sincer. Cât de adeseori trebuie să constatăm că și în astfel de nevoi simple nu suntem sinceri. Dacă de exemplu doi frați discută negativ despre un al treilea și când acesta se apropie este salutat cu cuvinte foarte prietenoase: „ce bine că te văd”, atunci aceasta nu mai este, cu siguranță, o „sărutare sfântă”, ci o fățărnicie.

Versetul 27: „Vă rog fierbinte în Domnul ca epistola să fie citită tuturor fraților.” Aceste cuvinte sunt unice. Pavel folosește o expresie foarte puternică: „Vă rog fierbinte” sau „vă implor”; este un jurământ sub care îi pune să facă această lucrare, adică să citească epistola tuturor credincioșilor și să cunoască și alții aceste adevăruri. El era convins că deja la această epistolă a fost inspirat de Duhul Sfânt și că acest conținut al epistolei era de mare importanță și pentru alți credincioși. Într-adevăr, dacă privim în jurul nostru, dacă observăm căتنا necunoștință este astăzi cu privire la adevărurile din această epistolă, cât de puțin se știe despre venirea Domnului, ne dăm seama cât de actuale sunt învățăturile epistolei pentru fiecare personal.

Versetul 28: „Harul Domnului nostru Isus Hristos fie cu voi! Amin.” Ce salut potrivit la încheierea acestei epistole a îmbărbătărilor! Cât de necesar este harul Domnului nostru Isus în viața zilnică! Având în vedere că Domnul Isus va veni în curând, ca să ne ia la Sine, pentru ca apoi mai târziu să venim cu El la instaurarea Împărăției Sale, avem nevoie de harul Domnului. Da, suntem dependenți de acest har măreț. Am gustat harul Său când am fost mântuiți și vom experimenta harul Domnului când El va reveni. Dar și în momentul actual stăm sub acest har. Deci am avut nevoie și avem nevoie de har. Domnul cunoaște împrejurările noastre. El știe slăbiciunile tinerilor și ale vârstnicilor. Harul Său este bogat pentru toți. Harul este un izvor nesecat, care curge până vom fi în slava Domnului și vom vedea gloria Sa.

De ce pot azi să umblu sigur? O, harul Tău mă apără! De ce eu azi nu cad în luptă? Iubirea Ta mă sprijină. Da, harul mă călăuzește, iubirea mă conduce-acas'. Da, locuința-i pregătită, La Tine voi veni-n curând.

clickbible.org